

Vận Động Khố Hạ Bí Mật

Contents

Vận Động Khố Hạ Bí Mật	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9-1	39
10. Chương 9-2	42
11. Chương 10	47
12. Chương 11-1	50
13. Chương 11-2	55
14. Chương 12: Ngoại Truyện	60

Vận Động Khố Hạ Bí Mật

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đạiBiên tập: Phiêu LinhKhủng hoảng tài chính biến trường Cao trung Thượng Lạc b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-dong-kho-ha-bi-mat>

1. Chương 1

Y Lĩnh trấn chỉ là một sơn trấn nhỏ bình thường. Nhưng vì rằng dân cư rất thưa thớt, hầu như không thấy có sự ô nhiễm do con người gây ra, nên cái trấn nhỏ này tách biệt hẳn, mang đầy mỹ cảm tự nhiên.

Hôm nay, ngàn dặm không mây, ánh nắng tươi sáng, khí trời thật tốt, làm cho lòng người sảng khoái. Nhưng dưới chân núi, Lâm Kỳ Vĩ, thân là hiệu trưởng Cao trung Thượng Lạc, một chút cũng không buồn đứng dậy. Khủng hoảng tài chính xảy ra trên toàn thế giới, ngay cả cái trấn nhỏ hoang vu này khó mà may mắn thoát nạn. Chuyện tiền nong, vốn dĩ là nỗi căng thẳng của Cao trung Thượng Lạc. Trước kia đều dựa vào tấm lòng vàng của các xí nghiệp quyên góp mới có thể chống đỡ được; nhưng nay các khoản quyên góp đều đình lặng, nhà trường lập tức kề bên sự phá sản, sẽ phải đóng cửa. Cái Lâm Kỳ Vĩ lo lắng, không phải cho tiền đồ sau này của mình, mà là hơn trăm người trong trường.

Không được đi học chính là học sinh! Nếu Cao trung Thượng Lạc sụp đổ, chúng nó nên làm cái gì bây giờ? Muốn đi học phải đi xa hơn mấy chục cây vào thành phố, việc mỗi ngày ngồi xe đi đi lại lại tuyệt đối không có khả năng. Mà ví bằng muốn ở lại trường, thì với đời sống túng túng bản hiện nay, căn bản là gia đình không

đủ sức chi trả phí nội trú đắt đỏ. Chúng duy nhất chỉ có một cách là tạm nghỉ học. Tuy rằng những học sinh này ngộ nghĩnh hạng nhất, thành tích chót cùng, nhưng với lũ nhỏ đầu còn chốc ấy, tự bản thân hẳn thấy chúng đều tốt cả. Lâm Kỳ Vĩ thật lòng yêu thương các học sinh của mình. Vì tương lai của chúng mà đã phiền não đến phát điên, phải cố nghiền răng chịu đựng. Rồi dù không muốn, nhưng sau cùng xem xét kỹ càng thì ngoài việc tìm đến “Người kia” xin giúp đỡ, không còn cách nào tốt hơn.

Cưỡi xe máy, đầm đìa mồ hôi lên trên đỉnh núi, Lâm Kỳ Vĩ ngửa đầu nhìn tấm biển lấp lánh ánh vàng “Cao trung Quốc tế Hữu Thượng”, khinh thường xì một tiếng

“Đồ hợm của!”

Lâm Kỳ Vĩ mình đầy khí thế “Tráng sỹ một đi không trở về”*, bước nhanh vào nơi hoàn toàn tương phản với ngôi trường đơn sơ giản dị của mình. Nơi này kiến trúc nguy nga, hùng vĩ, tráng lệ; làm khí thế trong hần cũng bị vơi đi một ít.

“Có qua có lại! Cái ghế hiệu trưởng chính là điều kiện. Người nghĩ thế nào?” Người chừng ngoài ba mươi, âu phục phẳng phiu, khôi ngô tuấn tú, nam tính phong độ hơn người, đang ngồi trên ghế dựa lớn sau bàn làm việc, dáng vẻ nhàn nhã thong dong, cười cười hỏi hần.

“Bỏ mẹ cái điều kiện của người đi! Lục Thanh Vũ, người là đồ lòng tham không đáy, tiểu nhân bỉ ổi!” Đứng trước bàn, Lâm Kỳ Vĩ hỗn hển chỉ vào mũi đối phương mắng lớn.

“Không thể nào! Ta thấy điều kiện tốt như vậy, người lại không hài lòng là sao?” Lục Thanh Vũ nhíu mày khó hiểu.

“Hài lòng cái đầu người! Ta chỉ đến mượn người ít tiền chi tiêu, người cũng chỉ là đồ nhà giàu mới nổi, đã không giúp thì chớ, lại còn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, muốn nuốt Cao trung Thượng Lạc của ta, lẽ nào lại không bỉ ổi?”

“Thật là oan tày trời! Xin hỏi một câu, nuốt cái trường đang sắp phá sản các người ta được lợi gì? Ta là thầy bằng hữu của mình tội nghiệp, không đành lòng nhìn người và đám học sinh phiêu bạt đầu đường xó chợ, cho nên mới định mua lại, để bọn bình dân được cùng học với quý tộc chúng ta. Điều kiện như thế người khác cầu còn không được, người tìm đâu ra?”

“Lại nữa! Ai là bằng hữu của người!” Lâm Kỳ Vĩ nghĩ thầm. Từ bé, hần toàn bị tên siêu vô lại này ức hiếp, hôm nay còn muốn cướp đi ngôi trường hần yêu quý nhất, nhịn không được cả người run rẩy, mi mắt hơi đỏ.

Lục Thanh Vũ nhìn người đàn ông trước mắt, không bàn đến tuổi tác cũng tương đương mình, chỉ thấy cái tính tình nóng nảy đến đáng yêu vẫn y như thuở nhỏ mà trong lòng mềm nhũn, nhịn không được bèn đi đến bên cạnh, một tay kéo hần vào lòng.

“Được rồi, đừng giận! Ta chọc người nhưng chính lại là yêu thương người đó.” Dịu dàng đặt lên môi hần một nụ hôn.

“Người làm cái gì vậy?” Lâm Kỳ Vĩ vừa sợ vừa giận, cố sức đẩy ra “Khốn kiếp! Người nghĩ ta vẫn như hồi nhỏ, dễ bị khi dễ như vậy sao!”

Thật đáng ghê tởm! Kẻ có tiền có phải đều biến thái như thế? Cái tên thiếu gia nhà giàu này, từ nhỏ hẽ thấy mặt liền động tay động chân với hần, vừa hôn vừa ôm, hại hần bị người khác cười là “Tiểu thiếp nhà giàu”. Nỗi sỉ nhục này hần đến bây giờ vẫn quên không được. Hôm nay, thù mới hận cũ cùng nảy lên trong lòng, Lâm Kỳ Vĩ tức khắc hô một tiếng, nhào tới.

“Lục Thanh Vũ! Ông đây đánh chết người!”

Bị đè ở trên bàn nhưng Lục Thanh Vũ hình như không đếm xỉa gì, cũng không sợ, trái lại vẫn cười cười mà bảo.

“Hoá ra Tiểu Vĩ nhà ta thích thừa lúc người ta ngồi mà nhảy lên cười hả?”

“Người còn nói!” Lâm Kỳ Vĩ túm lấy cổ áo hần, cắn phẫn hô to “Ông đây là đại đen tam đẳng đó! Có tin hay không ta đánh người học máu bây giờ!”

“Ta tin, ta đương nhiên tin rồi! Tiểu Vĩ nhà ta thi đấu võ thuật, trận nào ta cũng đều đi xem hết đó.”

“Cái... Cái gì?” Lâm Kỳ Vĩ nghe vậy sửng sốt, con mắt mở lớn “Người gạt người sao?”

“Ta không có gạt người. Có muốn ta nói cho người nghe địa điểm và thời gian người thi đấu?”

“Người có bệnh hả? Đi xem ta thi đấu làm cái gì?”

“Tiểu Vĩ mặc võ phục đáng vẻ gợi cảm như thế, ta tại sao có thể bỏ qua chứ?”

“Cái... Cái gì gợi cảm? Người ít nói vậy đi!”

Lâm Kỳ Vĩ xấu hổ đan xen giận dữ, khuôn mặt màu tiểu mạch không đứng nổi lên một chút. Thấy đáng vẻ xinh đẹp của hắn, Lục Thanh Vũ tâm thần rung động, hận không thể ngay lập tức đem hắn đặt dưới thân, hung hăng trút hết dục vọng mãnh liệt chất chứa nhiều năm ra. Nhưng vì không muốn “đánh rần động cỏ” nên hắn vẫn ung dung, ngậm đưa ra mỗi nhử lớn hơn.

“Tiểu Vĩ, ta biết trường các người có câu lạc bộ võ thuật hết sức lợi hại. Người nghĩ coi, nếu trường phá sản, thế thì những tuyển thủ đã khổ luyện nhiều năm ấy sẽ phải bỏ luyện tập. Người nhẫn tâm nhìn bọn chúng thất bại như thế sao? Nếu mà hai trường chúng ta hợp lại làm một, ta cam đoan thành lập ngay một câu lạc bộ võ thuật cho chúng, cho phòng tập tốt nhất, mời huấn luyện viên giỏi nhất, cấp kinh phí tối đa; nói không chừng có thể giúp bọn chúng đoạt được chức vô địch toàn quốc ấy chứ.”

“Chức vô địch toàn quốc?” Lâm Kỳ Vĩ nghe vậy, con mắt sáng ngời. Người kia làm sao biết được việc diu dắt câu lạc bộ đạt được chức vô địch toàn quốc là mơ ước lớn nhất của hắn chứ?

Lục Thanh Vũ nhìn thấy hắn có chút dao động, lập tức thừa thắng xông lên.

“Còn, để người cùng với các học sinh không bị ầm ứ, ta quyết định đem tên hai trường chúng ta đặt ngang hàng, gọi là “Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng”! Người nghĩ sao?” Lục Thanh Vũ ngoài mặt nghiêm trang, nhưng trong bụng trộm cười không ngớt.

Lâm Kỳ Vĩ vẫn chìm đắm trong mộng đẹp “Vô địch toàn quốc”, dĩ nhiên không biết đó là cái bẫy, không phát giác ra cái điều kiện này thật ra rất khó tin; trái lại trong lòng vô cùng xúc động vì người bạn thân thiết trước mắt.

“Người... Người thực sự bằng lòng giữ nguyên cái tên Thượng Lạc?”

“Đương nhiên, ta nói là giữ lời.”

“Thật tốt quá! Lục Thanh Vũ, ta thay mặt toàn thể học sinh Cao trung Thượng Lạc, từ tận đáy lòng cảm tạ người!”

Haha, xem ra tên thiếu gia nhà giàu này tâm địa cũng không quá vô lại. Chẳng những bằng lòng giữ nguyên tên trường, vẫn để học sinh được nhập học với học phí thấp như cũ, lại còn muốn lập câu lạc bộ võ thuật, giúp bọn hắn giành được chức vô địch toàn quốc nữa. Thật sự là người tốt a!

Tuy chỉ là ánh mắt cảm kích của Lâm Kỳ Vĩ, cũng khiến Lục Thanh Vũ cảm thấy có chút tội lỗi, nhưng vì nghĩ cho tương lai, hắn vẫn không chút do dự mở miệng nói.

“Chỉ có điều... Ta còn một điều kiện.”

“Đừng nói một điều, là một trăm điều ta cũng đáp ứng người! Mau, người nói đi!”

Lục Thanh Vũ lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Tốt, vậy để ta từ từ nói cho người biết...”

Cao trung Hữu Thượng không hổ là trường học quý tộc bậc nhất, ngay cả văn phòng Hội học sinh cũng rất xa hoa. Sân trải thảm lông trắng tinh, đồ dùng trong phòng đều nhập khẩu từ Ý. Nhưng bây giờ, trong phòng lại là mưa gió trước cơn giông bão, bầu không khí nặng nề bao phủ.

Một thiếu niên thân hình cao lớn, ngũ quan sâu sắc, mặt mày toát ra khí chất anh hùng, đang đập bàn lớn tiếng giận dữ.

“Có làm không? Hiệu trưởng chúng ta có phải nào bị nước vào rồi không? Lại mặc kệ lũ nhà quê làm thói nát trường học. Thật là tức chết! Muốn ta sau này cùng những đứa hạng bét ấy học cùng một khoa sao? Ta chết cũng không làm!”

“Tốt thôi, vậy ngươi cút đi! Cái chức trưởng cán sự thể thao này ngươi không làm, còn nhiều người muốn lấy lắm đó. Gặp lại sau, không tiễn.” Thiếu niên khác tóc đen ngang vai, cầm trong tay điều thuốc, ngồi vắt chân trên ghế salon, lạnh lạnh trả lời.

“Vương Vũ Kiệt! Đừng bình chân như vại thế được không? Tổng Tiệp nói cũng không sai. Phải cùng những kẻ nhà quê ngu dốt muốn chết học chung khoá, quả thực làm người ta khó chịu mà.” Thiếu niên vóc người mảnh dẻ, đeo kính mạ vàng, diện mạo thư sinh, làm vẻ mặt khinh thường nói.

“Học chung một khoá thì không chịu được sao?” Vương Vũ Kiệt trên mặt lộ nụ cười ác ý “Duẩn đồng môn cưng ời, theo thông tin của ta, hiệu trưởng vì muốn mau chóng thiết lập mối quan hệ thân thiết, đã quyết định để cho học sinh hai trường chung sống đó.”

“Ngươi nói cái gì? Ở chung sao?” Tổng Tiệp sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Đúng vậy. Sau này tất cả các phòng đơn đều phải sửa thành phòng đôi. Hang ổ nhỏ cho tình yêu nha.” Vương Vũ Kiệt ngữ điệu châm biếm, nhổ một bãi nước bọt.

“Ác quá đi! Ai muốn ở cùng đám nhà quê lỗ mãng đó kia chứ? Ta muốn tìm hiệu trưởng kháng nghị!” Duẩn Thiên Kỳ tuyệt đối không chịu được vấn đề nghiêm trọng này, phải cùng lũ nam sinh thói ở cùng một chỗ, nghĩ đến lúc cảnh tượng đáng sợ là tất thối bay đầy trời, hắn cũng sắp muốn điên luôn!

“Đúng, phải kháng nghị! Chúng ta nhất định phải kháng nghị! Ta chết cũng không muốn ở cùng một chỗ với người khác!” Tổng Tiệp đi qua đi lại, nghĩ đến nhớ ra cùng kẻ khác ở chung một phòng, không cẩn thận bị phát hiện ra bí mật hắn che giấu nhiều năm, thì hắn, đường đường cán sự trưởng thể thao, có còn muốn sống không?

“Kháng nghị được sao? Các người không phải không biết hiệu trưởng nham hiểm, hắn phải làm như vậy đương nhiên là có tính toán. Các người đâu không lại đâu.”

“Ta nghĩ ra rồi! Tìm Vương Tử đi! Hắn nhất định sẽ giúp chúng ta thoát khỏi vụ này!” Tổng Tiệp trong đầu đột nhiên loé lên tia sáng, hưng phấn hô to.

“Vương Tử” trong lời hắn chính là người được học sinh và giáo viên yêu mến, liên tiếp ba năm liên trúng cử Hội trưởng Hội học sinh, phẩm chất Vương Tử cao quý tựa cây tường vi.

“Tổng Tiệp, tin tức của ngươi chẳng đúng gì thế hả? Vương Tử đi Paris, phải một tháng sau mới về kìa. Nước xa không cứu được lửa gần, ngươi hiểu không?” Duẩn Thiên Kỳ tức giận trừng mắt, liếc hắn một cái.

“Trời ạ! Không thể nào!” Tổng Tiệp nhin không được ôm đầu kêu rên.

“Tổng Tiệp, nói không phải, ngươi có bệnh à? Chẳng qua là bảo ngươi với một nam sinh ở chung một phòng, có bảo ngươi ngủ cùng một giường với hắn đâu? Ngươi kêu như thiếu nữ bị cưỡng *** như thế làm gì?” Vương Vũ Kiệt liếc mắt nhìn hắn.

“Không có... Không có mà, ta chỉ là quen ngủ một mình, không quen ngủ cùng người khác trong một phòng mà thôi. Không được sao?” Tổng Tiệp hai tay ôm ngực về phòng vệ mà nói.

“Được rồi, các người chớ ồn ào.” Duẩn Thiên Kỳ nhíu nhíu mày “Có lẽ nên nhanh đi dò la thử xem việc bố trí phòng ốc thế nào, việc này quan trọng lắm đó. Vạn nhất không đúng như tính toán của chúng ta, thì phải xem có đổi cho nhau được hay không.”

“Không sao, dù sao thì ta cũng không hay ngủ ở ký túc xá.” Vương Vũ Kiệt nhún nhún vai tỏ vẻ không hề gì.

“Ngươi! Cái đồ công tử nhà ngươi! Sau này ngươi ở cùng người khác, vẫn muốn chạy qua ký túc xá nữ sao?”

“Ở cùng người khác có gì nghiêm trọng? Cùng nhau cũng được a?” Vương Vũ Kiệt gẩy gẩy tóc, giọng điệu cợt nhả.

“Tởm muốn chết! Người không sợ nhiễm bệnh sao?” Duẩn Thiên Kỳ chau mày tỏ ý căm ghét.

“Yên tâm, bổn thiếu gia đều có mang áo mưa. Người có muốn thử một lần không hả, tiểu xử nam dễ thương?” Vương Vũ Kiệt trêu chọc.

“Hừ, ai muốn hả? Bổn thiếu gia xử nam đã sao? Lần đầu tiên của ta, phải chờ tới sau lễ cưới mới hiến cho lão bà của ta, ta không cần giống các người bụng đói ăn quàng đâu!”

“Tổng Tiệp, người nghe chưa? Thiên Kỳ này là đồ xử nam mà dám ở đây nói xằng. Người dù sao cũng là “Thiên nhân trăm”, còn không ra dạy cho hắn tình yêu tuyệt vời như thế nào đi.”

“Thiên nhân trăm”? Tổng Tiệp mặt tối sầm. Cái gì là “Thiên nhân trăm” hả? Hắn ngay cả một người cũng chưa từng chém qua à!

Nghĩ vì hắn không thể cho ai biết bí mật, hại hắn đến nay vẫn chỉ là chém gà mà thôi. Ở trên sân vận động thì oai phong lẫm liệt, nhưng chính lại chỉ là thằng bé to xác, nghĩ mà thiếu chút nữa rơi những giọt nước mắt quý báu của đàn ông.

2. Chương 2

Mặt trời tươi đẹp lên cao, nhiệt độ cũng liên tục tăng cao theo. Căn nhà cũ kỹ mái bằng, chỉ có một cái quạt điện kêu càn cạch, uể oải xua gió. Ngồi trên những kiện bia xếp chồng lên nhau, một đám thiếu niên mặc đồng phục Cao trung Thượng Lạc đang tụ tập.

“Anh Cả, anh nói xem chuyện này là sao? Trường chúng ta sao lại rơi vào tay kẻ thù không đội trời chung được? Gì mà hai tỷ! Hai tỷ đó! Dem hai tỷ chồng lên có khi còn cao hơn cả trường chúng ta nữa! Trường ta chỉ đáng giá hai tỷ thôi sao? Con mẹ nó, đúng thật là bệnh!” Lôi Kinh nhíu mày khó hiểu.

Hắn là một gã trai bộ dạng vô cùng cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn cả người, ngồi đó như một toà núi nhỏ. Hắn mày rậm mắt to, da dễ ngăm đen, dễ thấy hắn trông giống những bức tượng thịnh hành bây giờ, nhưng lại đầy sức quyến rũ.

Mạnh Niệm Kỳ cầm một chai bia, nhìn ra cửa sổ suy nghĩ, không nói gì. Đó là thiếu niên được gọi là “anh Cả”, vóc người dong dong cân đối, nước da khỏe mạnh màu tiểu mạch như toả sáng, ngũ quan đầy đặn, mắt sáng như sao, trông không giống “anh Cả” của cái trường hạng bét này, khí chất khiến kẻ khác phải tin cậy, bất kể tuổi tác.

“Này, Cổ Vân Phong, anh Cả hôm nay hình như không được ổn cho lắm nhỉ?” Lôi Kinh mở chai bia đưa cho thiếu niên bên cạnh. Thiếu niên này vóc dáng cao gầy, bờ vai vững chãi, trên trán tóc mái gần như che quá nửa khuôn mặt, khiến người ta nhìn không rõ tướng mạo của hắn. Về thần bí tỏa mát khắp người, quả là thập phần mê hoặc. Hắn nghiêng người dựa vào tường, nhận lấy chai bia, uống một ngụm, rồi cũng như có điều suy nghĩ, không nói một câu.

“Này! Hai người các người hôm nay rốt cuộc bị làm sao? Cùng nhau diễn trò bí ẩn, muốn làm người ta ghen chết hả?” Lôi Kinh phẫn nộ nắm chặt tay, đột ngột bóp vỡ chai bia.

Nhìn chai bia vẫn đang trào bọt, Cổ Vân Phong nhíu nhíu mày.

“Lôi Kinh, dạo này ít chơi bởi hả?”

“Lại gì nữa đây?” Lôi Kinh đảo cặp mắt trắng dã. Tên bạn chí cốt này của hắn có một loại siêu năng lực cảm ứng, thường có thể thấy một số thứ kì lạ, độ chính xác gần như tuyệt đối.

“Ta nhìn thấy tinh trùng của người giống đám bọt bia này, bốc lên không ngừng.”

“Chẳng qua nghĩ hè cùng các em năm nhất hảo hảo giao lưu một chút, có nghiêm trọng như thế sao?”

“Giao lưu? Được, cứ tiếp tục thế đi, chờ cho Tinh Tinh* trên đầu người thành màu đen, coi người có còn ngồi đây nữa không?” Siêu năng lực của Cổ Vân Phong làm cho hắn có thể thấy ái tinh* trên đầu người

khác, chính là một ngôi sao trong suốt, đại diện cho người yêu, theo số lượng đối tượng gộp lại, màu sắc sẽ từ từ biến đổi, từ trong suốt sang hồng phấn, rồi đậm dần.

“Màu đen? Màu đen là cái gì?” Lôi Kinh hiểu kỳ hỏi lại.

“Là nói người không biết tiết chế, sắp không lên được luôn đó!” Cổ Vân Phong trừng mắt liếc hắt một cái.

“Cười chết người! Cái này của Lôi Kinh ta khoẻ vô cùng!” Lôi Kinh kiêu ngạo vỗ vỗ đùi quần mình, “Từ mười ba tuổi đã theo ta chinh phục hết gái đẹp trong thôn, sao lại không lên được chứ?”

“Tin hay không tùy người, chơi bởi lung tung tất có báo ứng. Có điều là... bản thân ta là thấy ái tình của người, bên trên có một thứ gì đó kì lạ...”

“Hả? Cái gì vậy?” Lôi Kinh sửng sốt.

Mạnh Niệm Kỳ vốn đang như Thái Hư đi vào cõi tiên, cũng phải xoay đầu lại.

“Ta thấy...”

“Thấy cái gì?” Lôi Kinh căng thẳng trợn to mắt nhìn.

“Thấy... một đoá Tiểu Bạch Vân.”

Lôi Kinh thiếu chút nữa ngã nhào.

“Có làm hay không? Tiểu Bạch Vân? Ta chỉ nghe qua mây đen bọc đỉnh, còn mây trắng chưa từng bay qua đâu. Ta sắp thành tiên sao? Haha...”

Cổ Vân Phong lạnh lùng liếc hắt.

“Là nhanh thành tiên đó.”

“Này, đừng thừa nước đục thả câu. Tiểu Bạch Vân rốt cuộc là có ý gì?” Lôi Kinh hai tay ôm ngực, không kiên nhẫn mà nhìn chăm chăm hắt.

“Chính là người rất nhanh sẽ bay nhẹ nhàng như tiên...” Cổ Vân Phong cười trêu chọc.

“Không thể nào? Lôi Kinh ta mới mười bảy tuổi, sẽ không sớm mất đi sự tráng niên như thế chứ?” Hắt bắt ngờ làm một vẻ mặt phiền muộn đáng yêu vô cùng.

Mạnh Niệm Kỳ trong lòng buồn bực, nhưng cũng nhịn không được mà cười to. Lôi Kinh thấy thế hài lòng, đi tới, vỗ vỗ lưng anh cả.

“Đúng rồi, đúng rồi, anh Cả chính là phải cười như này mới đẹp trai! Người chính là đệ nhất mỹ nam tử Cao trung Thượng Lạc chúng ta, không nên suốt cả ngày cau mày lo cho dân cho nước thế. Sau này chúng ta đến học ở trường mới, còn phải dựa vào vẻ mặt này của anh Cả, lật đổ cái kẻ được mệnh danh là “cây tường vi Vương Tử”, tên Phí Tử Ngang giả tạo đó; rồi thay mặt Cao trung Thượng Lạc đem các cô gái xinh đẹp đoạt lấy trở lại đây!”

Cổ Vân Phong thấy anh Cả vừa nghe đến mấy chữ “Phí Tử Ngang”, ánh mắt lập tức biến đổi, tuy là rất nhanh khôi phục lại bình thường, nhưng vẫn là không thoát được mắt hắt. Kỳ lạ, anh Cả cá tính ngay thẳng, hiền lành, đối với ai cũng rất thân thiện, sao lại bài xích Phí Tử Ngang như thế chứ?

“Này A Phong, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta. Đoá Tiểu Bạch Vân rốt cuộc là có ý gì?” Lôi Kinh vẫn truy đến cùng.

“Trên ái tình xuất hiện cái gì, đương nhiên là có liên quan đến người yêu của người rồi!”

“Người yêu? Ý của người là Lôi Kinh ta rốt cuộc cũng cần phải yêu sao? Haha... Thật là tốt quá! Chân mệnh thiên nữ của ta cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi!” Lôi Kinh vốn lên giường với rất nhiều người, từ goá phụ đến các chị em cùng trường, nhưng chính là chưa từng tìm được người làm cho mình động tâm. Bây giờ nghe được chân mệnh thiên nữ của hắt cuối cùng cũng xuất hiện, nhịn không được mà cười như điên.

“Vui cái gì? Đóa Tiểu Bạch Vân đó dù nhỏ, nhưng vô cùng ương ngạnh, vẫn mạnh mẽ nép sau ái tình của người. Kiểu này tương lai người nhất định sẽ bị quản lý gắt gao. Còn muốn ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt? Cẩn thận cô ta bẻ rụng răng người!”

“Oa, ác vậy? Vậy quên đi, ta không nói chuyện yêu đương nữa. Lôi Kinh ta há lại vì một bông hoa mà vứt bỏ cả một vườn hoa sao?”

“Chuyện đó đã được định rồi, người cho là tránh được? Cứ chờ đến lúc đó coi. Nhưng có điều, đóa Tiểu Bạch Vân nọ sau khi công bố hợp nhất hai trường mới xuất hiện. Ta đoán chân mệnh thiên nữ của người hẳn là ở Cao trung Hữu Thượng.”

“Hữu Thượng? A! Ta biết rồi! Đệ nhất mỹ nữ Hữu Thượng Vưu Thiểu Vân! Tên của nàng không phải có một chữ Vân sao? Haha, yên tâm, nàng ta vừa nhìn thấy cũng biết là yếu đuối. Chỉ cần để Lôi Kinh ta hung hăng *** nàng một trận, cam đoan nàng phải quỳ mọp dưới cái này của ta, rồi ta sẽ quay hết lại, còn muốn quản được sao? Nằm mơ a!”

“Người đúng là đồ cảm thú! Cho rằng mình có thể nắm quyền thống trị hả?” Cổ Vân Phong vừa tức vừa buồn cười nhìn hắn.

“Haha... Hâm mộ ta chưa? Người sao, A Phong? Người đã nhìn thấy ái tình của mình chưa? Có hay không hiện ra Bạch Vân gì gì đó? Yên tâm, nếu cũng có Tiểu Bạch Vân, ta đây đem Vưu Thiểu Vân chia cho người. Tình cảm anh em ta tốt như vậy, chơi 3P* cũng có sao!”

“Lôi Kinh, đừng càng nói càng điên như thế!” Mạnh Niệm Kỳ quả thật nghe không nổi nữa.

“Rồi rồi, không nói, không nói nữa. Ta biết anh Cả thuần khiết nhất mà. Nhưng ta rất tò mò, A Phong, người rốt cuộc có thấy hay không trên ái tình của người là cái gì vậy?”

“Không thể trả lời.” Cổ Vân Phong lạnh lùng cười.

“Này, đừng nhỏ mọn vậy mà. Chúng ta chính là “con chấy cắn đôi”, có cái gì không thể nói?”

Thấy bộ dạng bất mãn của hắn, Cổ Vân Phong không khỏi cười khổ một cái. Không phải không thể nói, thật sự là nói không nên lời. Nếu để cho anh Cả với Lôi Kinh biết mình khi soi gương, trông thấy ái tình trên đầu rục rịch ngóc dậy, phát sáng lấp lánh, trước mặt vẫn đeo một đóa tiểu Hồng hoa, họ còn không cười đến sái quai hàm? Không sao nói rõ được, thực sự là không nói rõ được. Rốt cuộc tiểu Hồng hoa kia là gì? Cổ Vân Phong lục hết sách vở, cũng vắt óc suy nghĩ, nhưng chính là nghĩ muốn vỡ đầu cũng không ra được tiểu Hồng hoa rốt cuộc đại diện cho cái gì?

“Hừ, không nói ta cũng biết. Tám mươi phần trăm là nhìn không ra cái gì, mới không dám nói cho chúng ta biết. Anh Cả, người bảo có đúng không?” Lôi Kinh không nhìn hắn, cố tình nói một câu chua ngoa.

“Người muốn chết à!” Cổ Vân Phong hung hăng trừng mắt.

Mạnh Niệm Kỳ nhìn hai người lại bắt đầu cãi cọ, nhin không được đành cười khổ.

“Được rồi, A Kinh, bớt tranh cãi đi, A Phong không muốn nói cũng đừng miễn cưỡng. Người không phải là không biết hắn tính tình cứng rắn, hắn không muốn, người có lấy dao kề cổ cũng không được mà.”

“Tốt, không nói cũng được, hì hì...” Lôi Kinh đột nhiên nhìn trộm anh Cả, cười gian: “A Phong, người nói xem, anh Cả ấy mà, ái tình của hắn có thay đổi hay không? Tình Tình của hắn quả thực đáng thương a. Trong suốt mười bảy năm cũng nên đổi sắc một chút chứ hả? Ta sợ là lúc nào đó nó quần quá mà từ trên đó nhảy xuống tự tử đó!”

“Yên tâm, nó vẫn khỏe. Cảm ơn lòng tốt thôi của người!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận mà liếc mắt nhìn hắn.

“Nói đi, A Phong, người có thấy nó biến đổi hay không? Chân mệnh thiên nữ của anh Cả có phải ở Hữu Thượng?”

Lôi Kinh hưng phấn hỏi. Anh Cả của hắn thông minh nghiêm túc, lại hiền lành, lớn lên cao ráo, đẹp trai siêu cấp, rất có sức hút với đàn bà; tại sao chuyện trai gái lại không có một chút năng khiếu như thế này? Mỗi lần muốn mang Niệm Kỳ đi ném mùi đời, Niệm Kỳ lại lấy lời lẽ đại trượng phu nói cho hắn nghe, làm

hắn mệt mỏi chạy trời chết. Ôi, phí của trời! Thật phí của trời mà! Uống công dâng lên nhiều con gái đẹp như vậy!

“Ái tinh của anh Cả ấy mà...” Cổ Vân Phong tủm tỉm, “Tuy rằng vẫn còn trong suốt, sáng long lanh, vô cùng thuần khiết, nhưng thứ ở trên mặt, quả thực không hề tầm thường...”

“Oa oa oa! Xuất hiện rồi! Xuất hiện rồi!” Lôi Kinh nhảy dựng lên la hét, so với trứng số còn hứng khởi hơn, “Cái gì vậy? A Phong, người nói mau!”

“Thứ đó rất kỳ quái” Cổ Vân Phong hơi có chút khó hiểu mà nheo mắt lại, “Là một búp bê gỗ...”

Mạnh Niệm Kỳ chấn động toàn thân! Phản ứng của anh Cả không bình thường khiến Cổ Vân Phong thấy có chút kì quặc, chăm chú theo dõi hắn, tiếp tục nói:

“Búp bê gỗ đó trụ vững vàng trên ái tinh của anh Cả, hình dạng tuy không thấy được rõ ràng lắm, nhưng có thể khẳng định là một tiểu nam...”

Mạnh Niệm Kỳ trợn mắt, cơ thể không ngừng run rẩy, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào... ta không thể nào... Không thể nào...”

Cổ Vân Phong lần Lôi Kinh đều là lần đầu tiên thấy rõ nỗi sợ cùng sự yếu đuối trên mặt hắn.

“Anh Cả, người đã từng thấy qua búp bê gỗ đó phải không?” Nếu như ngay cả điểm đó cũng nhìn không ra, hẳn Cổ Vân Phong chính là đồ ngu.

“Búp bê gỗ, ta chưa từng nhìn thấy!” Mạnh Niệm Kỳ vô cùng lớn tiếng phủ nhận.

Đừng nói Cổ Vân Phong, ngay cả kẻ thô lỗ như Lôi Kinh cũng thấy sự bất an của anh Cả.

“Anh Cả, có chuyện gì nói ra, mọi người cùng nhau bàn bạc được mà. Không nên ôm buồn bực trong lòng.”

“Ta không sao!” Mạnh Niệm Kỳ hung hăng nốc một ngụm bia, đổi chủ đề câu chuyện, “Này A Phong, người có ý kiến gì với việc hai trường hợp lại hay không? Lôi Kinh nói không sai, chuyện này e là có âm mưu. Lục hiệu trưởng của Hữu Thượng dù gia tài bạc triệu, nhưng hai tỷ cũng không phải con số nhỏ, hẳn mua Thượng Lạc vốn không có lợi ích kinh tế là nhằm mục đích gì?”

Cổ Vân Phong nhìn anh Cả không muốn đụng chạm đến “Búp bê gỗ”, cũng không cố ép. Hắn thần nhiên cười.

“Chuyện này ta cũng muốn biết. Nhưng tìm không ra đáp án hợp lý. Chỉ có điều... Có lẽ mọi chuyện liên quan đến...”

“Chuyện gì hả?” Lôi Kinh hiếu kỳ.

“Ái tinh của hiệu trưởng.”

“Ái tinh của hiệu trưởng? Lão xử nam đó rất hiền lành, vì chúng ta mà hết lòng đến sát đầu mẻ trán. Làm sao có thời gian yêu đương hả?”

“Có thể nói có chứng cứ, ta xem ái tinh của hiệu trưởng...” Cổ Vân Phong thần bí mà cười một tiếng: “...đã đổi màu...”

“Choang!” Chai bia trên tay Lôi Kinh lập tức rơi xuống đất.

Kỳ nghỉ hè kết thúc, rốt cuộc ngày khai giảng của Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng cũng đến. Học sinh có tiền Hữu Thượng, kết thúc các chuyến du lịch nước ngoài, được tài xế chở tới trên những chiếc xe lỏng lảnh, nhộn nhịp trở lại trường. Học sinh không có tiền Thượng Lạc, kết thúc ba tháng làm thêm, tự mình cưỡi xe đạp, mồ hôi nhễ nhại mà tới trường mới.

Trước kia là kẻ thù không đội trời chung, nay ở cổng trường chia ra hai phe đầy thù hận.

“Có lắm không? Đám nhà quê các người dựa vào cái gì tới Hữu Thượng chúng ta học hả?”

“Hữu Thượng các người? Nhìn lại biển trường đi! Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng! Thượng Lạc chúng ta còn ở phía trước các người đó!”

“Lừa bịp! Đây là lừa bịp! Ai biết hiệu trưởng Thượng Lạc các ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ gì lừa hiệu trưởng chúng ta chứ?”

“Tiểu tử thôi này tát vào mồm cho ta! Không được sỉ nhục hiệu trưởng!”

“Ha, then quá hoá giận hả? Bị nói trúng rồi chứ gì?”

“Người nói láo!”

“Dừng tay!”

Ngay lúc hai bên muốn xông lên, nhóm ba người Mạnh Niệm Kỳ cũng tới cổng trường, lập tức hô lên ngăn chặn. Học sinh Thượng Lạc vừa thấy Hội Học sinh mà mình sùng bái, ngoan ngoãn mà lui sang một bên.

“Tất cả nghe đây! Một khi hai trường đã hợp lại, sau này tất cả mọi người cùng học, không nên hơi tí là đánh nhau. Các người mau cất hành lý ở kí túc xá, không được tập trung ở cổng trường.” Mạnh Niệm Kỳ trầm giọng nói.

“Vâng, anh Cả!” Hội trưởng ra lệnh một tiếng, học sinh Thượng Lạc lập tức rời đi không còn một mống.

Học sinh Hữu Thượng như rắn mất đầu, thấy Tam thiết của Thượng Lạc tới, không khỏi khẩn trương cùng nhau bỏ đi.

“Anh Cả, người ở chỗ nào kí túc xá?” Cổ Vân Phong đi cạnh, thấp giọng hỏi.

“A1101.”

“A1101 hả...” Cổ Vân Phong nhìn tờ giới thiệu trường học trên tay: “A, ở tầng trên cùng, vừa vặn là sát ngay cạnh, ta là 1102. Lôi Kinh ở đâu?”

“1103.”

“Tốt, tất cả mọi người cùng ở một tầng, có thể qua lại giúp nhau.” Mạnh Niệm Kỳ hài lòng gật đầu.

“Tốt cái gì chứ? Anh Cả, mười một tầng đó! Ba tầng thôi là cũng bò lên muốn chết được rồi.” Lôi Kinh khổ sở nhìn tờ giấy.

Mạnh Niệm Kỳ và Cổ Vân Phong thoáng nhìn nhau, lập tức tuôn ra tiếng cười.

“Haha...”

“Cười cái gì chứ?” Lôi Kinh trừng mắt.

“Đồ ngốc, có thang máy mà.” Cổ Vân Phong xoa xoa cái bụng đau vì cười.

“Hả? Có thang máy?” Lôi Kinh xấu hổ gãi đầu, “Lâu lắm không đi thang máy, thật đúng đã quên nó mất rồi.”

Lôi Kinh dĩ nhiên không ngu ngốc, nhưng bởi bọn họ gia thế đều ở Y Lĩnh trấn nhỏ bé, rất ít đến thành phố, đối với mấy thứ hiện đại tất không quen.

“Được rồi, đừng làm ồn nữa, sắp đến giờ học rồi. Chúng ta nhanh vào kí túc xá thôi.”

Mạnh Niệm Kỳ mang hành lý đi trước. Hai người cùng lập tức đi theo. Tiến vào kí túc xá trắng lè, thang máy sáng rực rộng mở. Ra khỏi cửa thang máy tại tầng mười một, ba người đều ngây cả ra.

“Không thể nào!” Lôi Kinh le lưỡi “Con mẹ nó, đúng là nhà giàu mới nổi! Lớn như vậy mà một tầng chỉ có bốn phòng?”

Cổ Vân Phong lấy bản đồ ra xem kĩ, kết luận:

“Không, chỉ có tầng của chúng ta là như thế. Các tầng khác đều nhiều phòng hơn.”

“Ồ, bốn phòng này đều là của các nhân vật ba đầu sáu tay ờ sao?” Lôi Kinh thốt lên.

Mạnh Niệm Kỳ giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hành lý trong tay rơi xuống đất, chạy vọt tới cửa phòng “1101 .

“Không... Không thể nào...” Nhìn anh Cả vẻ mặt không thể tin được, nhìn chăm chăm vào bảng tên trên cánh cửa, Cổ Vân Phong và Lôi Kinh cùng chạy tới xem.

“Oa, anh Cả, người cùng Phí Tử Ngang cùng một phòng hả! Cái này đúng là oan gia ngõ hẹp nha, haha...” Lôi Kinh cười to.

Cái thằng này! Cổ Vân Phong nhin không được đảo cặp mắt trắng dã. Hắn chỉ chỉ thái độ anh Cả, Lôi Kinh mới hiểu ra.

“Ách, anh Cả. Người không sao chứ? Đừng sợ, tên Phí Tử Ngang kia trói gà không chặt, chính là đồ ăn chơi trác táng, miệng hùm gan sứa, nếu hắn dám khi dễ người, Lôi Kinh ta một quyền đánh cho hắn quỳ xuống đất xin tha tội!”

“Ta không sao!” Mạnh Niệm Kỳ quay lại lấy hành lý, trên mặt đã nhìn không ra cảm xúc gì, “Các người đều đi đi, mau chóng xếp sắp hành lý, nhanh cho kịp giờ học.”

“A được, anh Cả, có muốn ta vào cùng người không?”

Lôi Kinh chân thật hỏi. Mạnh Niệm Kỳ nhú mày:

“Các người coi ta là gì? Chính ta sẽ giải quyết được.”

“Nhưng người có bộ dạng như gặp quỷ vậy, bọn ta chỉ muốn...”

“Ít đông dài, mau vào đi thôi!” Cổ Vân Phong thật sự chịu không nổi, kéo hắn tới “1103”, mở cửa phòng, một cước đạp vào trong.

“Anh Cả, ta cũng đi, lát gặp lại!”

Cổ Vân Phong mỉm cười, mở cửa phòng “1102”.

3. Chương 3

Gian phòng sàn nhà lát đá cẩm thạch đen sáng bóng, chỉ có một bộ sofa đen bọc da cùng với các vật dụng đẹp đẽ, vừa nhìn thấy cũng biết được làm từ người có tay nghề. Cổ Vân Phong ở trong phòng dạo qua một lượt, tìm ra một nơi thiết kế như thư phòng, ước chừng ba mươi mét vuông, nội thất xa hoa muốn dọa người, bên trong là Tivi Lcd năm mươi inch, không biết nói giá là bao nhiêu.

Quả nhiên là nhà giàu mới nổi. Cổ Vân Phong nhún nhún vai, cũng không có cảm giác gì, dù sao cũng chỉ là phòng nội trú, không quan hệ gì đến hắn. Trong phòng không một bóng người, có lẽ đã ra ngoài. Cổ Vân Phong đành tự vào phòng ngủ, mở tủ quần áo trống, đem toàn bộ quần áo cho vào, lại đem đồ dùng cá nhân trong hành lý ra. Cầm bàn chải, khăn mặt cùng đồ tắm gội, Cổ Vân Phong mở cửa nhà tắm. Tiếng nước ào ào bỗng nhiên truyền đến tai. Trong làn hơi nước mù mịt, dưới vòi hoa sen, một hình dáng nam nhân lửa thể khỏe đẹp như ẩn như hiện. Ừm, đáng người không tệ. Vừa thấy cũng biết là thường luyện tập. Cũng khó trách hắn vóc người đẹp, Cổ Vân Phong nhìn bảng tên ngoài cửa, tự biết bạn cùng phòng là Tống Tiệp, cán sự trường thể thao Hữu Thượng.

“Xin lỗi, đừng để tâm, ta để đồ ở đây nhé?”

Nam nhân không mảnh vải che thân không ngờ có người chột xông vào, toàn thân cứng đờ, quay lại nhìn Cổ Vân Phong, giống như gặp quỷ, sắc mặt tái dại, lập tức che nửa thân dưới, kinh hãi kêu to.

“AAA!!” Tiếng kêu chói tai gần như đục vỡ màng nhĩ Cổ Vân Phong, hắn ngoáy ngoáy tai, nhú mày.

“Người sao vậy?”

“Người... Người là đồ khốn không phép tắc! Sao không gõ cửa? Đi ra! Đi ra ngay!!!”

Tống Tiệp rúc vào góc, che hạ thể thật kín, hoảng hốt kêu gào! Đáng ghét, đều do hắn sơ ý, quen ở một mình, không nhớ khoá cửa. Tống Tiệp hận không thể tự cho mình một cái tát. Kinh khủng, vạn nhất ngày đầu tiên đã để cho “kẻ thù” biết “bí mật” của mình, rêu rao khắp chốn, bảo hắn sống làm sao được??

“Đều là con trai, có cần thiết phải vậy không?” Cổ Vân Phong không để ý, tự đi vào, đem đồ đạc bày trên bồn rửa.

“Khốn kiếp! Cát đồ nhanh rồi đi đi!” Tống Tiệp vừa sợ vừa tức kêu to.

Cổ Vân Phong trời sinh ương ngạnh, trừ anh Cả nói hấn còn nghe một chút, kẻ khác không vừa lòng hấn, hấn lại càng muốn trêu.

“Người mắng chửi đi, người càng mắng ta càng không muốn đi.”

Tống Tiệp nghe vậy thiếu chút nữa ngất xỉu, nhưng nghĩ cứ giằng co trong này không phải biện pháp hay, buộc lòng cố nén cơn giận, lấy giọng điệu cứng nhắc mà bảo:

“Được. Người không đi, ta đi. Đưa khăn tắm cho ta.”

“Đại thiếu gia, mấy kẻ có tiền các người gia giáo đều kém vậy sao? Người nói thiếu một chữ.” Cổ Vân Phong hai tay khoanh trước ngực, ngữ khí trêu chọc.

Tống Tiệp tức đến bốc hơi trên đỉnh đầu, nhưng vì “khăn tắm”, không thể không cúi đầu, nghiêng rằng nói:

“Được, làm ơn đưa khăn cho ta.”

“Không thành vấn đề~” Cổ Vân Phong cười cười, lấy khăn lông lớn treo trên cửa thủy tinh gần vòi sen đưa cho hấn. “Tống đại thiếu thư đã xấu hổ như vậy, Cổ thiếu gia ta cũng không làm khó người nữa, haha...”

Nghe thấy Cổ Vân Phong cười đi ra ngoài, Tống Tiệp hận không thể một cước đạp chết hấn.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Tống Tiệp tức giận đi vào phòng ngủ.

“Cổ Vân Phong, ta cảnh cáo người, sau này không gõ cửa mà cứ xông vào phòng tắm, ta sẽ trói người lại!”

“Người là gái tân sao? Có thể cũng sợ?” Cổ Vân Phong xem thường mà cười nhạt một cái. Kẻ có tiền có hay không đều thần kinh như vậy? Quả thật vô vị!

“Bản thiếu gia chính là không thèm cho loại nhà quê người nhìn, có sao không?” Tống Tiệp vì che giấu bí mật, cố ý nói lời khó nghe.

Cổ Vân Phong thấy bộ dạng đó, hận không thể đánh nát cằm hấn. Đôi mắt sau tóc mái lộ ra cái nhìn lạnh lẽo.

“Kẻ có tiền các người đều ấu trĩ như thế sao?”

“Người nói ai ấu trĩ?” Tống Tiệp tức giận đùng đùng.

“Không nói với người nữa. Giường nào của ta?” Cổ Vân Phong liếc sang hai cái giường, lạnh lùng hỏi.

“Ai nói người có giường? Ta đêm ngủ không thích kẻ khác ở bên cạnh. Người ra phòng khách ngủ đi!”

“Thần kinh! Muốn thì người đi mà ngủ” Cổ Vân Phong mặc kệ tên công tử đang vênh mặt hất hàm sai khiến, tùy tiện chọn một cái giường nằm lên.

“A! Đó là giường của ta!”

“Ta vừa hỏi giường nào của ta, là người không chịu nói. Ta chỉ tự chọn lấy thôi. Nếu ta đã chọn rồi, đừng mong đổi lại.” Cổ Vân Phong gồi hai tay sau đầu, cố ý thở dài: “A, giường này thực rất thư thái!”

“Cổ Vân Phong!” Tống Tiệp vốn một bụng tức giận, bị chọc đến phát điên, lập tức nhào tới túm mạnh cổ áo hấn, trợn mắt hung dữ: “Ta lặp lại, đây là giường ta! Đồ nhà quê người không xứng!”

“Trên này có ghi tên người sao?” Cổ Vân Phong cũng không phản ứng, thản nhiên.

“Hả?” Tống Tiệp sửng sốt

“Người có gì chứng minh đây là giường người?” Cổ Vân Phong vẫn không nóng không lạnh hỏi.

“Cái... Cái gì hả? Bản thiếu gia nói phải là phải, cần gì chứng cứ?”

“Bản thiếu gia cũng nói đây là giường mình, người muốn thế nào?”

“Khốn kiếp!” Tống Tiệp giơ tay muốn cho hấn một quyền.

“Leng keng... Leng keng...” Chuông cửa đột nhiên vang lên, “Tống Tiệp, nhanh lên, đi học nào!”

Âm thanh ngoài cửa khiến hấn buông quả đấm.

“Hừ, coi như hôm nay người may mắn. Buổi tối quay về, người vẫn chơi xấu chiếm giường ta, bản thiếu gia một quyền giết chết người!”

Cổ Vân Phong chẳng từ chẳng hừ, khẽ mỉm cười. Tống Tiệp hung hăng trừng mắt, cầm túi xách, đi ra, cơn giận còn sót lại chưa tan mà rơi rớt tới cửa phòng. Thiếu niên miệng ngậm thuốc lá, biểu cảm lãnh đạm đang chờ sẵn.

“Làm cái gì để ta chờ lâu vậy?” Vương Vũ Kiệt nhin không được nhìn hấn, “Ở bên trong có đại pháo à?”

“Pháo cái đầu người ấy!” Tống Tiệp tức giận đẩy hấn một cái, “Người có phải cũng nhiễm virus thấp kém truyền nhiễm từ lũ nhà quê đó không? Đi mau, trễ rồi!”

“Thiên Kì còn chưa có ra, chờ một chút.”

“Không thể nào? Tên học sinh ưu tú đó từ trước đến giờ đều giục chúng ta. Thế nào hôm nay so với chúng ta vẫn đi muộn hơn thế?”

“Có lẽ là đang vui vẻ với bạn cùng phòng mới chăng?” Vương Vũ Kiệt châm chọc, nhổ một bãi nước bọt. “Thiên Kì cũng thật xui xẻo, rõ ràng là phản đối, lại bị sắp đặt ở cùng một gian với Lôi Kinh, thẳng cha thô lỗ, cái này còn không xui xẻo?”

“Nghe nói Thiên Kì đi theo hiệu trưởng kháng nghị nhiều lần, lần nào cũng bị đuổi về. Hiệu trưởng rốt cuộc đang làm cái gì? Lại đem chúng ta đặt cùng một chỗ với kẻ thù, thật giận điên người! Tốt nhất là một người giữ một phòng!”

“Ồ... rất không công bằng! Cần đổi phòng đơn phải là ta đây, chính ta không muốn người biết bí mật, chính ta mới đáng thương a!” Tống Tiệp ở trong tâm bất đắc dĩ kêu rên. Vương Vũ Kiệt vô tình nhún nhún vai.

“Một người ở quả thật tốt hơn, đôi khi lười qua kí túc xá nữ có thể gọi các cô tới chăm sóc.”

“Chăm sóc? Người thực coi mình là vua hả?” Tống Tiệp đối với chuyện không đúng tiết tháo đàn ông thế này quả thực không chịu được.

“Là họ muốn coi ta là vua để chăm sóc, ta có cách gì?” Vương Vũ Kiệt nhíu mày, giọng điệu không nghiêm túc.

“Quên đi! Mặc kệ người, ta đi tìm Thiên Kì.” Ngay lúc Tống Tiệp định tới nhấn chuông phòng 1103, Dẫn Thiên Kì đã mở cửa phòng. Thiếu niên đeo kính mạ vàng, khuôn mặt tinh tế trắng ngần không che giấu nổi sự phẫn nộ. Tống Tiệp vừa nhìn thấy biểu cảm của bạn, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân, ôm vai hấn, cười hì hì. Dẫn đồng môn cứng ỏi, có bạn cùng phòng mới, thật là cao hứng hả?

Dẫn Thiên Kì thông minh tuyệt đỉnh, luôn xếp hạng nhất toàn trường, hiếm khi phải phiền muộn, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội trêu chọc hấn một phen, sao lại không tóm lấy cơ hội này chứ.

“Người mù sao? Mặt ta giống như cao hứng lắm sao?”

“Mặt người quả thực là rất sinh động đó, không giống trước kia đều lạnh như tờ giấy, giống như tất cả đều thiếu nợ người mấy chục tỷ vậy~”

“Tống Tiệp chết bầm! Nếu người không muốn bài vở học kì này bị nhỡ, tốt nhất đừng chọc ta!” Dẫn Thiên Kì tức giận gạt tay hấn.

“Được rồi, xem như người lợi hại.” Tống Tiệp giơ cao tay như xin hàng. Tống Tiệp tuy rằng đầu óc không tồi, nhưng xem thể thao như tính mạng, không thể nào đem bài vở để trong lòng được, nếu không có Dẫn Thiên Kì, lợi hại ngang sách tham khảo, ghi chép hộ, sao hấn có thể lọt vào top 10 mỗi kì thi chứ. Trong lúc hai người còn đang cãi cọ, chuông đã réo vang.

“Chết tiệt, vào học rồi, đi mau!”

Cao trung Hữu Thượng phòng học sáng sửa rộng rãi, thiết bị tối tân. Vương Vũ Kiệt cùng hai người kia khác lớp, tới cửa phòng thì vẫy tay bye bye. Tống Tiệp theo sơ đồ chỗ ngồi, đang đi về phía cuối lớp học, bất hạnh phát hiện ra tên khốn kiếp đang an vị phía sau hắn. Có làm không? Đứa ngu nào sắp xếp sơ đồ chỗ ngồi? Tống Tiệp hận không thể xé xuống mà giẫm nát! Đâu chỉ ngu mà nhất định là tên khốn không có não! Đứng gần đó, Duẫn Thiên Kỳ xem ra so với hắn còn giận hơn. A? Lẽ nào... Tống Tiệp quay lại nhìn sơ đồ lớp.

“Haha... Duẫn đồng môn cưng ới, xem ra ngươi cũng vui đó chứ?”

Thấy Thiên Kỳ bị sắp đặt ngồi phía trước Lôi Kinh, thì cơn giận trong bụng Tống Tiệp nhất thời hoá thành cười haha...

“Cười cái gì? Buổi tối tan học về gặp cái tên chết bầm đã đủ phiền rồi, không ngờ ban ngày lên lớp cũng phải gặp hắn. Thế này là trọn hai tư tiếng rồi, ai chịu nổi hả? Năm ba có nhiều lớp như vậy, sao cứ nhất định phải cùng lớp, thực sự quá lăm rồi!” Duẫn Thiên Kỳ lửa oán bốc cao ngùn ngụt.

“Có cái gì mà giận, ta còn không giống ngươi? Nghĩ đến từ sáng đến tối gặp cái tên khốn kia đã cảm thấy khó coi gần chết. Không được, nhất định phải xin thầy đổi lại chỗ ngồi!” Tống Tiệp cảm hận nói.

Thầy Hoàng, giáo viên lớp hai năm ba, vóc người trung bình, hơi hói, nổi tiếng nghiêm khắc. Nghe thấy học sinh oán giận phía sau, về mặt nghiêm túc mà nói.

“Chỗ ngồi sắp đặt như thế là do hiệu trưởng dặn dò, không thể thay đổi. Để giúp học sinh mới mau chóng hoà nhập với sinh hoạt của trường, mong các em nỗ lực.”

Lời thầy vừa nói ra, Tống Tiệp lập tức gục trên bàn, sầu não thiếu chút nữa ói ra máu. Cổ Văn Phong ngồi phía sau, thấy thiếu niên cao ngạo ủ rũ, từ trên xuống dưới như cún con, đáng điệu đáng yêu không ngờ, hắn không kiềm nổi mà khẽ cười một tiếng.

“Cười cái gì?” Tống Tiệp bốc hỏa quay đầu lại.

“Cười ngươi đáng yêu...” Cổ Văn Phong khoé miệng gợi lên nụ cười. Kỳ thực Cổ Văn Phong nghĩ sao nói vậy, nhưng đương sự dường như không hề cảm kích.

“Câm miệng! Dám ở đó nói cái gì đáng yêu, bản thiếu gia đánh chết ngươi!” Vì vốn không dám cho ai biết bí mật mình đến nay vẫn chỉ là tiểu tử nam; nên hắn chán ghét nhất chính là những từ mang tính ảo lả như thế.

“Tốt thôi, thì không nói, nhưng buổi tối sau khi về, ở trên giường sẽ từ từ nói cho ngươi nghe, bạn cùng phòng đáng yêu của ta...” Cổ Văn Phong cố ý dùng ngữ khí mập mờ mà nói.

“Khốn kiếp!” Thiếu niên kia chịu không thấu, nhịn không được, cuối cùng một quyền đánh tới. Cổ Văn Phong đỡ quả đấm của hắn, hai người tức khắc xông vào.

“Dừng tay! Dừng tay! Tống Tiệp! Cổ Văn Phong!”

Nhìn thấy hai bên học sinh túm lại phía sau, thầy Hoàng la to. Ngày đầu tiên lên lớp đã có người đánh nhau, mà còn ngay trong ngôi trường xuất sắc, đến giáo viên cũng can không nổi.

“Tống Tiệp cồ lên!”

“Cổ Văn Phong cồ lên!”

Hai bên học sinh vốn là kẻ thù, hôm nay không phân biệt nam nữ đều chạy tới, vây quanh vì người bên mình mà hò hét cổ vũ.

“Tống Tiệp cồ lên! Ta biết ngươi giỏi nhất, ngươi vạn lần không thể thua!” Duẫn Thiên Kỳ ở một bên hò hét tiếp sức.

“Bạn ngươi thắng không có dễ dàng như vậy đâu.” Lôi Kinh từ bé nổi danh đánh lộn, nhìn cuộc chiến trước mặt, lạnh lạnh nói một câu.

“Ngươi nói láo!”

“Tiểu bất điểm*, ngươi dám không tin?” Lôi Kinh hai tay ôm ngực, nghiêng người, trừng mắt liếc.

“Ngươi kêu ai là tiểu bất điểm?!” Duẩn Thiên Kỳ tức giận giậm chân.

“Chính là nói ngươi đó!”

Duẩn Thiên Kỳ cao chỉ có 165cm, dáng người mảnh khảnh, đứng cạnh Lôi Kinh cao 190cm, cường tráng vô cùng; quả thật đúng là tiểu bất điểm. Duẩn Thiên Kỳ cũng tự biết mình không cao, tức giận giẫm bẹp chân kẻ kia, chữ ằm lên.

“Ngươi là đồ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển!”

“Dám chữ ta? Gan ngươi to đó!” Lôi Kinh đang chuẩn bị tung quyền cho tên nhóc không biết trời cao đất dày kia một bài học, thì...

“Hai người các ngươi còn không dừng tay, ta sẽ đưa lên phòng giáo vụ!” Thầy Hoàng đe dọa, khiến Cổ Vân Phong và Tống Tiệp run bắn. Không được, vạn nhất ngày đầu đi học đã bị ghi tội, anh Cả nhất định rất tức giận; nên cả hai vội thu tay. Hai người cùng hừ lạnh một tiếng, không cam tâm khi bị ngăn cản.

“Hừ, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, lần này tha mạng cho ngươi.” Tống Tiệp vuốt vuốt chỗ bị đau.

“Hừ, những lời này ta nói mới phải.” Cổ Vân Phong không chịu lép vế, quay sang.

“Được lắm! Vẫn muốn cãi nhau, thật là hư không tưởng tượng nổi!” Thầy Hoàng hỗn hển tức giận: “Các trò vi phạm lần đầu, sẽ không truy cứu. Tất cả ngồi xuống hết cho ta!”

Thấy hai người không phân thắng bại, các học sinh buộc lòng phải trở về chỗ ngồi một cách chán nản.

“Theo thông lệ, các trò phải bầu ra cán bộ lớp ngày đầu khai giảng, nhưng do chuyện hôm nay, thầy đành phá lệ, trực tiếp chỉ định người. Cổ Vân Phong, trò là lớp trưởng, Tống Tiệp, trò là lớp phó, giúp đỡ nhau thật tốt nhé.”

“Cái gì?” Tống Tiệp thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, “Ta không cần!” Đáng ghét, hán năm nay đụng trúng tiểu nhân hay sao? Nếu không sao lại gặp cái tên âm hồn bất tán* này chứ? Tới chỗ nào cũng không thoát khỏi.

Tuy Cổ Vân Phong cũng rất không muốn cùng cái tên tiểu tử hai năm tám vạn lần đáng chết này làm việc chung, nhưng vừa thấy bộ dạng “trăm lần cũng không muốn” của hán, liền:

“Thầy đã đặc biệt ưu ái, ta cũng vô cùng cảm tạ, xin hết lòng vì lớp. Ta cũng tin Tống đồng môn sẽ giúp đỡ. Bạn học, sau này còn phải nhờ ngươi chỉ bảo nhiều!” Cổ Vân Phong khiêm nhường, khiến thầy hết sức hài lòng.

“Thấy không Tống Tiệp? Cổ Vân Phong nhiệt tình như vậy, chúng ta phải học theo thôi. Được, chuyện này cứ định như vậy đi. Kế tiếp, chúng ta chọn câu lạc bộ ngoại khóa...”

Tống Tiệp hoàn toàn không nghe thấy thầy nói gì nữa, quay đầu lại thấy Cổ Vân Phong khiêm nhã mỉm cười, hán đã hoàn toàn phát điên!!!

Tiếng chuông tiết bốn vang lên, khoảng thời gian ăn trưa học sinh trông mong cuối cùng đã tới. Tống Tiệp đem sách giáo khoa vứt vào tủ, vọt tới trước mặt Duẩn Thiên Kỳ, kéo hán chạy về hướng nhà ăn.

“Này, Tống Tiệp, ngươi điên à? Chạy nhanh như vậy làm gì?” Không cần vận động, Duẩn Thiên Kỳ như lướt trên không khí.

“Ta từng giây từng phút đều không muốn nhìn cái tên kia!” Tống Tiệp chạy vào nhà ăn, tức giận mắng to.

“Nói cũng đúng, ta cũng không muốn ngửi cái mùi mồ hôi chua loét của tên Lôi Kinh chết tiệt!” Khứu giác Duẩn Thiên Kỳ vô cùng nhạy, hán chun mũi nhớ lại.

“Học trưởng!” Mấy cậu năm nhất phăm phăm chạy tới, ánh mắt sùng bái: “Chỗ ngồi của mọi người ở phía trên. Bên này, mời!”

Nhà ăn bên trong phân định rõ ràng, hai bàn gần cửa sổ đầy ánh sáng đã được các học sinh tận tâm và trung thành của cả hai phe vì thần tượng mà chiếm giữ.

“Ừ, cảm ơn.” Tống Tiệp cười cười, dẫn đầu đi tới. Thấy nụ cười thuần khiết, tuần mỹ, ngập tràn ánh nắng của cán sự trưởng, các tiểu nam nhân lần ra ngất xỉu.

“A, rất đẹp trai! Tống học trưởng thực sự là rất đẹp trai! Thảo nào mỗi lần có thi đấu, các nữ sinh đều hò hét không thôi.”

“Duẩn công chúa hôm nay cũng rất đáng yêu. Nếu mà hấn cười một cái với ta, ta chết cũng cam lòng!”

“Ngồi bên đó là Vương học trưởng, cũng tài lắm a. Nghe nói hấn thay người tình như xé lịch, mỗi ngày đều là một người khác trên giường. Thực sự là thần tượng của ta!”

“Đáng tiếc là Phí Vương tử của chúng ta còn chưa trở lại. Không thì F4 của Hữu Thượng đã tề tựu đủ. Mọi người ánh mắt tôn sùng trầm trồ.”

Tống Tiệp, Thiên Kỳ, Vũ Kiệt sớm đã quen, không thêm để ý chút nào, chỉ ngồi ở chỗ cũ, cùng nhau dùng cơm.

“Thiên Kỳ, người này làm sao vậy? Ăn phải thuốc nổ à?” Vương Vũ Kiệt chỉ chỉ vào Tống Tiệp đang dùng cái nĩa chọc liên tục vào miếng thịt bò.

“Hắn hôm nay cùng Cổ Vân Phong đánh nhau một trận.”

“Không thể nào? Nghiêm trọng thế ư?” Vương Vũ Kiệt kinh ngạc nhú mày “Tống Tiệp, chuyện gì hả? Người rõ ràng không phải loại ác nhân hung hăng, sao lại không khổng chế được?”

“Ta làm sao biết? Ta vừa nhìn thấy tên kia đã tức điên, chính mình đã vung quả đấm từ bao giờ không biết.” Tống Tiệp cắn nhai.

“Người thật là... Ha, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Tiểu oan gia của người kia!” Vương Vũ Kiệt tình nghịch nháy mắt mấy cái.

“Tới đây, anh Cả, đây chính là chỗ tốt nhất, đặc biệt dành cho các anh!” Mấy cậu học sinh Thượng Lạc hưng phấn dẫn Học trưởng mà họ sùng bái nhất tới chỗ ngay sát Tống Tiệp. Hừ, bọn chúng đã sớm thăm dò, Hội Học sinh Hữu Thượng ngồi ở đâu thì anh Cả của chúng sẽ ngồi chỗ đó, không được kém hơn. Cho dù mang tiếng cướp chỗ, chúng cũng phải để cho anh Cả ngồi chỗ tốt nhất, như vậy bọn Hữu Thượng mới hết lên mặt.

Vô cùng hiểu tâm ý của chúng, Cổ Vân Phong mỉm cười:

“Mọi người vất vả rồi!”

“Không vất vả, một chút cũng không vất vả! Có thể vì các anh mà bỏ sức là vinh hạnh của bọn em rồi!”

“Mấy đứa đã cố gắng rồi, làm tốt lắm!” Lôi Kinh đi qua vỗ vai chúng.

“Cảm ơn anh Lôi khích lệ! Trên bàn đã bày đủ cả, các anh nhìn xem cái gì không ngon, nói em đi đổi lại.”

“Được rồi, cảm ơn mọi người. Mọi người đói bụng lắm rồi, đi ăn đi.” Mạnh Niệm Kỳ quan tâm nói.

“Dạ, anh Cả!”

Thấy Tam thiết Thượng Lạc ngồi ngay cạnh, mà còn đối mặt hấn, Tống Tiệp ăn mất ngon.

“Mẹ kiếp, thực sự là âm hồn bất tán! Thấy tên kia ta mất cả hứng!”

Cổ Vân Phong thấy Tống Tiệp trừng mắt nhìn mình, cố ý cảm thía, tao nhả mà xúc cơm cho vào miệng, tỏ vẻ khoái trá vô cùng.

“Ừm, thực sự là ăn quá ngon!”

Mạnh Niệm Kỳ cùng Lôi Kinh đều là lần đầu chứng kiến bạn chí cốt bộ dạng khoa trương như vậy, thiếu chút nữa bật cười. Còn Tống Tiệp hận không làm tên kia nghẹn cơm mà chết được, tiếp tục trợn mắt nhìn.

“Đủ rồi, đừng nhìn nữa, ăn đi.” Vương Vũ Kiệt liếc hấn, “Đừng chăm chăm chú tâm đến tên đó nữa, thấy không, một đám nữ nhân xung quanh đang mê đắm nhìn người kia.”

“Nói cũng phải, thân là thiếu gia danh giá, sao lại đem tâm tư mà đặt ở tên xú nam nhân kia chứ? Nhiều mỹ nhân cần ta che chở như vậy mà...” Tống Tiệp giờ chén nước, phong thái tự nhiên mà quay về phía các mỹ nữ.

“AAA! Rất đẹp trai!” Một đồng nữ sinh làm bộ ngất xỉu.

“Haha, mới hưởng qua có một chút... Tống Tiệp không hổ là “Thiên nhân trăm”, vạn người mê a~” Vương Vũ Kiệt hài lòng.

“Ách, không dám nhận. Ta không bì được với người a~”

“Ít nói, người đối bạn tình tốc độ ngang ta, khiêm tốn làm gì!”

“Ừ... cũng tạm tạm~”

Tống Tiệp có chút chột dạ, cúi mặt xuống, bởi vậy lỡ mất ánh mắt kinh ngạc của Cổ Vân Phong. Thiên nhân trăm? Thật không? Cái tên kia ái tình rõ ràng trong suốt mà. Khẽ gạt tóc mái sang bên, Cổ Vân Phong dùng năng lực nhìn lại, ái tình trên đầu Tống Tiệp trong suốt, không hề có một chút màu sắc nào. Kỳ quái! Người này thấy thế nào cũng là xử nam mới đúng! Kỳ quái, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Cổ Vân Phong trong lòng bắt đầu tràn ngập nghi vấn!

4. Chương 4

Màn đêm buông xuống, giờ nghỉ ngơi cuối cùng cũng đã tới. Bởi Tống Tiệp từ sớm đã nhảy lên giường của mình, Cổ Vân Phong cũng đành chịu, phải ngủ trên cái giường còn lại.

Mặc hai cái quần lót, còn dùng chăn bông quấn chặt người mà Tống Tiệp vẫn không dám khinh suất, nằm im đến khi Cổ Vân Phong ngủ hẳn, không nhắm mắt lại được. Vì lo lắng bí mật của mình bị phát hiện, Tống Tiệp ngay lúc dậy thì đã hoàn toàn từ chối việc ngủ cùng người khác.

Đáng ghét a, thật hy vọng có thể đi ngủ sớm một chút, ngày mai các câu lạc bộ chính thức chiêu sinh, bắt đầu cuộc chiến giành người! Hắn thân là cán sự trưởng thể thao, phải dẫn câu lạc bộ bóng rổ, tennis, golf và một đồng các câu lạc bộ khác, lại thêm việc củng cố cho câu lạc bộ mới là câu lạc bộ võ thuật...; còn có rất nhiều việc chờ hắn làm. Nhưng tên khốn này thật sự đã ngủ chưa? Vạn nhất hắn nửa đêm tỉnh dậy, lên cởi quần ta xuống, phát hiện được bí mật ta che giấu, vậy phải làm thế nào? Không! Không! Không! Ta tuyệt đối không thể ngủ. Được hãy nghĩ coi ngày mai phải làm cái gì. Đầu tiên, phải giúp câu lạc bộ võ thuật chiêu sinh một cách hoành tráng, sẽ tìm mấy cô bé dễ thương làm quản lý, sau đó... Tống Tiệp nghĩ tới đây, có lẽ là quá mệt mỏi mà không nhận ra mình đang thiếp đi.

Nghe được giường bên cạnh vang lên tiếng hô hấp đều đều, Cổ Vân Phong từ từ mở mắt. Ánh trăng bàng bạc treo ngoài cửa sổ tản khắp, chiếu vào khuôn mặt tuần dật của thiếu niên kia. Hắn để tay lên ngực tự hỏi, tiểu tử này lúc không mở miệng mắng chửi người khác, kỳ thực nhìn rất hiền mà. Nhưng hắn quần chặt chần thế để làm chi? Sợ ta cưỡng hiếp hắn sao? Ta bệnh thế hả? Thần kinh! Cơ mà, dù ái tình trên đầu hắn trong suốt làm vậy, nhưng diện mạo hắn lại khiến vạn người mê, nói hắn là tiểu xử nam ai mà tin được? Nhưng rõ ràng năng lực của hắn chưa từng nhìn lầm. Tiểu tử này rốt cuộc đang giấu giếm cái gì? Quên đi! Chỉ cần Tống Tiệp không gây chuyện nữa, ta sẽ không lật tẩy hắn. Hắn có là xử nam hay không căn bản không liên quan đến ta... Nghĩ đến đây, Cổ Vân Phong mới thả lỏng tâm tình, thực sự đi ngủ.

“Này, dậy đi. Nếu không tỉnh không còn thời gian ăn điểm tâm đâu.”

“Ừm... Đừng làm ồn...”

“Nếu không ngồi dậy, ta cởi quần người!”

“Ừm... Cởi... quần? Quần? AAA...” Tống Tiệp kinh hoảng kêu to, từ trên giường bỗng nhảy dựng lên, nắm chặt quần.

“Ồ trong này cách âm có tốt không? Nếu phòng bên cạnh nghe thấy, lại tưởng ta cường *** dân nữ mất. Người có cần thiết phải khoa trương như thế không?” Cổ Vân Phong hai tay ôm ngực, cau mày nhìn hấn.

“Cổ Vân Phong! Người là đại biến thái! Lại gần bản thiếu gia làm gì?”

Tổng Tiệp lộ ra tư thế cảnh giác theo dõi, Cổ Vân Phong nhìn bộ dạng đó thực không biết nên khóc hay cười.

“Là bạn cùng phòng, ta có lòng tốt gọi người dậy. Có gì sai?”

“Ai cần lòng tốt của kẻ biến thái người! Tự ta dậy được!”

Vì thực sự lo sợ bị cởi quần, ngữ khí Tổng Tiệp quả thật khó chịu đến cực điểm. Cổ Vân Phong vốn đang tưởng có thể đối xử tốt một chút với hấn, bây giờ phát hiện ra mình chẳng được coi ra gì, tức giận mà lạnh lùng cười nhạt.

“Được, coi như ta không tốt. Tổng Tiệp, người sau này sẽ phải bại dưới tay ta!”

Tổng Tiệp thấy đối phương quay đầu bước đi, tuy biết mình nói hơi quá đáng, nhưng tận sâu trong đáy lòng, nỗi sợ hãi làm hấn không cách gì khống chế nổi bản thân.

Đến nhà ăn dùng điểm tâm, Tổng Tiệp phát hiện bàn bên Cổ Vân Phong ngay cả nhìn cũng không liếc hấn cái nào, một chút áy náy trong hấn lập tức hoá thành căm giận ngút trời! Miếng sandwich ngon lành bỗng trở nên khó nuốt, Tổng Tiệp đập bàn đứng lên.

“Ta đi trước.”

“Hôm nay sao lại ăn ít như vậy?” Duẩn Thiên Kỳ tò mò hỏi.

“Thấy hấn ta mất hứng, ăn không vào!”

Tổng Tiệp cố tình nói to, liếc Cổ Vân Phong một cái. Nhưng khi hấn thấy bên kia giả vờ không nghe thấy, vẫn cùng bạn ăn ngon lành, hấn tức giận quay đầu bước đi. Khốn kiếp! Người cho người là ai? Không đếm xỉa đến ta? Bản thiếu gia mới là người mặc kệ người!

Cứ như vậy, Cổ Vân Phong lẫn Tổng Tiệp đi học ngồi gần nhau, ăn cơm cũng lại thấy mặt, có thể nói là “ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp”, nhưng hai người lại coi nhau như không, ngay cả một lời cũng không nói. Chiến tranh lạnh như thế giằng co trọn một tuần, mãi cho đến ngày đó...

Để mừng hai trường hợp nhất, hiệu trưởng ra lệnh một tiếng, cuối tuần lập tức tổ chức một buổi dạ tiệc long trọng. Sân vận động bóng bay cột ruy băng chằng khắp nơi, bài trí vô cùng náo nhiệt. Vì có thể mặc thường phục, nên bất kể Thượng Lạc hay Hữu Thượng, các nữ sinh trang điểm xinh đẹp hết mức, bởi sợ mình không được nổi bật, làm mất mặt trường.

“Oa, chưa từng thấy ai mặc y phục màu đỏ đẹp như vậy!” Một nam sinh Hữu Thượng trốn ở một góc lén lút hút thuốc, lộ ra mặt mũi khó coi.

“Người kia không phải hoa khôi Thượng Lạc Vương Hiểu Quyên sao?”

“Là nàng không sai, nghe nói là bồ của anh Cả Thượng Lạc Mạnh Niệm Kỳ.”

“Không phải đâu, ta nghe nói là bồ chung của Tam Thiết Thượng Lạc đó! Còn là hàng cao cấp đó!”

“Oa, thật hả? Vậy nhất định nàng ta phải khá lắm!”

“Lầm rồi, lần trước lớp bên cạnh chỉ đùa một chút đã bị nàng ta đá gần chết, nghe nói nàng là cầu thủ bóng đá nữ đó.”

“Oa, như vậy hả? Không sao, bảo Thiên nhân trăm Tổng Tiệp học trưởng ra tay, khẳng định là hạ gục cô nàng!”

“Không sai, Tổng học trưởng của chúng ta vừa ra trận, thắng dễ như trở bàn tay. Phải cho nàng ta biết nam nhân Hữu Thượng lợi hại như nào. Cam đoan nàng không bao giờ còn để ý đám nhà quê Thượng Lạc nữa.”

“Đúng vậy. Chờ Tổng học trưởng chơi chán, nói không chừng còn có thể chia sẻ cho chúng ta ấy chứ.”

“Không sai, thực không đợi được nữa, haha...”

Mấy tên hạ lưu *** đang đứng dậy bỏ đi vừa vắn ngang qua Cổ Vân Phong, đã nghe hết những lời không lọt tai của chúng. Vì Vương Hiểu Quyên là hàng xóm của hắn, cá tính hoạt bát, thoải mái, Cổ Vân Phong luôn xem như em gái. Hôm nay nghe được có người đem nàng ra nói càn rỡ, lập tức hung hăng cảnh cáo bọn chúng một trận. Thấy khí thế Cổ Vân Phong, mấy tên tiểu nam sinh cũng biết sai, vội chạy mất.

“Hừ, vút đi!” Cổ Vân Phong hừ lạnh một tiếng. Hắn đối với đám Hữu Thượng này quả thật quá coi thường.

Trên đường tới toilet, đi qua cầu thang, Cổ Vân Phong lại ngoài ý muốn nghe thấy tên Vương Hiểu Quyên.

“Tổng Tiệp, vừa gặp hoa khôi Thượng Lạc Vương Hiểu Quyên sao?” Cổ Vân Phong nghe ra đây là tiếng Vương Vũ Kiệt.

“Hả, có. Làm sao?”

“Có muốn cược không?”

“Cược gì?”

“Cược xem hai chúng ta ai có thể đem nàng lên giường a?” “Cái, cái gì?”

“Thế nào? Sợ thua ta?”

“Ai thua người hả? Đừng quên, ta chính là Thiên nhân trăm.”

“Tốt, chúng ta đều phải dùng hết bản lĩnh của mình đó. Ta đi trước tìm nàng khiêu vũ!”

“Xin mời!”

“Haha, đa tạ, đa tạ!”

Đợi cho Vương Vũ Kiệt đi xa, Tổng Tiệp lập tức lộ ra cái mặt muốn khóc. Muốn chết, ta thế này mà lại không thể tìm nữ nhân để lên giường. Ta rốt cuộc là bị sao? Thật muốn tát vào miệng. Tổng Tiệp khổ sở mà đánh một cái vào miệng mình.

“Tiểu xử nam!”

Phía sau truyền đến giọng nam trầm làm Tổng Tiệp lạnh sống lưng, xoay vội sang.

“Là người!” Tổng Tiệp trợn mắt “Cổ Vân Phong! Người... người vừa nói cái gì?”

“Hừ, người cho là có thể lừa gạt ta sao?” Nghe thấy em gái năm lần bảy lượt bị đám ăn chơi Hữu Thượng đem ra đánh cược, Cổ Vân Phong lạnh lùng cười một tiếng, quyết định phải vạch trần bộ mặt giả dối của tên kia.

“Ta giấu giếm? Giấu giếm cái gì?” Tổng Tiệp ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, có cái gì phải giấu giếm?” Tổng Tiệp cố ưỡn ngực, giả

bộ tự nhiên mà nói.

Cổ Vân Phong thấy đáng vẻ hắn, lập tức cười haha, tiến lại gần.

“Haha... Lại nữa. Rõ ràng là một tiểu xử nam đáng thương, còn dám khoe khoang mình là Thiên nhân trăm!”

“Người câm miệng! Không được nói bậy!” Tổng Tiệp vừa sợ lại vừa giận, mạnh miệng nói. Hắn sao lại biết được? Chẳng lẽ lần trước trong nhà tắm, hắn liếc một cái đã biết? Không không không! Chỉ liếc mắt một cái sao thấy được chỗ đấy? Hơn nữa, lúc đó phản ứng đầu tiên của ta là che lại rồi mà. Hay hắn thừa dịp ta ngủ, lén cõng quần ta? Ngay khi Tổng Tiệp miên man suy nghĩ, Cổ Vân Phong lại gây chấn động.

“Cổ Vân Phong ta chính là có con mắt siêu cảm ứng, sớm nhìn rõ bí mật của người rồi!”

“Ta không tin! Người nói láo!” Tổng Tiệp kinh hoảng trợn mắt! Không thể nào! Không thể nào! Trên thế giới nào có loại chuyện như thế? Tổng Tiệp, người không phải trẻ ba tuổi, không nên bị lừa! Bình tĩnh! Hắn nhất định là đang gài người, nhất định không thể để cho hắn nhìn ra sơ hở!

“Không tin? Được, ta sẽ ví dụ mấy người cho người. Tỷ như, bạn chí cốt của người là Duẩn Thiên Kỳ, hẳn là một xử nam không sai. Sao? Còn có trong lớp...”

Cổ Vân Phong lần lượt kể ra mấy người. Tống Tiệp càng nghe càng sợ. Cổ Vân Phong nói không sai một người. Mà đều là những người kẻ khác khó có thể biết chuyện. Lẽ nào hẳn thực sự có siêu cảm ứng?

“Người không tin cũng không sao. Dù sao đem những chuyện ta vừa nói ra ngoài, tất có nhiều người tin. Một nửa Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng này đều rất tin lời anh Cả Hội học sinh.”

Trời ạ, hẳn muốn nói cho người khác... Hẳn muốn nói cho người ta “bí mật” của ta? Sau này trên đường, họ đều sẽ dùng ánh mắt thương hại, chế nhạo “cái chỗ bên dưới” của ta? Không được! Ta không muốn người khác biết! Ta không muốn!

“Người cần bao nhiêu tiền?” Tống Tiệp hoảng hốt túm hai vai hẳn “Người muốn bao nhiêu tiền ta cũng cho người!”

“Tiền!” Cổ Vân Phong vừa nghe tức khắc nổi giận. Quả nhiên là lũ hợm của vô sỉ, chỉ biết dùng tiền bịp người! Hẳn cho là tiền có thể mua được mọi thứ sao? Cổ Vân Phong ta hôm nay giáo huấn người, cho người suốt đời không thể quên!

“Nói, người muốn bao nhiêu tiền? Người nói mau!”

“Tiền ta trước mắt không cần” Cổ Vân Phong mỉm cười, gợn một vẻ tàn nhẫn “Ta hiện giờ là muốn điều này...”

Cổ Vân Phong đột nhiên tóm lấy tay Tống Tiệp, đặt ở đùi quần mình. Tống Tiệp cảm nhận được thứ cứng cứng trong lòng bàn tay, sợ đến đờ cả người, không mở nổi miệng.

“Từ hôm khai giảng đến giờ, ta chưa được phát tiết lần nào. Nếu người không muốn ta đem chuyện kia nói ra ngoài, trước hết dùng tay giải quyết sự dồn nén bấy lâu của ta, khiến ta thoải mái một lần.” Cổ Vân Phong kỳ thực chẳng thích thú gì, nhưng nhìn khuôn mặt trở nên trắng bệch của kẻ kia, trong lòng cũng thấy thú vị.

“Người... Người là đồ biến thái!”

Tống Tiệp sau cơn khiếp sợ, lập tức cảm phần rút tay về, một quyền quát tới. Cổ Vân Phong cười nhạt, đỡ quả đấm của hẳn.

“Không muốn làm? Ghê gớm ha? Ta cũng không cần người đồng ý. Bí mật của người theo ta đi ra từ thời khắc này, sẽ chẳng còn là bí mật nữa.”

Thấy Cổ Vân Phong thực sự quay đi, Tống Tiệp từ đáy lòng cực kinh hãi, vội đứng lên. Hẳn che giấu bí mật lâu như vậy, tuyệt đối không thể bị người khác biết! Tuyệt đối không thể! Gần như không suy nghĩ gì nhiều, Tống Tiệp sợ hãi thốt ra

“Ta làm!”

Cổ Vân Phong lập tức ngừng lại. Hẳn xoay người nhìn sắc mặt trắng bệch của Tống Tiệp, đột nhiên thấy có chút không đành lòng. Ta không phải đùa quá trớn à? Hẳn chưa từng dùng năng lực để đối phó với kẻ nào. Nếu để sự phụ biết, còn không lập tức bị trục xuất sư môn? Quên đi, tốt nhất là đừng làm khó dễ hẳn.

“Tống Tiệp, ta xem...”

“Không có gì ghê gớm cả!” Tống Tiệp tuy sợ đến run rẩy, nhưng vẫn giả vờ cứng rắn, đâm ra vô tình cắt lời tên kia “Con trai thủ *** cho nhau cũng không có gì là ghê gớm!”

Cổ Vân Phong trong lòng không hiểu vì sao đột nhiên có phản bất mãn. Ánh mắt của hẳn trở nên tràn đầy sự ác nghiệt “Ý người là người thường giúp kẻ khác làm?”

“Đúng vậy!” Do “bí mật” của mình bị phát hiện đã đủ đáng thương rồi, Tống Tiệp không muốn Cổ Vân Phong xem thường mình thêm, cố tình giả bộ rất có kinh nghiệm nói “Ta thường giúp Vương Vũ Kiệt làm đó, cần bản không việc gì!”

Xin lỗi người, Vũ Kiệt, người phải làm bia đỡ đạn rồi. Tống Tiệp ở trong lòng lén hướng về phía bạn tạ lỗi.

“Hoá ra tiểu xử nam người cũng đã biết qua cái việc này rồi?” Cổ Vân Phong tức giận nói, cười gằn một tiếng “Ta đây không chơi cũng uống!”

Vứt đi lòng thương cảm ra sau, Cổ Vân Phong triệt để biến thành dã thú tàn nhẫn, thâm nghĩ phải làm nhục cái tên cao ngạo trước mắt.

“Dùng miệng cho ta!”

“Cái... Cái gì?” Tống Tiệp giống như gặp quỷ, nhìn nhìn tên kia.

“Tuy rằng tiểu kê* đáng thương của người không có tác dụng gì, nhưng cái miệng ắt phải sử dụng được chứ?”

Nghe hần nhắc đến “tiểu kê”, Tống Tiệp càng thêm tin là hần biết bí mật của mình, xấu hổ và giận muốn chết.

“Người không phải là bảo ta giúp người khẩu, khẩu...”

“Khẩu” mất nửa buổi, chữ “giao” tiếp theo Tống Tiệp chính là đánh chết cũng không nói được.

“Đúng, chính là khẩu giao*” Cổ Vân Phong không tốn chút sức nào giúp hần nói ra.

“AAA! Người Thượng Lạc quả nhiên hạ lưu cầm thú!”

“Thượng Lạc chúng ta hạ lưu?” Cổ Vân Phong bốc hỏa “Được, ta đây nhìn xem Hữu Thượng các người thượng lưu như thế nào!”

Cổ Vân Phong một tay nắm tóc Tống Tiệp, ấn mạnh hần quỳ trên mặt đất, một tay lấy ra cái tính khí* tràn trề, nhét vào miệng hần.

“Mút cho ta! Nếu như làm bản thiếu gia khó chịu, ta lập tức đến hội trường, cầm mic nói cho toàn bộ biết bí mật xấu xa của người!”

“Không được!” Tống Tiệp sợ hãi giương mắt nhìn hần “Ta... ta làm là được...”

Ô... Khốn kiếp! Xem bản thiếu gia một nhát cắn đứt cái này của người! A! Cái thứ này... Tống Tiệp đột nhiên như tìm ra vật báu, nhìn không chớp mắt. Cái đó của hần quy mao* rậm rạp, uốn lượn; hình dáng hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng, nhẵn bóng không hề có chút tì vết nào. Quá đẹp! Tuy là cũng từng xem qua tính khí của người khác, nhưng chưa từng thấy thứ đẹp như này.

Tống Tiệp hoàn toàn quên mất tình cảnh bi đát của mình, thậm chí nhìn thứ trăm phần trăm hoàn mỹ trước mắt mà thêm muốn đến chết đi được. Đáng ghét! Ông trời, người thật không có thẩm mỹ, rất không tương xứng biết không? Đúng ra cái thiết bồng* hoàn mỹ này phải sinh trưởng ở trên người ta kìa! Vì sao lại cho cái tên hạ lưu cầm thú này chứ? Bản thiếu gia bộ dạng oai hùng như thế, cái đó phải là “bảo đao” có “tua rua” mới đúng! Người sao lại đem cho ta cái thứ trơn tuột, trơn trợt, bên trên lại còn khắc dấu hả? Ô... Ông trời, ta hận ông!

Gắt gao nhìn chăm chăm cái đàn ông trước mắt mà bừng bừng giận dữ, Tống Tiệp quả thực đang điên cuồng dấn đá tâm can! Cổ Vân Phong bị ánh mắt nồng nhiệt của thiếu niên kia suýt nữa thì thiêu cháy thiết bồng của mình.

“Nhìn đủ chưa? Ta xem người nhiều hết nước miếng ra kìa.”

Tống Tiệp nghe thấy chợt tỉnh lại, khuôn mặt lập tức đỏ bừng. Muốn chết! Ta cứ nhìn mãi, hại Cổ Vân Phong cho là ta mê hần!

“Mau mút!” Cổ Vân Phong không thể đợi chờ được nữa, cầm thiết bồng đầy sức sống cọ xát đôi môi hần “Người cũng không muốn có người trông thấy chứ hả?”

Nghĩ đến sẽ có người trông thấy mình quỳ trên đất, khẩu giao mua vui cho tên nam sinh thối này, Tống Tiệp vội há to miệng.

“Vậy mới ngoan chứ...” Cổ Vân Phong haha cười, thuận thế đẩy vào trong.

“Dùng... Ừm...”

Thoảng cái thiết bóng mập mập nhồi đầy miệng, Tống Tiệp thiếu chút nữa bị nghẹn chết, vội vã cố gắng há to hơn.

“Muốn mút thì cần gì phải há to thế? Chắc, ngay cả kỹ xảo đơn giản mà cũng không biết?”

Ai muốn loại kỹ xảo gì gì đó hả? Tống Tiệp tức giận, ở trong lòng mắng to.

“Nhanh lên, nếu làm không tốt, ta đây khiến cái này cương cả buổi tối. Người không sợ học sinh Hữu Thượng sẽ qua đây chơi sao...”

Ồ... Chỉ biết uy hiếp người! Vô sỉ! Tống Tiệp rơm rớm nước mắt, không cam tâm nhưng cũng bắt đầu mút thứ to lớn ở trong miệng.

“A... thích! Tốt, chuyển động đầu lưỡi đi... Hít vào cổ họng... A... thích quá!”

Miệng tên này vừa mềm vừa ẩm, đầu lưỡi *** đang thỉnh thoảng quét qua linh khẩu, khiến Cổ Vân Phong đầy khoái cảm, vội nắm lấy tóc hắn, bắt đầu đưa đẩy người, ở trong miệng mặc sức tiến lên “Cho miệng người nếm mùi a!”

“Đừng, đừng... ừm...ừ...”

“Thích quá... Từ trước đến giờ chưa từng thích như thế này. Chết tiệt! Người không phải thường ngậm tiểu kê của kẻ khác đấy chứ?” Cổ Vân Phong bỗng thấy trong lòng rất không thích, nắm lấy đầu hắn, cố sức đẩy về phía sau, làm cho tính khí của mình rời khỏi miệng hắn.

“Không! Người mới thường ngậm tiểu kê của người khác! Hữu Thượng chúng ta là trường học thượng lưu, không giống Thượng Lạc hạ lưu các người!” Tống Tiệp hỗn hển xì một tiếng khinh miệt.

Không biết tại sao, đây chính là lần đầu tiên Cổ Vân Phong nghe được trường mình bị sỉ nhục mà không thấy tức giận, trái lại còn có chút cao hứng.

“Tốt, coi như ta hiểu lầm người, qua đây, mút tiếp...” Cổ Vân Phong lần thứ hai đem tính khí của mình tiến vào đôi môi người kia.

“Ừm... ừ... đừng... đừng...”

Trong miệng lần nữa lại tràn ngập cái đàn ông, mỗi lần di chuyển đến tận cùng, mũi với miệng Tống Tiệp sẽ vùi vào giữa quy mao rậm rạp. Aaa... Trời ạ... Ta muốn điên rồi... Lốp mao ở trên mặt, chớp mũi nồng mùi vị nam nhân, thiết bóng mập mập nhồi đầy miệng, toàn bộ giác quan đều bị xâm phạm mãnh liệt, Tống Tiệp dần dần mất đi lí trí, chìm đắm trong khoái cảm từ việc khẩu giao.

“A... Thích chết thôi! Đây thật là lần đầu tiên người khẩu giao? Con mẹ nó, thật có thiên phú!”

A! Ai muốn loại thiên phú hạ lưu này hả? Bị Cổ Vân Phong nói thế, Tống Tiệp lập tức tỉnh táo lại, xấu hổ giận dữ mà trợn mắt nhìn hắn. Cúi xuống thấy khuôn mặt đẹp trai tuấn mỹ ửng đỏ vì thẹn, đôi môi khiêu gợi vẫn ngậm lấy cái đó của mình, hình ảnh quá mức *** mỹ khiến Cổ Vân Phong trong lòng kinh hoàng, bỗng nhiên thấy cột sống tê rần, gào thét xuất tinh!

“Aa... Chết tiệt... Bắn... Bắn...”

Sự tình tới quá mức đột ngột, ngay khi Tống Tiệp còn chưa kịp phản ứng với cái bắn bắn gì đó, cổ họng đã nuốt vào một dòng chất lỏng đắng chát.

“Miệng thật lợi hại! Thậm chí còn đem sữa tươi của ta, một giọt không bỏ phí mà nuốt vào, thật lợi hại!” Cổ Vân Phong thở dốc, đợi tính khí phát tiết hết, tỏ ý khen ngợi mà vỗ vỗ đầu hắn.

Cái gì sữa tươi? Như thế là... Chờ một chút! Lẽ nào đó là dịch thể? Ta nuốt dịch thể rồi? Hơn nữa lại còn là kẻ thù không đội trời chung?

“AAA... Đi chết đi!” Tống Tiệp xấu hổ muốn điên, đột nhiên nhảy dựng lên, hung hăng đánh hắn một quyền. Hoàn toàn không phòng bị, Cổ Vân Phong trúng ngay giữa mặt, thẳng thốt nhìn hắn. “Ồ... Cổ Vân Phong! Khốn kiếp! Ta nguyên rửa tiểu kê của người rụng nát bét đi!” Tống Tiệp nói xong cũng khóc mà chạy mất.

5. Chương 5

Lúc thiếu niên kia quay người bỏ đi, trong một khắc Cổ Vân Phong nhìn thấy nước mắt của hắn. Trái tim đột nhiên hẫng một nhịp. Ta... ta không phải là rất quá đáng? Trong lòng bỗng trở nên hết sức suy sụp, Cổ Vân Phong cũng không còn tâm tư tham gia dạ tiệc. Dù rất muốn lập tức trở về kí túc xá nhìn coi Tống Tiệp thế nào, nhưng nửa đường bị Lôi Kinh kéo lại, cứng rắn bắt hắn cùng anh Cả, cùng một đồng nữ sinh ở lại tán gẫu. Thật vất vả mới tìm ra cơ thoát thân, Cổ Vân Phong chạy băng băng về kí túc xá, đến nỗi không kịp đợi thang máy xuống, hắn một hơi xông lên tầng mười một! Thở hồng hộc chạy vào phòng, Cổ Vân Phong liếc mắt một cái thì thấy túi của mình nằm trên sàn nhà, sách vở đều bị xé nát! Cổ Vân Phong biết Tống Tiệp nhất định là giận điên lên rồi. Hắn lưỡng lự mở cửa phòng ngủ, phát hiện ra đã bị khoá.

“Àm... âm”

Cổ Vân Phong cố sức đập cửa. “Tống Tiệp! Mở cửa!”

“Đi chết đi!”

“Để ta vào. Ta... ta...”

Tài ăn nói trôi chảy bỗng nhiên biến mất, Cổ Vân Phong không biết nên nói cái gì. Cổ Vân Phong, người muốn làm gì? Xin lỗi hắn sao? Sợ là hắn không nghe! Quả nhiên, Tống Tiệp vừa nghe hắn nói, lập tức chửi như tát nước!

“Người là đồ mặt người dạ thú! Nếu dám vào đây ta sẽ giết người!”

“Người không cho ta vào, ta ngủ ở đâu?”

“Người... Khốn kiếp! Chui vào quan tài mà ngủ!”

Cổ Vân Phong đảo cặp mắt trắng dã. Quên đi, ta ra phòng khách ngủ vậy, để hắn tỉnh táo lại đã. Ngày mai nói chuyện tử tế với hắn. Còn nói chuyện gì? Ách, ngày mai nói sau!

Đến khi trời sáng, Cổ Vân Phong vừa tỉnh dậy liền phát hiện Tống Tiệp đã đi rồi. Chết tiệt! Ta sao lại ngủ như thế? Hắn đi lúc nào cũng không biết. Cổ Vân Phong rằng không đánh, mặt không rửa, nhìn sách vở bị xé nát, hắn cả túi cũng không cầm, gấp rút vọt tới nhà ăn.

“A Phong, bữa sáng lấy cho người rồi, mau ngồi xuống ăn. Đang nhìn cái gì vậy?” Mạnh Niệm Kỳ thấy hắn nhìn ngang nhìn ngửa, chẳng biết tìm gì, không nhịn được lo lắng hỏi.

“Có phải tìm mỹ nữ không?” Lôi Kinh cười hắc hắc “Dạ tiệc tối qua có phải yêu thích ai chẳng? Nói cho ta biết, ta giúp người thu phục!”

“Cái đầu người á!” Cổ Vân Phong tức giận nói, ánh mắt đảo xung quanh tìm người kia. Đáng ghét, hay là hắn không muốn gặp ta nên ngồi chỗ khác?

“Cổ Vân Phong!” Bàn bên, Duẫn Thiên Kỳ đột nhiên kêu hắn một tiếng. “Tống Tiệp đâu? Người cùng hắn chung phòng, có biết là hắn đi đâu không?”

“Này, Tống Tiệp là vợ của bạn ta sao?” Lôi Kinh vô cùng bất mãn với khẩu khí của tên tiểu bát điểm, “Hắn chắc đang lười nhác ở đâu đó rồi.”

“Vợ nào hả? Người giữ miệng sạch sẽ một chút! Miệng chó phun ra toàn răng!” Duẫn Thiên Kỳ không dễ dàng bỏ qua chuyện bạn tốt của mình bị chế nhạo, lập tức trả miếng.

“Người nói ai là miệng chó?” Lôi Kinh đập bàn, cầm phần đứng dậy.

“Là nói người đó!” Duẫn Thiên Kỳ cũng không phải đèn dầu cạn*, không chịu tỏ ra lép vế mà đập bàn, cũng phần nộ đứng dậy! Hai phe nhìn thần tượng của mình muốn khai chiến, tất cả cũng xắn tay áo mà đứng lên!

Trong lúc bầu không khí căng thẳng tới cực điểm...

“Toàn bộ ngồi xuống cho ta!” Giọng nói lạnh lạnh của Mạnh Niệm Kỳ vang lên, uy nghiêm tràn ngập đến khiếp người. Lôi Kinh cùng với học sinh Thượng Lạc không ai dám trái lời anh Cả, vội ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Được rồi, Thiên Kỳ, quên đi.” Vương Vũ Kiệt vội kéo tay, ý bảo hắn dừng lại thôi. Vạn nhất gặp phải rắc rối, hiệu trưởng nhất định trách tội xuống, điểm quan trọng này bọn hắn lại còn không biết sao. Vương Vũ Kiệt cá tính chỉ khẩu xà tâm Phật, chính lại là rất biết điều.

“Hừ”. Dẫn Thiên Kỳ hừ lạnh một tiếng rồi mới không cam lòng mà ngồi xuống. Vừa thấy hắn ngồi, học sinh Hữu Thượng cũng ríu rít ngồi theo. Thật buồn chán khi xích mích không bùng phát!

“Anh Cả, ta có việc đi trước.” Cổ Vân Phong bỗng nhiên đứng lên.

“Điểm tâm không ăn sao?”

“Ừ, không ăn.” Cổ Vân Phong nhìn không ra Tống Tiệp còn lòng dạ nào mà ăn. “Ta có chút chuyện, lên lớp trước đây.”

“Ừ, người đi đi.” Mạnh Niệm Kỳ gật gật đầu. Nhìn bóng dáng tên bạn từ nhỏ rời đi, Mạnh Niệm Kỳ bỗng như có điều suy nghĩ...

Cổ Vân Phong vừa vào lớp thì thấy Tống Tiệp ngồi ngay đó, trong lòng ngẫm thử một hơi nhẹ nhõm. Mấy lần thử nói với hắn, lại bị coi như không, Cổ Vân Phong vừa sốt ruột vừa tức, cũng không biết phải làm thế nào. Chỗ ngồi hai người tuy là không xa, nhưng lại tựa như xa vạn dặm, như không quen biết.

Đáng ghét, người Hữu Thượng đều như hắn sao! Ta cố gắng thế này là tốt lắm rồi, hắn còn muốn thế nào?

Cổ Vân Phong trời sinh có siêu năng lực, từ nhỏ đã tự tin có thừa, thời kì dậy thì chưa từng phải băn khoăn, phiền muộn. Nhưng hắn lại không phát hiện ra, cái tên kẻ thù không đội trời chung kia đã khiến hắn mất đi sự trầm tĩnh hàng ngày, mở ra một trang mới trong nhật kí thanh xuân của hắn...

Nào nào Cổ Vân Phong, không cần điên lên! Người cũng có phải là chưa được nữ nhân khẩu giao đầu, một tên con trai thì đã là cái gì? Huống chi hắn lại chính là kẻ thù của Thượng Lạc, người nghìn vạn lần đừng để cái vẻ ngoài hồ ly tinh ấy quyến rũ, làm mất mặt Thượng Lạc!

Trong lúc Cổ Vân Phong cố hết sức xa lánh, Tống Tiệp cũng né tránh rất tài tình, hai người tuy ở cùng một phòng kí túc, nhưng một người ngủ phòng ngủ, một người ngủ phòng khách, đều cố tránh va chạm với người kia. Những tưởng rằng hai người cứ thế duy trì cuộc sống lạnh như “băng” này, dần quên đi chuyện đêm đó. Nhưng miếng băng mỏng này lại không ổn định, hiệu trưởng vừa ra lệnh một tiếng, lập tức đã bị phá tan!

Mặt trời chiếu trên cao, bầu trời quang đãng. Bởi vì hiệu trưởng ra lệnh các lớp đều phải tiến hành việc du lịch, đẩy mạnh tình cảm giữa các học sinh, cho nên sáng sớm thứ bảy, toàn thể học sinh năm ba của Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng ngồi xe du lịch, đi tới bờ biển mỹ lệ, dự định cắm trại hai ngày một đêm! Xe vừa đến nơi, các học sinh lập tức phấn khởi lao xuống! Nam thay quần bơi, nữ thì mặc đồ tắm vô cùng đa dạng, tự tin với vóc dáng mà mặc bikini. Lúc này, bất kể là nam sinh Thượng Lạc hay Hữu Thượng, tất cả đều vây quanh nữ sinh hưng phấn đùa dỡn, trong cốc lát nước tung toé đầy trời, rất náo nhiệt! Nhưng vốn đã định trước, “chiến trường” vừa lập, tức khắc địch ta phân minh. Hai phe đứng ở bãi bóng chuyền, cách một tấm lưới, cùng hò hét ầm ĩ.

“”Haha, đến đây! Thượng Lạc chúng ta hôm nay nhất định phải khiến Hữu Thượng các người không còn manh giáp!”

“Nằm mơ! Có cán sự trưởng thể thao Hữu Thượng chúng ta đây, Thượng Lạc các người chờ chết đi!”

“Đúng vậy, nhìn đi!”

Đáng người cường tráng khoẻ đẹp, Tống Tiệp ở trên sân khê mỉm cười, điệu bộ tự nhiên mà quay đầu.

“AAA! Quá đẹp trai!” Nữ sinh Hữu Thượng hét lên một chập.

“Tổng Tiệp cố lên!”

“Tổng Tiệp ta yêu người!”

Tổng Tiệp vẻ mặt hào hứng mà nhiệt tình hôn gió đội cổ vũ mỗi người một cái! Nữ sinh Hữu Thượng lại rú lên! Trận đấu bắt đầu rồi. Nữ sinh Thượng Lạc không chịu thua, cũng bắt đầu cổ vũ thần tượng của mình!

“Cổ Vân Phong, người tuyệt nhất!”

“Lôi Kinh, người rất đẹp trai!”

“Lôi Kinh, cho bọn chúng mất mặt đi!”

Hai phe lực lượng tương đương, chiến đấu khá khó khăn. Tuy Tổng Tiệp một mình bằng ba người, nâng cao sức mạnh đội Hữu Thượng, nhưng thành viên đội Thượng Lạc lại lớn lên từ nhỏ trong núi, tế bào vận động hơn hẳn các cậu ấm nhà giàu. Bởi vậy, Tổng Tiệp dù lợi hại, nhưng chống đỡ rất vất vả, khiến cho tỉ số liên tục giằng co. Đánh tới gần hết hiệp đầu, Cổ Vân Phong bất ngờ khéo léo bỏ bóng, khiến cho tỉ số vượt lên dẫn trước một điểm, hiệp đầu cũng kết thúc. Các nữ sinh Thượng Lạc lập tức hưng phấn mà ùa lên, la hét ôm lấy hắn.

“Cổ Vân Phong, giỏi quá!”

“Haha, A Phong, đúng là nhờ người!” Lôi Kinh cười ha ha mà khoác vai hắn “Người xem Tổng Tiệp muốn điên rồi! Hắn đứng chết trân đó trông mất nhìn người kìa.”

Thấy đối phương ánh mắt đờ đờ sát khí, Cổ Vân Phong không hiểu sao hưng phấn mà đứng lên. Tiểu tử nhà người cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào ta sao.

Tổng Tiệp thấy Cổ Vân Phong được nữ sinh bu quanh, nổi tức giận không rõ từ đâu tới bùng bùng bốc lên. Chó thì không đối được trò ăn phân! Sắc phôi chính là sắc phôi!

“Tổng Tiệp, người không sao chứ?” Duẩn Thiên Kỳ cầm bình nước đưa cho hắn. Không am hiểu thể thao nên chả hiểu gì, đành làm khán giả bắt đắc dĩ, đến lúc nhìn thấy bạn mặt đờ đờ sát khí mới chạy tới.

“Không sao, người yên tâm, hiệp sau chúng ta tuyệt đối không thua! Nếu như ta bại bởi tay tên Cổ Vân Phong vô sỉ kia, Tổng Tiệp ta lập tức từ chức cán sự trưởng!”

“Oa. Đùa sao!” Xem ra Tổng Tiệp thực sự ghét cái tên kia!

“Hừ, chờ coi!” Cổ Vân Phong, bản thiếu gia cho người biết sự lợi hại của ta, xem ta chinh người như thế nào!

Tổng Tiệp quyết định vạch ra chiến thuật mới, hắn gọi mấy đội viên lại, chỉ bảo cặn kẽ. Trận tiếp theo bắt đầu. Tổng Tiệp triển khai phương thức mạnh mẽ, tập trung tấn công kẻ thù Cổ Vân Phong, cứ nhằm hắn mà đánh, hơn nữa còn liên tục nhắm vào “cái chỗ đó”! Mấy lần như vậy, Cổ Vân Phong cũng nhìn ra đầu mối. Trên mặt cười khổ, tiểu tử này thật muốn mượn việc công trả thù riêng hử. Muốn đánh ta thành thái giám sao?

Có lẽ đúng là báo ứng, Cổ Vân Phong né người không kịp, bị Tổng Tiệp như tia chớp quất bóng, trúng ngay tiểu đệ đệ!

“A!” Cổ Vân Phong kêu một tiếng, đau đến khom cả lưng! Đáng ghét, cái tên tiểu tử thói thật đúng là không lưu tình a!

Tổng Tiệp thấy thế rùng hết cả mình. Hồng bét, ta không đánh gãy mất cái đó của hắn chứ hử?

“Aaa! Được rồi! Thắng, chúng ta thắng rồi!” Học sinh Hữu Thượng, bất kể nam nữ, tất thấy đều phấn khởi ùa ra, ôm lấy Tổng Tiệp nhảy nhót, thừa dịp hôn trộm vài cái!

“Thắng cái rắm! Các người là đồ nham hiểm!”, “Đúng vậy, đồ đánh lén dê tiện vô sỉ!”

Học sinh Thượng Lạc nhìn thần tượng của mình bị thương, lập tức phấn uất gào lên.

“A Phong, người có khỏe không?” Lôi Kinh lo lắng đỡ lấy hắn.

“Không sao!” Cổ Vân Phong chau mày, cổ đứng thẳng người. Mới vừa liếc mắt, liền trông thấy Tống Tiệp như anh hùng, được một đám cả trai lẫn gái vừa ôm vừa hôn, trong lòng liền tức giận bùng bùng. Khốn kiếp! Tiểu tử chết tiệt, bị người sờ mó như vậy thích lắm sao? Ta ở đây chịu khổ, người ở đó hưởng thụ! Trên đời có loại chuyện tốt như vậy sao? Chờ coi! Thấy ánh mắt Cổ Vân Phong đầy căm hờn, Lôi Kinh lập tức xấn tay áo.

“A Phong, anh em báo thù cho người!”

“Đúng! Báo thù! Báo thù!” Học sinh Thượng Lạc nghe vậy muốn xông lên ngay!

“Không được!” Cổ Vân Phong thần nhiên mở miệng “Ta sẽ tự tìm Tống Tiệp tính sổ!”

Thấy thần tượng của mình ánh mắt lạnh như băng, mọi người sống lưng nhột nhột cả, đều tự biết Tống Tiệp phen này toi mạng rồi!

Tuy lần du lịch này mục đích thúc đẩy tình cảm hai bên, làm học sinh hai trường mau chóng hoà nhập, nhưng sau trận bóng chuyền, hai phe tình cảm không những không tăng được nửa phần mà thù hận lại bốc cao ngàn ngút, nhà trường cũng rất bất ngờ về điều này. Đến buổi tối, nguyên là phải tổ chức một dạ tiệc “hoà thuận vui vẻ”, nhưng mọi người lại nhất loạt tẩy chay, nên đành huỷ bỏ.

“Chúng ta không muốn cùng lũ nhà quê các người đốt lửa trại!”

”Bọn ta mới không cần đốt lửa trại với lũ Hữu thượng đê tiện, ăn chơi trác táng các người!”

“Không nói nữa! Toàn bộ đi ngủ!”

”Cái gì ạ? Sớm như vậy, bọn em còn chưa được đi chơi đêm mà!”

“Không được là không được!”

Vì sợ có người sinh sự, nhân cơ hội trả thù, giáo viên quyết định bắt học sinh đi ngủ sớm một chút. Mọi người kháng nghị không được, chẳng thể làm gì khác hơn là lũ lượt kéo nhau về lều. Đêm khuya vắng lặng, chỉ có tiếng sóng biển vỗ về. Nhưng ngủ một mình trong lều đơn, Tống Tiệp không cách gì nhắm mắt. Cái tên kia... Hắn không sao chứ hả? Trông hắn hình như là rất đau đớn. Sáng nay ta không phải là quá ác độc chứ? Vạn nhất cái đàn ông siêu cấp hoàn mỹ đó bị tổn thương, thật đúng là phí của trời a! Ta có vẻ đã quá kích động rồi... Ngay khi Tống Tiệp đang tự kiểm điểm lại bản thân thì điện thoại bỗng nhiên báo có tin nhắn.

“Đến ngay dãy đá lớn cạnh bờ biển. Không đến tự gánh lấy hậu quả. Cổ Vân Phong.”

Đáng ghét! Cái tên chết bầm! Lại muốn uy hiếp gì ta? Hừ, đi thì đi, ai sợ ai hả? Người còn dám kêu ta khẩu giao cho người, ta thì một nhát cần đứt nó cho coi! Để không kinh động người khác, Tống Tiệp tuy đã nín thở nhưng vẫn cẩn thận nhẹ bước ra phía sau, đi ra ngoài.

Quái lạ, thế nào lại không thấy hắn đâu? Hẹn người khác tới rồi mình đến muộn a? Ghét nhất người như thế! Đúng ở dãy đá lớn, Tống Tiệp thở phì phì mà nghĩ vậy.

“Ở phía sau, đồ ngốc!”

Nghe được sau dãy đá phát ra tiếng nói, Tống Tiệp chạy lại, quả nhiên là Cổ Vân Phong ở đó. Hai tay hắn rút túi áo, nghiêng dựa trên tảng đá, khoé miệng tùm tùm một chút xấu xa.

“Người bảo ai là đồ ngốc hả?” Tống Tiệp tới trước hắn, căm hận mà bảo.

“Nói người đó. Lơ ngơ mà đứng ở phía trước dãy đá, không sợ nhỡ ra bị người ta trông thấy, biết chúng ta yêu đương vụng trộm à?”

“Trộm... trộm... Yêu đương vụng trộm?” Tống Tiệp bị mấy chữ này dọa cho sợ đến lắp bắp liên hồi, đáng vẻ quá là đáng yêu, khiến Cổ Vân Phong nhin không được bắt đầu trêu chọc.

“Không sai, chúng ta chính là đang yêu đương vụng trộm a. Sau lưng mọi người len lén làm loại chuyện này, chẳng lẽ không phải yêu đương vụng trộm?” Cổ Vân Phong móc tính khí trong quần ra, gian ác mà cười.

“Cổ Vân Phong! Người là tên cầm thú! Lại muốn kêu bản thiếu gia giúp người làm.... Làm cái cái...”

“Khẩu giao?”

“Đúng rồi! Người biết là được rồi.” Tống Tiệp nhin không được đỏ bừng mặt. May mà hôm nay trăng tàn, không còn lớn lắm.

“Yên tâm, hôm nay ta không có ý bảo người làm chuyện đó.” Hô, thật tốt quá. Người xem ra vẫn chưa đánh mất hết lương tâm. “Ta chỉ là muốn người giúp ta chữa thương tiểu đệ đệ một chút thôi.”

“Chữa thương?”

“Sáng nay người đánh nó bị thương, nó rất khổ người biết không?”

“Ta... ta...”

“Nó tốt xấu gì cũng từng tặng người một ly “sữa tươi”, khiến người vô cùng thoả mãn, không phải sao? Người sao lại ghê gớm, lấy oán trả ơn, đánh nó bị thương như thế?”

Thấy Cổ Vân Phong bộ dạng làm ra vẻ đau đớn, Tống Tiệp đã không còn gì để nói rồi. Sao lại có kẻ không biết xấu hổ đến mức này hả trời?

“Hở then nói không nên lời được luôn hả? Không sao, ta cho người lập công chuộc tội đó.” Cổ Vân Phong nắm lấy tay hắn, đặt lên tính khí của mình.

“Người... người muốn làm gì?” Vừa đụng tới phân thân hoàn mỹ khủng khiếp nọ, Tống Tiệp lại đánh trống ngực liên hồi.

“Lấy tay an ủi chỗ bị thương của nó đi.”

“Không... Không được.... Ta không muốn!”

“Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ đem bí mật của người nói ra nha.” Cổ Vân Phong hèn hạ mà cười. Tuy là không biết tại sao Tống Tiệp lại sợ người ta biết hắn là xử nam, nhưng có thể lấy ra uy hiếp hắn thì vẫn nên dùng.

“Đồ vô sỉ!”

“Người tha hồ chửi! Mau, tiểu đệ đệ của ta trưởng muốn chết rồi, mau giúp ta thủ ***.”

“Ta không biết làm!” Tống Tiệp sợ đến độ nói năng không suy nghĩ.

“Cái gì? Người không phải nói thường giúp Vương Vũ Kiệt làm sao?”

“Cái... cái đó là chuyện lâu lắm rồi, ta không có nhớ rõ.” Tống Tiệp thuận miệng nói láo.

“Gạt người?” Cổ Vân Phong giữ lấy cằm hắn “Người cho đến bây giờ chưa từng chạm qua thằng con trai nào khác, đúng không?”

“Ai cần người lo!” Nói láo bị phát hiện, trên mặt Tống Tiệp xấu hổ từng bừng.

“Thật sự là quá tốt!” Cổ Vân Phong không hiểu sao trong lòng cao hứng như thế này.

“Tốt á!”

“A, không sai, người chưa từng chạm vào kẻ khác, nhưng tự an ủi thì chắc đã từng hả? Sao lại không biết chứ? Lê nào... Người ngay cả tự an ủi cũng không có kinh nghiệm?”

“Nói láo! Ta... Ta đương nhiên là có tự làm rồi! Đây là chuyện con trai thành phố đều làm mà!” Tống Tiệp thiếu tự tin mà cãi. Kỳ thực, “cái đó” của hắn bộ dạng hết sức đặc thù, khiến hắn tự ti khủng khiếp, cho nên lúc nào cũng căm ghét nó, đừng nói chi đến chuyện tự an ủi.

“Thật?” Cổ Vân Phong hoài nghi nhìn hắn.

“Ta lừa người làm gì?”

“Được, vậy người tự làm cho ta xem.”

“Cái gì?”

“Mau làm đi, không phải người nói đây là chuyện con trai thành phố đều làm sao? Mau lấy cái của người ra!”

“Không... Không được! Không được!” Tống Tiệp sợ hãi đến run lấy bầy.

“Là con trai sao lại lè mề như thế!”

Cổ Văn Phong thành linh không báo trước mà đẩy Tống Tiệp xuống bãi cát, cổ sức lột quần của hắn.

6. Chương 6

Rốt cuộc hạ thể đã bị lộ ra trước mắt người khác, chuyện này khiến đầu óc Tống Tiệp hoàn toàn trống rỗng. Bị nhìn thấy rồi... Giấu giếm nhiều năm như vậy, cái thứ xấu xí của ta, rốt cuộc là đã bị nhìn thấy...

Nhưng thật ra ánh trăng thì mờ, Cổ Văn Phong lại ở trên Tống Tiệp, che mất ánh trăng, nên hắn cũng không thấy rõ cái gì dị dạng cả. Chỉ cảm thấy hạ thể Tống Tiệp vô cùng trơn nhẵn, một sợi lông cũng không có. Thật là, đây là sở thích của kẻ có tiền sao? Cạo hết quy mao như thế này mới là đẹp hả? Cổ Văn Phong để tính khí rắn chắc của mình lên trên cái mềm nhũn nọ.

“Đừng... ư...” Tính khí lần đầu tiên tiếp xúc với da thịt người khác tạo một cảm giác lạ lẫm, khiến Tống Tiệp không dừng được run rẩy, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ. Cổ Văn Phong biết hắn có cảm giác, lập tức cầm tính khí của cả hai chậm rãi cọ xát với nhau...

“A... A... Không...” Cái đó vốn đang mềm nhũn đột nhiên từ từ trướng lên cứng rắn, niềm khoái cảm chưa bao giờ thấy lan toả từ trên xuống dưới, làm cho Tống Tiệp bối rối, nắm lấy bờ vai người kia, kêu lên nức nở.

“Chết tiệt, đừng kêu *** dạt như vậy nữa!” Nghe thấy tiếng khóc lóc rên rỉ quặn rũ đến không ngờ, khiến tính khí Cổ Văn Phong lại càng căng cứng muốn chết. “Ồ... không... không...”

“Ừm... Tốt rồi... Sờ vào thật thích... Tiểu đệ của ta hẳn cũng thích lắm...” Cổ Văn Phong chơi đùa không chán cái đó của Tống Tiệp, tuy là nó không lớn, nhưng nhẵn nhụi mềm mịn, không hề có quy mao.

“Đừng... ư... Không được... Aa... Buông ra...” Lần đầu được kẻ khác làm cho sung sướng đến run rẩy, Tống Tiệp mất dần ý thức, ánh mắt trở nên mê loạn...

“Không được buông? Được, không thành vấn đề, ta sẽ giúp người thích đến chết thôi, tiểu tử nam đáng yêu...” Thấy thiếu niên, từ trước đến giờ không chịu thua ai, nay bị mình làm cho ý loạn tình mê, Cổ Văn Phong lại càng tỏ vẻ gian ác. Hắn cười xấu xa một tiếng, đột nhiên tăng tốc nhanh hơn, cọ xát mạnh tính khí của cả hai!

“Aa... Chậm một chút... aa... Không được... Không được làm như thế...” Quá nhiều kích thích đồng loạt đến khiến Tống Tiệp nhịn không được, lắc đầu kêu ai ai.

Đầu chóp của hai tính khí không ngừng tứa ra chất dịch trong suốt, dính đầy thân tính khí, sự cọ xát tạo ra âm thanh *** dạt vô cùng... Cảm giác được tính khí của thiếu niên kia run rẩy dữ dội, Cổ Văn Phong biết hắn sắp xuất tinh, bất ngờ hướng qua tinh hoàn của hắn mà chà mạnh hai cái.

“Ồ... aaa...”

Xuất tinh rồi! Một dòng chất lỏng trắng phun mạnh ra! Lần đầu tiên xuất tinh, Tống Tiệp thậm chí cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy toàn thân bay bổng, có một cảm giác rất khó diễn tả. Thiếu niên kia về mặt đầy khoái cảm, Cổ Văn Phong thực chưa bao giờ được nhìn thấy điều gì đẹp hơn thế. Tim hắn đập liên hồi, thiết bổng căng cứng muốn nổ tung rồi. So với những lần quan hệ trước đây, thiếu niên kia quả thực khiến Cổ Văn Phong kích động vô cùng, vội tách hai chân hắn ra, đem tính khí cọ qua lại dưới móng hắn. Vừa trải qua sự khoái cảm lần đầu tiên trong đời, nên Tống Tiệp toàn thân mềm nhũn, căn bản không ý thức được dã tâm của Cổ Văn Phong là chuẩn bị “gia vị”, muốn ăn ngay “gà tơ”. Cổ Văn Phong

toàn thân nóng rực, thần trí rối loạn, lòng tràn đầy ý muốn được nếm thiếu niên dưới thân mình. Hắn thở phì phò, cảm tính khí hư hồng của mình, vội vã đặt vào cúc huyết* của thiếu niên kia, nhấn mông xuống, mạnh mẽ tiến quân. Không hề có sự chuẩn bị, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Tổng Tiệp chỉ cảm thấy một cây thiết bồng nóng bỏng đâm vào mông mình, xuyên tận ruột, cơn đau chưa hề trải qua kéo đến làm hắn trợn trắng mắt, toàn thân vận vẹo, miệng há to mà không thốt lên được. Thấy Tổng Tiệp đau đớn như vậy, Cổ Vân Phong trong lòng giật thột, vội vàng kiềm chế ham muốn điên cuồng. Chết tiệt! Ta không phải đã làm bị thương hắn chứ? Đưa tay qua chỗ tiếp xúc giữa hai người, Cổ Vân Phong yên tâm khi không thấy có máu, lén thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Đừng sợ, ta sẽ khiến ngươi thấy thoải mái...” Cổ Vân Phong dịu dàng cười, hôn lên môi hắn... Khẽ lướt qua cánh môi khiêu gợi nọ, đầu lưỡi chậm rãi trượt vào khuôn miệng hé mở, chậm rãi bắt lấy đầu lưỡi kia... Môi lưỡi hai người vẫn vít hăng say, Tổng Tiệp bối rối không biết phải làm sao, ngây ngô phản ứng lại, càng làm Cổ Vân Phong không khỏi hưng phấn.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ đây là nụ hôn đầu của hắn? Trời ạ! Tiểu tử nam của ta, người sao lại đáng yêu như thế này a!

Vốn muốn dịu dàng mà đối xử với hắn, nhưng sau khi hôn, một lần nữa lửa dục vọng lại cháy lên hừng hực! Cổ Vân Phong cuồng dại cuốn lấy đầu lưỡi hắn mà mút, lại kéo cao áo phông của hắn lên, để lộ ra cơ ngực xinh đẹp; từ đó hôn một đường xuống phía đầu ngực. “Trời ạ, ngay cả thân thể cũng đều một màu hồng nhạt. Người muốn giết ta sao?”

Cổ Vân Phong kích động không kìm được, vừa mút vừa liếm một cách đói khát, khiến đầu ngực cũng phải sưng hồng, thân thể bên dưới hắn không ngừng run rẩy, hòn đá nhỏ* kia thì trở nên cứng rắn vô cùng.

“Ô...Aa... Trời ạ... Trời ạ...” Đầu óc trở nên hỗn loạn, hắn chưa bao giờ biết cơ thể nam nhân cũng sẽ phản ứng giống nữ nhân như thế. Nhiều niềm khoái cảm lạ lẫm khiến Tổng Tiệp bám chặt mười đầu ngón tay vào người kia, bối rối cần môi dưới, nghẹn ngào rên rỉ... Cổ Vân Phong ngay lúc đó chỉ cần mút mạnh thân thể hắn một chút, tiểu huyết bên dưới sẽ co chặt lại. Phát hiện mới mẻ này khiến cho hắn càng táo tợn mà hung hăng giãy vò hai hạt đậu đỏ* đáng thương nọ, làm Tổng Tiệp phải rơi nước mắt, lắc đầu trái phải liên hồi, không ngừng kêu khóc.

“Ô... Không được... Đau lắm... Không được mút...”

Hắn nói một đường nhưng phản ứng một nẻo, tính khí dựng đứng lên, thậm chí tiểu huyết đang ngậm thiết bồng kia cũng tự tiết ra dịch ruột non... “Mẹ kiếp! Không hổ là cán sự trưởng, cái mông vừa chặt lại vừa cong, còn có thể tự sinh ra dịch bôi trơn, thật đúng là bảo bối. Sau này tiền mua dầu bôi trơn có thể tiết kiệm lại a.” Cổ Vân Phong xấu xa nói.

Cái mông? Dịch bôi trơn? Tiểu tử nam này căn bản chưa từng có kinh nghiệm, nên hắn không hiểu gì cả. Hắn chỉ biết toàn thân đang muốn bốc lửa, nhất là có một cái thiết bồng nóng sục đang hòa trong cơ thể hắn mà thôi... Chờ một chút! Thiết bồng? Ở đâu ra thiết bồng? Trời ạ! Aaaa... Không phải là “cái đó” của tên cầm thú này chứ?

“Ô... Không được! Không thể nào! Không không không không!” Ngay khi Tổng Tiệp ra sức phủ nhận, dường như để chứng minh rằng mình tồn tại, thiết bồng trong cơ thể đột nhiên nổ máy, điên cuồng di chuyển.

“Ô... a... a...a... không!”

Nam nhân ở trên hắn ra sức đưa đẩy thiết bồng vừa cứng vừa to của mình, nhằm tiểu huyết yếu ớt của hắn mà điên cuồng vào ra mãnh liệt.

Cọ sát liên tục trên vách đá khiến Tổng Tiệp muốn nổ đom đóm, đau đớn cùng khoái lạc đồng thời ăn mòn toàn thân, khiến Tổng Tiệp bật ra tiếng rên khóc vừa thê lương vừa sung sướng! Nhìn thiếu niên bên dưới thân mồ hôi ướt đầm mái tóc đen, lướt qua khuôn mặt tuần dật cùng cơ thể gợi cảm tuyệt đẹp, Cổ Vân Phong thấy so với những nữ nhân khác, chỉ có hắn khiến mình muốn phát điên như thế này, nên lại càng hưng phấn đưa đẩy. “A... Thích muốn chết!” Cổ Vân Phong dùng sức mạnh hơn nữa. “Miệng thì bảo không được, nhưng cái mông lại lợi hại như thế, thật ra là ngươi muốn ta hung hăng ăn ngươi hả?” “Ô... Câm miệng! Khốn kiếp! Mau rút ra...” Bị cái đó của tên kia trắng trợn ra vào nơi mông mình, Tổng Tiệp thân là đàn ông chân chính quả thực không có cách gì chấp nhận được chuyện này, khóc lóc liều mạng giãy giụa.

“Thật muốn ta rút ra?” Cổ Vân Phong cười haha, thỉnh linh dùng sức đẩy mạnh đến chỗ sâu nhất, rồi lại rút nhanh đến cửa huyết, ra vào lặp đi lặp lại như vậy vài lần, làm tiểu xử nam kia chịu không nổi.

“Aaa... Không được.... Không được làm thế... ô...” Tống Tiệp khó chịu mà uốn éo cái mông, ô ô kêu khóc. Nơi cắm dĩa của hắn một chốc đầy chật, một chốc lại trống rỗng, khiến cho cái mông ngứa ngáy vô cùng, tưởng như muốn phát điên lên được. “Thật sự không cần hả?” Cổ Vân Phong bỗng nhiên “hảo tâm” rút tính khí của mình ra, đưa tới trước mặt Tống Tiệp. “Thật không cần cái này vào trong “gãi ngứa” giúp người hả?”

Tống Tiệp bỗng chốc ngậy người nhìn. Cái siêu cấp hoàn mỹ trong mơ đang sừng sững hiện ra trước mắt hắn, dưới gốc rậm rạp quy mao, còn dính đầy *** dịch của chính mình, bóng lưỡng hết mức...

“Đồ hư hỏng, coi người hai con mắt đều long lanh cả lên kìa. Nhìn ta thích như vậy sao?” Cổ Vân Phong vươn tay chà xát quy đầu của mình hai cái, chất dịch trong suốt liên trào ra, đậu trên cánh môi Tống Tiệp. Hình ảnh đó vô cùng *** đáng, lại nồng đậm mùi vị đàn ông, vị giác cùng khứu giác đồng thời bị tấn công, làm Tống Tiệp nhịn không được mà xuất tinh!

“Đừng... A... a...” Bụng dưới co thắt một trận, hắn thở hổn hển mà bắn ra dịch thể trắng đục, tung toé đầy ngực cùng bụng, thậm chí còn phủ đầy cái mông người đang ở phía trên mình. Cổ Vân Phong sờ sờ phía sau, chắc lưỡi hít hà.

“Chắc chắn, nhìn chán chê là bắn? Đồ hư hỏng, người thực ra rất yêu cái này của ta phải không?” Cổ Vân Phong sờ sờ gáy tính khí trên môi hắn. “Người đã yêu nó như thế, ta đây sẽ hào phóng mà cho người nếm thử một chút. Người xem, ta không phải là rất yêu bạn học sao?”

Yêu bạn học cái rắm! Có loại người hạ lưu dâm tiện, xấu xa như người học cùng, Tống Tiệp ta thật là xui xẻo tám trăm đời á! Dù trong lòng mắng chửi tên con trai vô sỉ kia, nhưng trên môi lại cảm nhận được sự tồn tại của cái tính khí hoàn mỹ nọ, đủ khiến hắn không kiềm chế được kích thích mà đưa đầu lưỡi ra, ngậy ngất liếm láp. Vòng một đường cong hoàn hảo ngậm đầu phân thân to lớn, liếm một đường từ trên xuống dưới tinh hoàn, Tống Tiệp hoàn toàn không tự kiềm chế được khao khát, trong người hừng hực dục vọng mãnh liệt!

“Aa.. Thích quá! Mấy ngày nay mỗi lần nghĩ đến bộ dạng *** đáng của người khi liếm tiểu đệ của ta, ta liền bắn không ngừng! Nhưng lần này ta sẽ không lãng phí “sữa tươi” quý giá nữa, ta muốn cho cái miệng nhỏ nhắn bên dưới của người uống hết, không thừa giọt nào!” Cổ Vân Phong bất ngờ rút tính khí ra khỏi miệng thiếu niên kia, hung hăng đâm mạnh vào trong huyết, điên cuồng xuất nhập.

“Ô... a... a...”

“Kêu hả? Kêu to một chút! Tốt nhất là gọi được mọi người tới coi bộ dạng người vắn vẹo mông ở dưới ta đi!” Ô... Tên cầm thú người!

Tuy rất muốn một cước đạp chết hắn, nhưng sợ bị người phát hiện nên làm cho vách hang của hắn co chặt hơn.

“Aa... Đừng như vậy!” Cổ Vân Phong gồng người, thích thú kêu lên, “Ta còn nghĩ nên thông thả, ai ngờ người lại sốt ruột như thế hả! Đồ hư hỏng đáng ghét này!”

“Câm miệng! Người là đồ hạ lưu khốn kiếp... Aaa! Người đâu cứu mạng!” Thiết bỗng mập mạp đột nhiên hung hăng đâm mạnh vào chỗ nào đó bên trong, khiến Tống Tiệp sướng tê người, rên lên một tiếng vô cùng *** dật.

“Hắc hắc, bị ta tìm thấy tử huyết rồi hả? Xem ta làm sao bắt người quỳ xuống cầu xin đây!” Cổ Vân Phong gian ác nhắm trúng nơi đó mà hăng hái va đập. Chỉ mới được vài lần lên xuống, Tống Tiệp quả thực đã phải tan quân bại trận.

“Ô...a... a... Cho vào đi... Tha ta đi...Trời ơi...” Tử huyết bên dưới trào ra tràn trề *** thủy giống như nữ nhân, Tống Tiệp nỉ non kêu rên, đáng điệu rất đáng thương. Không biết nên nói hắn may mắn hay là bất hạnh, lần đầu tiên đã gặp ngay Cổ Vân Phong kỹ năng siêu hạng, làm hắn thất điên bát đảo liên hồi.

Một người là lần đầu tiên ở trên nam nhân, một người là lần đầu tiên bị nam nhân đè xuống dưới, hai thái cực nhưng lại phù hợp đến không chê vào đâu được, thích đến chết đi sống lại. Cử động của hai người vô cùng gấp rút, giây phút lên cao trào cũng đến gần hơn rồi, rốt cuộc khi Cổ Vân Phong đang cuồng loạn đưa đẩy, thì Tống Tiệp ôm chặt lấy hắn, kêu to một tiếng mà xuất tinh!

“Aa... Người làm ta chết mất! Ta sướng muốn chết! Ô aaaa!”

Cổ Vân Phong gần đến lúc bùng nổ, tính khí được tiểu huyết kia co rút siết chặt, cột sống tê dại đến mù mịt, cũng nhịn không được mà ôm lấy thiếu niên trong lòng, gào thét bắn ra.

“Aa... bắn... bắn chết cái mông nhỏ của người này...”

Cảm giác được lượng dịch thể nóng bỏng ào ạt tuôn trong cơ thể mình, Tống Tiệp không biết là nên thấy nhục nhã hay là hưng phấn, thoáng một cái liền ngất đi. Tính khí vẫn ở trong người Tống Tiệp, Cổ Vân Phong yêu thương mà ôm chặt lấy hắn. Từ trước đến giờ, chưa bao giờ Cổ Vân Phong muốn cảm ơn năng lực của mình như lúc này. Bởi trong nháy mắt, hắn thấy ái tình trên đầu Tống Tiệp toả sáng một màu hồng phấn mỹ lệ hết mức, khiến cho người ta mê muội.

7. Chương 7

Leng keng~ Leng keng~ Leng keng

~Vừa mới sáng ra, Vương Vũ Kiệt mắt còn không mở nổi, chuông cửa lại ầm ầm làm hắn ong hết cả đầu. “Khốn kiếp! Ai hả?” Đang còn văng vắt do rượu, hắn loạng choạng ra mở cửa phòng, chuẩn bị chửi rửa tên khách không mời dám phá hỏng giấc mộng đẹp sớm chủ nhật của mình.

“Tống Tiệp? Sao lại là người?” Vương Vũ Kiệt sững sốt. “Người không phải đi biển chơi rồi sao? Làm thế nào lại chạy về thế này?”

“Đừng bận tâm! A Kiệt, ta có điều muốn hỏi người... Ta... ta...” Tống Tiệp như không biết phải mở lời như thế nào, phiền muộn vò mái tóc. Vương Vũ Kiệt quen biết Tống Tiệp nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua bộ dạng buồn rầu như thế này của hắn.

“Vào đi đã rồi nói sau.”

Tống Tiệp đi vào phòng, tiến tới tủ lạnh, lấy ra một chai bia, nốc ừng ực. Oa, xem ra là có vấn đề lớn a, Vương Vũ Kiệt lén chặc lưỡi.

“Mới sáng sớm đã uống, xem chừng người học được thói xấu mất rồi.”

“Bớt nói nhiều đi” Tống Tiệp ngã xuống sofa. “A Kiệt, ta hỏi người nha...”

“Hỏi đi.” Vương Vũ Kiệt ngồi xuống trước mặt hắn, nhẹ nhàng bắt chéo chân.

Tống Tiệp chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng thu hết can đảm mà hỏi.

“Người... Người có hay quan hệ cùng đàn ông không?”

Wương Vũ Kiệt nghe thấy vậy, thiếu chút nữa té lật ghế!

“Có làm không? Người mới sáng sớm chạy về đây chỉ để hỏi điều này?”

“Sáng sớm thì không thể hỏi chuyện đó hay sao?”

“Đương nhiên là có thể hỏi, chẳng qua do ta quá ngạc nhiên thôi. Vì sao người lại nôn nóng muốn biết thế? Lẽ nào... Người có quan hệ với ai như vậy sao? Haha...”

Thấy bạn thân cười cợt, Tống Tiệp luống cuống mà ra sức xua tay!

“Không phải ta mà! Ta chỉ là đi dạo trên biển rồi gặp hai người đàn ông làm chuyện đó thôi. Ta rất kinh ngạc, cho nên... cho nên...”

Có trời mới tin những điều Tống Tiệp nói! Vương Vũ Kiệt đương nhiên không tin lời bạn, nhưng hắn vẫn giả vờ thản nhiên, tiếp tục hỏi.

“Ta nhớ bãi biển các người tới là sở hữu của gia đình người mà, sao lại có người lạ xuất hiện ở đó được?”

“Là... là bạn học cùng lớp! Bạn học cùng lớp với ta đó...” Tống Tiệp càng nói càng khó tin.

“Oa, ghê gớm vậy hả? Là ai với ai? Bạn cùng lớp với người người nào ta cũng biết đó.”

“Không thể nói cho người được! Đây là việc riêng của người khác, sao lại có thể tùy tiện truyền ra ngoài chứ.” Tống Tiệp làm bộ chính nghĩa, nói ra những lời nghiêm khắc.

“Được được, người chính nhân quân tử.” Vương Vũ Kiệt không quan tâm, nhún nhún vai, “Vậy người nói đi, rốt cuộc muốn hỏi ta cái gì?”

“Chính là câu hỏi vừa nãy, A Kiệt, người... người có hay cùng đàn ông làm loại chuyện đó không?”

“Có chứ.”

Lần này đến lượt Tống Tiệp từ trên sofa rớt xuống đất.

“Sao người lại có thể trả lời tỉnh bơ như vậy?”

“Chuyện đó vốn đâu có gì đâu.” Vương Vũ Kiệt buồn cười nhìn hắn, “Đã ham muốn thì nam hay nữ cũng có gì khác nhau?”

“Người... Người nói thế là sao?”

Thấy Tống Tiệp trên mặt lộ rõ vẻ bối rối, Vương Vũ Kiệt tưởng bạn nhất định không cẩn thận đã quan hệ với gã nào đó rồi, trong đầu hắn không cách gì chấp nhận được. Ừm, Tống Tiệp được coi là Thiên nhân phẩm, nhưng lại không có kinh nghiệm qua lại với đàn ông, chưa từng niềm vui đó. Haha, về phương diện này hắn cao hơn Tống Tiệp mấy bậc. Song có điều, là chỗ bạn bè với nhau, đây cũng không phải lúc bản thân mình dương dương tự đắc, bây giờ cần phải an ủi thật tốt hắn, cho hắn biết đây không phải là chuyện nghiêm trọng gì mới đúng.

“Người cũng biết, đàn ông trời sinh đã có thú tính, gặp phụ nữ đẹp là muốn quan hệ ngay. Nhưng mà có một số người *** mạnh, ở bên phụ nữ vẫn chưa đủ, thấy đàn ông hợp khẩu vị là sẽ động dục. Đó coi như hành động mang đám dịch thể dư thừa mà trút hết thôi, không có gì ghê gớm cả, cùng lắm gọi đó là quá trình bài tiết đi.”

Quá trình bài tiết... Tới hôm qua mọi việc tất cả chỉ là quá trình bài tiết? Tống Tiệp giận đến toàn thân run rẩy. Nhưng hắn cũng không phải loại người ấu trĩ, cẩn thận suy nghĩ một chút, thấy ngay có điểm bán tín bán nghi. “Thế nhưng ta... À không, bọn họ... Hai người bọn họ không có ở cùng một chỗ, rõ ràng là kẻ thù không đội trời chung, cho dù thiếu phụ nữ, cũng không đến mức cùng nhau phải không?”

Kẻ thù không đội trời chung? Trời ạ, lẽ nào Tống Tiệp quan hệ với nam sinh Thượng Lạc? Oa, quá kinh thiên động địa rồi! Thật không hổ là Thiên nhân phẩm Hữu Thượng chúng ta! Giỏi quá!

“Haha, nói đến trút hết dục vọng, đương nhiên là phải tìm người mình ghét ấy! Làm loại chuyện này, lựa chọn tốt nhất chính là kẻ thù!” Vương Vũ Kiệt hai mắt sáng lên, hắn chỉ biết cao hứng nói, một chút cũng không nhìn sắc mặt Tống Tiệp đã trở nên tái nhợt.

“Người... người vừa nói gì?”

“Ta nói kẻ thù là tốt nhất!” Vương Vũ Kiệt hưng phấn nói. “Nhìn kẻ thù bị cái đó của mình chinh phục, bị *** đến nước mắt lưng tròng, đáng vẻ muốn chết đi sống lại, tuyệt đối là sự hưởng thụ lớn nhất của đời người! Còn là cách trả thù tốt nhất!”

Tống Tiệp nghe xong lời của hắn, thấy như có một thùng nước lạnh trút cả lên đầu, bỗng nhiên rùng mình một cái! Trả thù! Hoá ra hắn đang trả thù ta?

“Tống Tiệp? Tống Tiệp?” Vương Vũ Kiệt nhìn sắc mặt hắn thình lình trắng bệch, không nén nổi lo lắng mà hỏi, “Người không sao chứ?”

“Ta không sao...”

“Người anh em, đừng lo, nam hay nữ thì cũng như nhau, quan hệ thì quan hệ, dù sao hần cũng đã là người của người, sau này tha hồ chơi vui vẻ, nói không chừng người dụ dỗ hần một lần, hần lại bám dính ấy chứ. Rất nhiều kẻ bị người ta chơi đùa cái mộng xong lại bị nghiền. Này, có muốn ta dạy người kĩ năng dụ dỗ đàn ông không?” Vương Vũ Kiệt nghĩa khí Mao Toại*, tự đề cử mình.

Tổng Tiệp sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Không cần, A Kiệt, trực thăng nhà ta đang đợi dưới lầu, ta phải đi rồi. Nhà ta có việc, xin thầy cho ta nghỉ hai ngày nhé.”

“A, được, không thành vấn đề.” Thấy bạn hồn bay phách tán mà đi mất, Vương Vũ Kiệt đột nhiên thấy hình như mình hiểu sai cái gì đó rồi. Trên lớp, thầy giáo đang giảng bài tung bay nước miếng. Nhưng Cổ Văn Phong một chữ cũng không nghe nổi. Nhìn về chỗ ngồi trống không trước mặt, tim hần không hiểu sao cảm thấy phiền não khó chịu. Người kia có khoẻ không? Thân thể hần không có bị thương chứ? Ngày đó hần bị mình hành đến ngất đi, mặc dù có giúp hần lau rửa qua loa một chút, nhưng nhất định là rất không thoải mái rồi. Quay lại phía lều trại, dù rất muốn ở lại chăm sóc hần, nhưng thấy thầy cô đi tuần đang tiến lại, hần đành phải rời đi. Một đêm không chợp mắt, thật vất vả lắm mới đợi được trời sáng, muốn đi tìm thì phát hiện ra người kia đã đi rồi. Từ đó đến nay là ba ngày, điện thoại hần cũng tắt suốt, nhắn tin cũng không thấy phản hồi. Hần nhất định muốn trốn ta đến khi nào? Ngay khi Cổ Văn Phong nhận không được muốn chạy đi hỏi thầy địa chỉ nhà Tổng Tiệp thì học sinh ngồi bên cửa sổ đột nhiên xôn xao.

“Oa! Trực thăng kia!”

“Hừ, đồ nhà quê, đó là trực thăng nhà Tổng Tiệp, chưa thấy có người ngồi trực thăng đến trường bao giờ à?”

“Chưa thì sao? Lẽ nào nhà người có?”

“Ai cần người lo!”

“Vốn không có thì cần gì phải thẹn mà giận thế?”

“Các trò chớ làm ồn, mau ngồi xuống học tiếp.”

Tuy chuyện cãi lộn kiểu này thầy giáo đã quen rồi, nhưng vẫn là đau đầu muốn bệnh. Thượng Lạc Hữu Thượng hai bên bắt kể là chuyện gì cũng cãi nhau được. Cổ Văn Phong không để ý, tâm trí hần từ lúc nghe được tên người kia đã hoàn toàn bị chiếm giữ! Tâm tư vừa mong vừa sợ, Cổ Văn Phong đợi cả buổi nhưng vẫn không thấy Tổng Tiệp vào lớp, bồn chồn vô cùng. Chuông tan học cũng vừa vãn điểm, Cổ Văn Phong lập tức lao ra khỏi lớp, chạy như điên về kí túc xá! Thở hồng học trước cổng khu nhà, Cổ Văn Phong không muốn đối phương nhìn thấy sự sốt ruột của mình, vội lau mồ hôi, điều chỉnh lại hơi thở gấp gáp của mình, lại làm bộ ung dung mà mở cửa phòng. Trời đã về chiều muộn, ánh sáng đang tắt dần. Tổng Tiệp đang ngồi ở phòng khách xem TV, không quay đầu lại, coi như hần không tồn tại vậy. Cổ Văn Phong nhìn hần như thế, dù có chút bức mình nhưng vẫn dịu dàng hỏi.

“Sao người không đi học?” Tổng Tiệp không nhìn hần cái nào, vẫn chăm chăm ngó vào TV.

“Mắc mớ gì tới người?”

“Người mấy ngày không đi học, ta chỉ muốn hỏi...” “Giả tạo quá đó, người không cần làm bộ tốt bụng thế đâu!” Tổng Tiệp lạnh lùng cười. Hần ở nhà mấy ngày, đêm hoàn toàn không ngủ được. Tư tưởng trước sau đều cảm thấy Vương Vũ Kiệt nói có lý. Chuyện đó, với người mình có tình cảm, mới có thể gọi là yêu. Còn không, chỉ là việc trút bỏ dục vọng mà thôi. Cổ Văn Phong không thể nào có tình cảm tốt với hần được, bọn hần ngay từ đầu đã đối địch, nên chỉ có thể hiểu việc ngày hôm đó là để giải tỏa. Khốn kiếp! Dùng bí mật của ta để uy hiếp ta, chọc cái đó vào mộng ta, giờ còn chạy về đây giả bộ nói vài câu quan tâm lo lắng. Không phải người rất thích sao? Nói không chừng, trong đầu người đang đầy rẫy ý tưởng bắn thiu, muốn đem kẻ thù ra mà đâm chọc đến kêu khóc van xin ấy chứ! Nghĩ vậy, Tổng Tiệp không thèm nói gì nữa.

“Ai giả tốt bụng? Người nói thế là ý gì?”

“Ý gì? Ta phải cảm kích với sự quan tâm của người hả? Đầu ta còn chưa có hồng!”

“Người tức giận làm gì, ta chỉ muốn biết đêm đó, người có...”

“Không được phép nhấc đến đêm đó!” Tổng Tiệp thành linh ném cái cốc trong tay về phía TV! Xoảng một tiếng, cả TV lẫn cốc đều vỡ tan tành!

“Chết tiệt! Người có sao không?” Cổ Vân Phong lo lắng nhào tới, ôm hấn vào lòng, xem xét kỹ, “Có bị thương không?”

“Cút ngay!” Tổng Tiệp một tay đẩy hấn ra, “Ta với người thân thiết lắm sao? Đừng tưởng chúng ta làm chuyện đó một lần là có thể giả bộ thân quen! Thượng Lạc các người không xứng làm bạn Tổng Tiệp ta!”

Thái độ xa lánh của Tổng Tiệp làm Cổ Vân Phong nhin không được nổi giận! Mẹ kiếp, Học sinh Hữu Thượng các người thì thượng lưu? Cũng không phải là một đám chó vô lại thấy người là cụp đuôi sao! Cả ngày bày ra bộ mặt kiêu ngạo, khinh thường, khiến người ta nóng lòng muốn đập cho một trận! “Chưa quen sao? Ta đây sẽ làm cho người “quen”!” Cổ Vân Phong ép mạnh hấn xuống ghế, dùng sức lột quần của hấn!

“Khốn kiếp! Người muốn làm gì?” Tổng Tiệp trong lòng đại loạn, ra sức chống cự. “Người nếu dám làm thế với ta, ta sẽ giết người!”

Cổ Vân Phong tuy rất muốn làm mạnh tay với hấn, nhưng lại sợ hấn giãy giụa mà bị thương, không làm gì khác hơn là đành lần nữa sử dụng thủ đoạn bỉ ổi. “Ngoan ngoãn để ta làm! Không nghe lời, ta sẽ đem bí mật của người phát trên tất cả các đài cho xem!”

“Con mẹ nó, người chính không phải là người! Vô sỉ!” Tổng Tiệp tức giận mắng to.

“Vậy người thì thượng lưu?” Cổ Vân Phong cầm tính khí trước mặt, cực kì thành thạo mà cọ xát hai cái.

“Ừ...a...” Tổng Tiệp toàn thân run bắn.

“Được đàn ông làm thế này, cái đó của người không phải là thích đến rút nước mắt chứ? Vỡ giả bộ thanh cao sao?” Cổ Vân Phong lạnh lùng cười, tách hai cánh móng của hấn, luồn một ngón tay vào, dùng sức đẩy đưa. “Aa...” Tổng Tiệp vừa đau lại vừa thích, thất thanh kêu gào!

“Ồ hừ hồng này, cái móng của người tham lam quá. Ta có nên làm cho người chủ động cầu xin ta đi vào người người ko?”

“Hừ, đừng mơ... Trời ơi a a...” Huyết khẩu gần kề xương mu đột nhiên bị ngón tay ở đâu miết thật mạnh, giống như bị điện giật tê dại, làm móng Tổng Tiệp co quắp một trận, nhin không được hét lên inh ỏi.

“Thích sao? Nói, có muốn hay không ta cho vào người?”

“Haa... Ta không biết... Ta không biết... Aa... Người đâu cứu mạng...” Tổng Tiệp cảm thấy hấn lại cho thêm một ngón tay vào, hung hăng tấn công tử huyết. “Ồ... Thích quá... Thích chết mất! Ta muốn bắn!” Cổ Vân Phong thấy bộ dạng quẫn quại của thiếu niên kia, trong lòng thoả mãn, lại muốn bắt nạt hấn hơn nữa, bèn bóp mạnh tính khí đang run rẩy dữ dội, cười tà mà bảo.

“Nói, cầu xin ta cho vào đi! Cầu xin đại trư* của ta hung hăng cắm vào đi! Ta sẽ khiến cho người sung sướng mà bắn ra!”

Một bên là cái móng bị ngón tay hấn trêu đùa, một bên tính khí bị bóp mạnh, nhiều luồng khoái cảm kích thích mà không có đường ra, thiếu niên chỉ vừa mới biết mùi đời kia rốt cuộc nhin không được mà kêu khóc, vắn vẹo cái móng, ra sức cầu xin.

“Aa... Tha ta đi... Ta chịu không nổi nữa rồi... Cho vào đi... Van cầu người dùng đại trư cắm mạnh vào đi! Để ta bắn! Van cầu người!”

“Còn phải nói...”

Cổ Vân Phong hài lòng mà cười một tiếng, cắm thật sâu vào phía sau thiếu niên kia. Từ hoàng hôn đến buổi đêm, hai người ở trên sofa không ngừng vui vẻ, chìm đắm giữa bể dục không bờ... Cổ Vân Phong không cần biết đến phản ứng của Tổng Tiệp, đem ghép hai giường đơn thành một cái giường đôi lớn. Trục giác nói cho hấn biết hấn nhất định phải ôm Tổng Tiệp đi ngủ. Tối nửa đêm, quả nhiên hấn bị cơ thể nóng như lửa của thiếu niên kia làm cho tỉnh giấc.

“Người sốt rồi!” Cổ Vân Phong bị cái trán nóng hổi dọa cho sợ. Chết tiệt! Nhất định do ta tối hôm qua quá điên cuồng, làm hấn bị thương rồi! Trong lòng Cổ Vân Phong áy náy cùng bối rối, “Đi, ta đưa người đi bệnh viện!” “Ta không đi!” Tống Tiệp có chết cũng không muốn bị bác sỹ phát hiện nguyên nhân mình sốt! Trong tủ thuốc có thuốc hạ sốt, hấn uống là được rồi. “Người muốn làm gì?” Cổ Vân Phong vội vã chặn Tống Tiệp đang muốn đi xuống giường. “Buông ra, ta đi lấy thuốc.” “Thuốc ở đâu? Ta đi lấy.” “Không cần người lo!”

“Đừng dài dòng! Trong tủ thuốc hả?”

Tuy là Tống Tiệp không muốn nhờ cái tên bỉ ổi này, nhưng cả người không có chút sức nào, chỉ còn biết gật khề đầu. Cổ Vân Phong nhanh chóng nhào đi lấy thuốc, rót một cốc nước ấm. “Lại đây uống thuốc đi.” Cổ Vân Phong ôm Tống Tiệp vào ngực, cẩn thận giúp hấn. Mặt hai người gần như chạm hấn vào nhau, Tống Tiệp đột nhiên tim đập bình bịch. Chết tiệt, vì sao lại đập nhanh thế này? A, ta bị bệnh mà, nhất định là do bệnh nên mới như thế. Tống Tiệp vội vàng an ủi mình.

“Lại đây, nằm xuống ngủ đi.” Cổ Vân Phong đặt hấn lên giường, se sẽ đem chăn đắp kín cho hấn. “Ta cảnh cáo người nha, lúc ta ngủ, người không được đánh lén đó!” “Có làm không? Người là người bệnh mà! Ta không có phải là cầm thú.”

“Hừ, người vốn là cầm thú mà!”

Thấy thiếu niên kia oán trách mà như làm nũng, Cổ Vân Phong đột nhiên cảm thấy vô cùng yêu thương hấn, bèn cầm khăn ướt đặt lên trán, dịu dàng nói.

“Đừng lo lắng gì cả, ngoan ngủ đi. Ta sẽ chăm sóc người mà...”

Nhìn ánh mắt hiền hoà của hấn, Tống Tiệp ngẩn ngơ một hồi. Cái kẻ đang tận tình chăm sóc ta không phải vốn là kẻ thù sao? Hấn dùng bí mật mà ta ngày đêm lo bị phát hiện, vô sỉ uy hiếp ta, làm cái chuyện hạ lưu khốn nạn đó với ta! Rõ ràng là ta không thể tha thứ cho hấn, thế nhưng, vì sao... Bản thân ta lại bị vẻ dịu dàng của hấn mê hoặc như thế này... Chẳng lẽ, vì đây là lần ta ốm đầu tiên mà có người ở bên chăm sóc ư? Tuy là gia đình ta làm bá chủ ngành vận tải, trực thăng, máy bay riêng, du thuyền, xe cao cấp, mọi thứ đều không thiếu; nhưng cha mẹ sự nghiệp rất bận rộn, ta lại là con một, trong nhà vô cùng quanh quẽ cô đơn, bên cạnh luôn chỉ có vú em cùng với người giúp việc làm bạn mà thôi, ngày cả khi hấn đổ bệnh cũng không ngoại lệ. Lúc này, ít nhất còn có người kia. Hoá ra cảm giác có người ở bên chăm sóc lại tốt như vậy. Trán phủ khăn lạnh lạnh, hấn tự nắm tay cũng thấy nóng bỏng. Trong lòng như có một luồng tình cảm ấm áp trôi dạt. Tống Tiệp cứ thế an tâm mà ngủ... Cổ Vân Phong một khắc cũng không rời, liên tục ở bên cạnh, giúp hấn thay khăn chườm. Là lỗi của ta sao? Vì sao ta lại thấy hình như hấn gần đi? Cổ Vân Phong nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt say ngủ, trong lòng có chút chua xót. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ái tinh trên đầu thiếu niên ấy bị chính mình nhuộm thành màu hồng phấn thì lại tràn đầy hạnh phúc. Tâm tình vừa chua xót vừa hạnh phúc như thế này, rốt cuộc là cái gì? Hấn phiền muộn nhú mày...

8. Chương 8

Đến sáng, Tống Tiệp đã bớt sốt. Nhưng Cổ Vân Phong mềm rắn đủ cả bắt hấn ở trên giường nghỉ ngơi hai ngày. Mà hai ngày đó, mỗi lần nghỉ giải lao, tuy là chỉ có chút thời gian ít ỏi, Cổ Vân Phong cũng sẽ nhất định chạy về xem tình hình của hấn. Mỗi lần thấy Cổ Vân Phong chạy toát mồ hôi mà vẫn giả bộ ung dung khiến Tống Tiệp cảm thấy buồn cười, trong lòng đã có chút hạnh phúc cùng ngọt ngào... Lúc này, hai người chưa có phát hiện ra quan hệ của bọn họ đã có biến chuyển không nhỏ.

Hôm nay, cảm thấy mình đã nằm đến muốn mọc lên rồi, vị cán sự trưởng thể thao quyết định phải làm cho gân cốt được thư giãn, bèn đi tới câu lạc bộ mới thành lập là câu lạc bộ võ thuật...

“Aaa, đội trưởng tới!” Đội viên thuộc Hữu Thượng mới vừa nhìn thấy Tống Tiệp bước tới đều sôi nổi mà chạy lại, trên mặt tràn đầy vẻ sùng bái.

“Mọi người có chăm tập luyện không hả?” Tống Tiệp cười cười hỏi. Tuy rằng hắn đã đảm đương vai trò đội trưởng của hơn một câu lạc bộ, nhưng hiệu trưởng nói một tiếng, Tống Tiệp đành phải kiêm nhiệm thêm chức đội trưởng câu lạc bộ võ thuật nữa.

“Đương nhiên là có tập ạ. Lời đội trưởng dặn dò, chúng em nào dám không nghe? Chiều nào sau khi tan lớp cũng đều rất chăm chỉ luyện tập, luyện đến sưng hết cả chân cẳng đấy ạ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, để làm vẻ vang cho đội, chúng em đã thật sự rất cố gắng.”

Đội trưởng của chúng đai đen nhị đẳng, chính là thần tượng tài năng nhất. Vì phong thái anh dũng, vì vẻ đẹp trai ngời ngời này mà bọn chúng phải đổ rạp, rồi gia nhập câu lạc bộ võ thuật; nếu không ai mà muốn chui vào cái nơi vừa vất vả vừa khổ này chứ. Đi club ngắm các cô em xinh đẹp nhảy múa còn sướng hơn.

Đội viên Thượng Lạc ở một bên nghe bọn chúng nói xong, lập tức chen vào.

“Hừ, cái gì mà chăm chỉ luyện tập. Hữu Thượng các người toàn láo cả! Mỗi lần luyện tập, mới được một hai động tác đã hô mệt, lăn xuống đất giả chết hết còn gì.”

“Ai giả chết! Đừng nói bậy!”

“Đúng vậy, đồ mắt chó mù các ngươi! Ngươi thấy chúng ta lăn xuống đất lúc nào?”

Sợ mất mặt với thần tượng, đội viên Hữu Thượng lập tức gào lên phản đối..

“Ngươi nói ai mắt chó? Ông đây đánh chết ngươi!”

“Đến đây! Đánh thì đánh! Ai sợ ai hả?”

Thượng Lạc Hữu Thượng hai phe đã sớm thấy nhau ngứa mắt, tìm được cơ hội là khai chiến ngay!

“Dừng cho ta!”

Tống Tiệp quát to một tiếng! Mặc võ phục màu trắng, lưng thắt đai đen, hấn khí thể oai phong vô cùng, mọi người thấy thể tức khắc ngừng cãi vã.

“Đang trên võ đường cãi nhau thể còn ra thể thống gì? Có bản lĩnh thì thể hiện khả năng đi, xem ai có thể vượt qua được đợt tập huấn tháng sau, rồi hãy ở đây mà phân thắng bại.”

Học sinh Hữu Thượng nhìn thần tượng tức giận, nào dám nói gì nữa, một mực ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng học sinh Thượng Lạc thì không như thế. Thấy chúng tỏ vẻ không phục, Tống Tiệp cũng không giận, chỉ thần nhiên mà nói.

“Ai không phục, cứ bước ra thách đấu!”

Học sinh Thượng Lạc vốn rất bất mãn với việc người Hữu Thượng đảm nhiệm chức đội trưởng, tuy thấy Tống Tiệp đai đen thật, nhưng trong đầu dù sao cũng nghi ngờ; cái đai đen đó không chừng được mua bằng tiền ấy chứ; trong lòng đương nhiên không phục rồi. Hôm nay nghe có thể bước ra khiêu chiến, lập tức một đồng người tranh nhau giơ tay, muốn hạ bệ kẻ để xả giận.

Bắt đầu thi đấu rồi. Trên sàn không khí căng thẳng. Ngoài sàn đấu mọi người cũng nín thở chờ đợi.

“Hãy a!”

“Hãy a!”

Tống Tiệp bình tĩnh chấp nhận khiêu chiến. Xoay người một cái gạt ngã đối thủ một cách gọn gàng.

“Aaa! Đội trưởng muôn năm!”

“Đội trưởng đẹp trai quá!”

“Không hổ là F4 của Hữu Thượng chúng ta!”

Tống Tiệp ở trên võ đường tư thế oai hùng, quá đẹp trai, khiến học sinh Hữu Thượng nhìn thấy mà muốn xẹt máu, hưng phấn ào lên phía trước.

“Đội trưởng, ta cũng muốn luyện tập với đội trưởng!”

“Ta cũng muốn! Ta cũng muốn!”

Chúng nhao nhao chạy lên, ôm chân thần tượng đòi thi đấu.

“Muốn đấu với ta cũng được, nhưng ta có một điều kiện!”

“Điều kiện gì ạ?”

“Nếu ta thắng, các người bằng lòng với ta, sau này tất cả các đội viên đều vui vẻ hoà bình với nhau nhé!”

“A? Vì sao? Bọn khốn đó là kẻ thù của chúng ta mà!”

“Bọn họ thật ra không phải khốn nạn đâu...”

“Không phải chứ? Đội trưởng anh thử nói xem tại sao?”

“Ách, cái này...”

“Đội trưởng, anh không biết đâu, lúc anh vắng mặt, bọn đội viên Thượng Lạc ỷ có kinh nghiệm hơn, cả ngày đều tìm bọn em gây hấn đó!”

“Đúng vậy, cả ngày chửi bọn em là thái độ! Còn muốn làm chủ, muốn sai khiến bọn em nữa đó.”

“Đội trưởng, anh không cần nói giúp bọn chúng, bọn em không thể nào cùng chung sống hòa bình với lũ nhà quê đó được!”

“Các người đã không muốn, ta đây làm đội trưởng cũng không còn nghĩa lý gì, ta lập tức từ chức đội trưởng.”

“Hả? Không được! Bọn em không muốn đội trưởng từ chức đâu!”

“Nam tử hán không được nhu nhược như đàn bà thế! Đồng ý điều kiện của ta, chúng ta luyện tập ngay, còn không ta từ chức!”

Đội viên Hữu Thượng đều hướng về Tống Tiệp, hắn từ chức thì bọn chúng ở câu lạc bộ võ thuật làm chi? Không thể làm gì khác hơn là buộc lòng phải ngoan ngoãn gật đầu ưng thuận.

“Biết rồi...”

“Ừa, tốt rồi, chúng ta bắt đầu luyện tập thôi. Ai lên trước đây?”

“Ta trước! Ta trước!” Ở phía sau một phen náo loạn, một người dường như đã thắng, phấn khởi vọt ra!

“Đội trưởng, ta đến đây!”

“Hãy a!”

Tuy là thực lực cách xa nhau, mới hai, ba chiêu đã bị Tống Tiệp quật xuống sàn, nhưng vì cảm thấy có thể lại gần thần tượng, rồi áp sát mà “giáp lá cà”, đội viên chỉ cần có thể đã hạnh phúc đến cực điểm, cho dù bị đá thêm nữa cũng đáng.

Ngay khi Cổ Vân Phong bước vào võ đường hiệu trưởng mới lập, thì cũng là lúc Tống Tiệp cùng đội viên “ôm ôm ấp ấp” vô cùng nồng nhiệt. Nhất là đám nam sinh thói đó bày ra vẻ mặt ngây ngất khiến Cổ Vân Phong nổi giận đùng đùng! Hồ ly tinh đáng ghét! Người vừa mới khoẻ lại đã đi dụ dỗ đàn ông! Xem ta giáo huấn người thế nào! Cổ Vân Phong không thềm nói gì, chỉ đứng đó chăm chú nhìn thiếu niên tuấn mỹ mồ hôi như mưa, tư thế oai hùng rạng rỡ.

“Hãy a!”

“Hãy a!”

Võ đường tràn ngập tiếng hò hét chiến đấu, Tống Tiệp đột nhiên cảm giác được luồng ánh mắt như tên phóng thẳng tới mình. Sóng lưng lạnh toát! Tống Tiệp nghiêng đầu, phát hiện ra một dáng người cao ráo thon thả, vẻ ngổ ngáo tản mát khắp, lảng lảng đứng trong góc phòng, không chớp mắt lấy một cái. Cổ Vân Phong? Cái tên này tới đây làm gì?

Biết Tống Tiệp nhìn ra mình, Cổ Vân Phong chợt khẽ cười, bắt đầu dùng ánh mắt sỗ sàng liếm lên người thiếu niên kia... Môi, tai, cổ, một đường thẳng đến đầu ngực nhạy cảm cùng tính khí, nhất là cái mông *** đũng, càng nhìn càng chăm chú...

Trời ạ, quá là ma quỷ! Tống Tiệp ở trong lòng mắng to! Ở ngay võ đường thiêng liêng mà đội trưởng lại bị cái tên hạ lưu cực điểm “nhìn *** ô” như thế này! Đây chính là quấy rối ***! Ngang nhiên làm trò bẩn thỉu! Ta muốn mách hiệu trưởng phạt nặng ngươi! Dù ở trong lòng mắng chửi, nhưng do đã sớm nếm mùi khoái cảm xác thịt nên cái đó bốc hỏa mà đứng lên. Chết tiệt! Ta sao lại... Sao lại... Aaaa! Cái này vạn nhất bị đội viên phát giác thì thảm rồi! Biết mình không ổn, Tống Tiệp khẩn cấp hô tạm ngừng.

“Được rồi, hôm nay luyện tập đến đây thôi, giải tán!”

Đội trưởng bất ngờ bảo thế làm mọi người trợn tròn mắt. Đợi lâu như vậy, mãi mới đến lượt mình được đấu, đội viên đương nhiên không cam lòng.

“Phản đối! Đội trưởng, bọn em còn chưa tập với anh mà.”

“Đúng vậy, đội trưởng như thế là không công bằng!”

Để ngừng lại làn sóng phản đối của mọi người, Tống Tiệp đành trấn an.

“Được rồi, sau này ta sẽ đền bù cho, cam đoan sẽ khiến các người vừa ý. Được không? Mau trở về đi!”

“Đúng vậy, đi thôi. Cơ thể đội trưởng vừa khỏe lại, có lẽ là mệt quá rồi. Chúng ta để đội trưởng nghỉ ngơi thôi.” Một đội viên Hữu Thượng nhảy ra nói giúp.

“Được, đội trưởng, chúng ta luyện tập sau nhé. Tạm biệt!”

Đội viên lúc này mới chịu giải tán. Đợi cho họ đi cả rồi, Cổ Vân Phong mới thông thả từ góc phòng đi ra, đứng trước mặt hắn.

“Cổ Vân Phong! Ngươi không phải người câu lạc bộ võ thuật, tới đây làm gì?” Tống Tiệp một mặt tức giận nhìn hắn, một mặt thay đổi tư thế, ý đồ che giấu tình trạng khó nói của mình.

“Nhìn ngươi kìa, lộ hết ra rồi!”

“Cái gì?”

Tống Tiệp nghe vậy thiếu chút nữa bị dọa chết. Muốn chết à! Không phải “cái đó” của bản thiếu gia lộ hẳn ra rồi chứ? Tống Tiệp vội vàng cúi đầu nhìn lại khắp người. Vẫn bình thường mà?

“Thần kinh! Bản thiếu gia ăn mặc tử tế, có cái gì lộ chứ?”

“Ta nói chính là chỗ này này!”

“Aaa!” Tống Tiệp ghen ngào kêu to! “Biến thái! Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Thân thể ngươi lộ ra rồi này!”

“À?” Tống Tiệp lại cúi người. Có thể là vừa mới cùng đội viên giao đấu, không cẩn thận kéo vạt áo xộc xệch, có lộ thân thể ra một chút.

“Đàn ông chính là trên thân trần trụi một chút cũng không có gì ngạc nhiên.” Tống Tiệp lơ đãng liếc hắn.

“Ta không cho phép!” Cổ Vân Phong nói như đinh đóng cột.

“Thần kinh! Ngươi dựa vào cái gì mà không cho phép hả?”

“Bằng cái này!” Cổ Vân Phong vươn tay nắm hạ thể Tống Tiệp.

“Aaa! Ngươi... ngươi...”

Ô... Thảm rồi! Bị phát hiện rồi! Làm sao đây hả? Hả? Hả? Tống Tiệp trong lòng kêu rên.

“Đáng ghét! Cường rồi? Cùng đội viên giao đấu mà ngươi cũng cương được sao? Ngươi là đồ biến thái à?”

“Ta không biến thái! Là tên đại biến thái ngươi nhìn ta, ta mới như thế!”

Tổng đội trưởng tức giận buột miệng nói ra điều này, làm cả hai cùng ngơ ngẩn. Tống Tiệp hận muốn chết, muốn tự sát hai cái rồi cắn đứt lưỡi luôn cho rồi. Cổ Văn Phong nghe thấy thế lại vui vô cùng, hận không thể một tay kéo hắn vào trong lòng, đem cái tên tiểu tử nam đáng yêu này làm cho chết đi sống lại!

“Ta vừa nói đùa đó! Coi như ta chưa nói gì nha!” Tống Tiệp thấy ánh mắt Cổ Văn Phong sáng quắc nhìn mình, nhịn không được đỏ mặt kêu to.

“Không kịp rồi!” Cổ Văn Phong nhanh như chớp lòi hắn tới chỗ cái bọc nhỏ trên võ đường.

“Aa! Cổ Văn Phong! Ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn kiểm tra!”

“Aaaa! Không được cởi quần ta!”

“Roạt!” Cổ Văn Phong không đếm xỉa gì đến sự phản kháng của Tống Tiệp, mạnh tay tuột quần hắn xuống. Tính khí của hắn hiện ra lồ lộ trước mắt! mấy lần trước đều làm chuyện đó ở chỗ tối, nay là lần đầu tiên Cổ Văn Phong thấy tính khí kia gần như vậy.

“Trời ạ... Hoá ra người là thật không có mao... Trời ạ...” Cổ Văn Phong kinh ngạc ta thán, nhìn không chớp mắt. Hạ thể thiếu niên này không giống nam giới bình thường, dậy thì là có quy mao, mà hắn hoàn toàn trơ trụi như trẻ sơ sinh, không hề có một sợi lông nào.

“Khốn kiếp! Ngươi không phải là đã sớm biết? Hà tất phải làm nhục ta lần nữa!” Tống Tiệp bối rối không thôi, cố sức giữ mình không run lấy bậy.

“Ta nghĩ là ngươi cao...” Cổ Văn Phong nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Tống Tiệp ngây đờ người, “Ngươi không phải nói ngươi có siêu năng lực, đã nhìn thấu bí mật của ta sao?”

“Ta... Ta chính là nói ta có thể nhìn thấy ngươi là xử nam thôi.”

“Cái gì? Ngươi chỉ biết thế thôi hả? Nói như vậy ngươi cũng không biết chuyện tiểu Hồng hoa hả?”

“Tiểu Hồng hoa?” Cổ Văn Phong nghe xong rất sửng sốt. “Tiểu Hồng hoa là cái gì?” Trong đầu có một điều gì đó rất quan trọng lướt qua, khiến hắn giật mình.

Cái gì? Hắn không biết? Hắn hoàn toàn không biết bí mật của ta?

Nhìn bộ dạng người kia một cái, Tống Tiệp lập tức phát điên.

“AAA! Khốn kiếp! Ngươi dám gạt ta! Ta đập chết ngươi!”

Có biết là hắn cả ngày khổ sở chịu bị uy hiếp, phải làm một đồng chuyện chết người, ngay cả trình tiết của cái mông cũng không giữ được. Rốt cuộc tất cả là vì cái gì? Tống Tiệp quả thật giận muốn điên, liều mạng chiến đấu với cái tên đê tiện kia!

“Bình tĩnh! Ngươi nhanh nói rõ ràng, rốt cuộc tiểu Hồng hoa là cái gì?”

Tiểu Hồng hoa? Tống Tiệp đột nhiên cả kinh!

“Không có! Không có tiểu Hồng hoa nào cả!”

Hắn vô thức mà che hạ thể. Đây đúng là lạy ông tôi ở bụi này! Cổ Văn Phong thấy thế lập tức cố gạt tay hắn, hướng xuống chộp lấy hạ thể hắn.

“Aaa! Buông ta ra!”

“Chớ nhúc nhích! Vạ nhất bị gãy cũng đừng trách ta nha!”

Nghe Cổ Văn Phong nói thế, Tống Tiệp bị dọa muốn chết, quả nhiên không dám động đậy nữa.

Ô... Tuy rằng “Ngư đao”* của ta, tên tiểu tử này trơn nhẵn, không phải là “bảo đao” có “tua rua” làm đẹp, nhưng chức năng đầy đủ, nên đao thái thịt vẫn là đao thái thịt chứ. Hừ! Làm sao nào? Ngu ngốc!

Trong khi Tống Tiệp mơ màng đi vào cõi tiên hư không, Cổ Vân Phong chúi vào giữa hai chân hắn, ngăn tò te nhìn. Tiểu Hồng hoa? Dù chỉ thấy cái đó của Tống Tiệp không to không nhỏ, tuy vẫn là kích thước bình thường, thế nhưng lại có một cái bớt đỏ hình hoa độ 2cm! Trời ạ... Đây... Tiểu Hồng hoa này như thế nào lại giống y xì tiểu Hồng hoa trên ái tinh của ta vậy? Tại sao lại thế... Tại vì sao lại thế? Đầu óc hỗn loạn, Cổ Vân Phong kinh ngạc nói không nên lời. Về mặt của hắn làm Tống Tiệp hoàn toàn hiểu lầm. Trên mặt hắn thực sự kinh ngạc làm Tống Tiệp tan nát... Hắn thấy rồi... Đã thấy cái vừa nhỏ vừa trụi, còn có tiểu Hồng hoa éo lá nữa, hắn thấy tất cả rồi! Vốn lúc trước hắn đối tốt với ta, là bởi vì hắn không biết bí mật thật của ta... Bây giờ... Bây giờ hắn nhìn thấy cái mà ngay cả ta cũng chán ghét, nhất định cảm thấy ghê tởm hết sức! Hắn nhất định là trong lòng đang cười chế nhạo ta? Từ nay về sau, nhất định sẽ e sợ mà tránh né ta? Nhất định lấy ta ra làm trò cười với chúng bạn? Vì cái gì... Vì cái gì lại khiến ta thành như thế này? Lớn lên với bộ dạng này đâu phải ý nguyện của ta!

Không thể chấp nhận được sự khó chịu, cùng nỗi đau do nghi ngờ, Tống Tiệp hận không thể chết đi cho rồi, hẳn cả người không kiềm được run rẩy, rốt cuộc nhịn không được mà khóc rống lên!

“Người hài lòng chưa? Làm nhục ta như vậy, người hài lòng chưa? Người muốn tới đài phát thanh thì đi đi... Ta không quan tâm! Ta không bao giờ để tâm nữa!”

Nhìn thiếu niên từ trước đến giờ rất cao ngạo, nay ôm đầu khóc đến ngừng thở, Cổ Vân Phong quả thực rất đau lòng! Hắn một tay ôm lấy Tống Tiệp vào trong lòng, nghẹn ngào nói.

“Đừng khóc! Van người đừng khóc! Ta sẽ không nói, ta thề! Ta thề tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài! Người hãy tin ta!”

“Tin người... Ta vì cái gì mà phải tin người? Không! Ta không tin người! Không bao giờ tin người nữa!” Tống Tiệp khóc to, đột nhiên đẩy hắn, tông cửa xông ra...

9. Chương 9-1

Tống Tiệp mất tích!

Bất luận Cổ Vân Phong tìm kiếm như thế nào, đều không thấy bóng dáng hắn đâu. Rất vất vả mới xin được thầy giáo số điện thoại nhà hắn, lòng nóng như lửa đốt chờ đợi, lại hay, thiếu gia đã xuất ngoại, không thể liên lạc. Sốt ruột muốn nổi điên, Cổ Vân Phong cả sách cũng không đọc nổi nữa, không xin phép trường mà chạy thẳng lên núi tới nhà sư phụ.

Cổ Vân Phong báii Vân đại sư làm thầy, nghe nói đại sư đã mở được thiên nhãn, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, hiểm có khó tìm, mọi thứ đều biết. Cổ Vân Phong nghe mẹ nói, hẳn trước đây ở một gian miếu thờ gặp được đại sư, Người liếc mắt một cái nhận ra ngay hắn có siêu năng lực đặc biệt, có thể thấy cái người khác nhìn không thấy, vì thế nhận làm đồ đệ. Đệ tử của sư phụ có sáu người đặc biệt hiếm thấy, Cổ Vân Phong xem như nhỏ nhất nên rất được yêu chiều, sư huynh và các sư tỷ cũng vô cùng yêu thương hắn.

Lúc hắn bước vào phòng, một thiếu phụ thất đảy lưng ong, tóc đen dài, diện mạo tuyệt mỹ vội vàng chạy tới!

“Tiểu Phong Phong! Người rốt cuộc đã trở lại, sư tỷ rất nhớ người a!”

Người hay sàm sỡ hắn nhất chính là nhị sư tỷ Thẩm Lâm Nguyệt, khiến ngày xưa Cổ Vân Phong phải né vì sợ, nay thì lại phải bắt đắccười khổ mà nói.

“Sư tỷ...”

“Ha ha, tới đây! Tới đây!” Thẩm Lâm Nguyệt hưng phấn mà ôm lấy sư đệ đáng yêu, sờ mó lung tung, sờ sàng kinh khủng! Ngay khi nàng ta rút nước miếng, vươn nanh vuốt ma quỷ nghĩ muốn mò mẫm xa hơn thì...

“Ừừừ!” Cổ Vân Phong đưa tay che ngực, “Nhị tỷ, người có thể sờ, nhưng phải làm giúp ta một chuyện.”

“Không thành vấn đề, người nói cái gì ta cũng đáp ứng cho người!” Thẩm Lâm Nguyệt thuận miệng đáp. Nàng nuốt nước bọt, tiếp tục nụ cười dâm dăng, thêm nhỏ dãi bộ ngực trước mặt.

“Được, vậy mong sư tỷ dùng thông thiên khứu*, giúp ta tìm một người.”

“Cái gì?” Thẩm Lâm Nguyệt sợ tới mức nhảy dựng lên! “Ồ... Không được! Tuyệt đối không được!”

“Sư tỷ, làm ơn, chẳng lẽ người không muốn...”

Cổ Vân Phong vì mong sư tỷ chịu, không tiếc hy sinh thân mình, cởi vài nút áo sơ-mi... Thẩm Lâm Nguyệt trông mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

“Ồ... Tiểu Phong Phong xấu xa, người biết rõ mỗi khi ta dùng khả năng khác thường kia, cái mũi sẽ dị ứng vài ngày, người còn dụ dỗ ta như vậy...”

Thẩm Lâm Nguyệt bất mãn mở miệng. Vốn là nàng ta trời sinh có cái mũi thần kì, chỉ cần ngửi qua mùi đối phương, có thể lần theo dấu vết, biết trước người kia ở chỗ nào, sẽ đến chỗ nào. Vốn có loại siêu năng lực này là chuyện đáng mừng, nhưng tại trái đất không khí ô nhiễm nghiêm trọng, nên mỗi lần Thẩm Lâm Nguyệt dùng cái mũi truy tung tích, sẽ dị ứng nặng, chẳng những vài ngày không ngửi được, còn chảy nước mắt nước mũi dầm dề, khổ không nói hết.

“Thực xin lỗi, sư tỷ, ta biết thế là làm phiền tỷ, nhưng ta thật sự phải tìm được hắn! Tìm không được, ta cũng sắp điên lên rồi!”

Cổ Vân Phong đau khổ vò đầu. Thẩm Lâm Nguyệt ngạc nhiên nhìn sư đệ. Sư phụ thu nhận hắn là đệ tử, hắn tính tình cổ quái, khó đoán tâm tư, rất ít khi nhìn ra cảm xúc của hắn bị dao động. Nhưng hôm nay, thấy thái độ khác thường, vẻ mặt lo lắng phiền não, thật sự làm người ta giật mình.

“Sư đệ, người người muốn tìm là ai? Quan trọng vậy sao?” Quan trọng đến mức để cho ta sàm sỡ thế này...

“Hắn là... Phải...” Cổ Vân Phong có chút không biết giải thích mối quan hệ rắc rối của bọn họ ra sao, “Là bạn học...”

“Bạn học?” Thẩm Lâm Nguyệt hoài nghi nhìn hắn, “Làm gì có chuyện người vì bạn mà hy sinh như thế? Sao không đến tìm sư phụ yêu quý chứ? Hắc hắc, nói thật đi, tiểu Phong, người người muốn tìm..., là người người yêu phải không?”

Người ta yêu? Cổ Vân Phong trong lòng chấn động! Tuy rằng tiểu Hồng hoa trên ái tinh nói cho hắn biết, Tống Tiệp rất có khả năng là một nửa của hắn. Nhưng nhờ đâu trùng hợp thì sao, nói không chừng trên người nữ sinh khác cũng có cái bớt tiểu Hồng hoa thì sao? Cổ Vân Phong ta như thế nào lại yêu một tên nam sinh, còn là cậu ấm Hữu thượng? Muốn ta phản bội anh Cả cùng Thượng Lạc, đi yêu kẻ thù không đội trời chung, điều đó đừng mơ! Ta cuống cuống tìm hắn thế này, nhất định là do áy náy gây ra thôi. Đúng, nhất định là như vậy.

“Sư tỷ, có thể không đoán mò nữa được không? Người chỉ cần giúp ta tìm hắn là tốt rồi, còn lại đừng bận tâm.”

Nhìn sư đệ giận đến tái mặt, Thẩm Lâm Nguyệt le lưỡi, không dám hỏi thêm, để tránh sư đệ then quá hoá tức, về sau lại không chơi với nàng nữa thì nguy.

“Được rồi, tiểu Phong Phong, vậy người có mang cái gì đến không?”

“Ừm, ta có mang quần áo của hắn đến.”

“Tốt, có là được rồi. Có sư tỷ người, hắn dù có bay lên trời, chui xuống đất, ta cũng đều tìm cho người!”

“Sư tỷ, cảm ơn. Ta thiếu người ơn này, về sau người bảo gì ta cũng làm, tuyệt đối không câu nệ.”

“Thật?” Thẩm Lâm Nguyệt hai mắt sáng ngời!

“Đương nhiên! Trừ việc làm tình.” Cổ Vân Phong cảnh giác, vội nói thêm một câu.

“Quá đáng! Tiểu Phong Phong sao lại nói thế! Được rồi, được rồi, người tránh qua bên, ta bắt đầu đây.”

“Dạ, vất vả rồi sư tỷ.” Cổ Vân Phong đứng sang bên, căng thẳng chờ...

Trong nhà thi đấu “Thượng Lạc Hữu Thượng”, huyền não râm rĩ rung rung trời. Hôm nay là ngày các trường trung học cả nước thi đấu tranh tài. “Trung học Hữu Thượng” ngày trước căn bản không xem loại thi đấu này ra gì, tuy đối thủ của chúng cũng vô cùng mạnh, nhưng bởi bọn chúng có đội trưởng thiên tài Tống Tiệp, thực lực vô cùng đáng sợ, chiến thắng dễ như lấy đồ trong túi, rất đơn giản, cho nên năm ngoái tinh thần rất thoải mái. Nhưng hôm nay, ở phòng nghỉ của đội bóng rổ “Thượng Lạc Hữu Thượng” ngập tràn áp lực nặng nề làm người ta không thở nổi.

“Làm sao đây? Đội trưởng chưa có đến, chúng ta làm thế nào thắng?” Đội viên Hữu Thượng ừ ừ nói.

“Đúng vậy, đội trưởng không tới, chúng ta như rắn mất đầu, làm thế nào thắng được?”

“Không đến thì chúng ta bị đánh chết sao?” Đội viên Thượng Lạc mới gia nhập nghe xong lập tức nhảy lên vì tức!

“Nói đúng lắm! Không có đội trưởng, chúng ta đánh cho bên Bắc Sơn tan tác tã tơi!” Người Thượng Lạc cũng mạnh mẽ tán thưởng.

“Hừ, các người đúng là lũ lính mới*! Công phu mèo quào mà đòi thắng? Nhìn kỹ tình hình đi rồi hãy lên tiếng! Bắc Sơn chính là cao thủ đó, đã vô địch hai kỳ rồi. Hiện đội trưởng không có đây, chúng nhất định như mãnh hổ xuất chuồng, chúng ta mới là tan tác tã tơi ấy!”

“Không liều sao biết?”

“Đúng, ai bảo đội trưởng không có trách nhiệm, trận quan trọng vậy không đến, chúng ta đành phải ra tay thôi!”

“Các người không được nói vậy! Đội trưởng không phải người vô trách nhiệm! Hắn nhất định gặp chuyện nghiêm trọng, bằng không tuyệt đối sẽ đến.”

“Hừ, không tới là không tới, có lý do gì cũng thế thôi!”

“Thượng Lạc Hữu Thượng” còn chưa có ra trận, đã nổ ra nội chiến. Cổ Vân Phong ngồi trên khán đài, nét mặt chăm chú nhìn chăm chăm sân bóng. Kỳ quái, sao lại thế? Tống Tiệp sao lại không thấy? Sự tỷ rõ ràng nói người được mùi của hắn, hôm nay sẽ có mặt tại trận này mà. Nhưng hiện giờ, không thấy bóng dáng hắn đâu... Tống Tiệp nhất định bị tổn thương rất nặng... Bằng không hắn sẽ không bỏ trận thi đấu mà hắn coi trọng. Thận trọng suy nghĩ, này tất cả là do hắn rồi. Hắn thực sự không nên lấy bí mật của thiếu niên kia ra để uy hiếp, làm cho cậu ta tổn thương... Hắn còn có thể gặp lại người kia sao? Vạn nhất cậu ta xuất ngoại không bao giờ... trở lại nữa... Nghĩ đến cả đời không còn được gặp người kia, tâm trạng Cổ Vân Phong trở nên suy sụp. Ngay khi hắn không kiềm chế được nữa, trong sân chợt rộ lên tiếng hoan hô!

“A! Đội trưởng đến rồi!”

“Đội trưởng vạn tuế!”

“Chúng ta nhất định thắng!”

Cổ Vân Phong trong lòng chợt kinh hoàng, vội vã nhìn về phía sân đấu, thấy có bóng người bị đội viên vây quanh. Trên khán đài, vô số người cũng hò hét kêu lên, ồn ào vô cùng!

“Tống Tiệp! Tống Tiệp!”

“Thắng lợi! Thắng lợi!”

Tống Tiệp tươi cười lộ ra vẻ đẹp trai, cùng mọi người vỗ tay chào lại.

“Aaa! Đẹp quá! Đẹp chết mất!”

Cô gái bên cạnh Cổ Vân Phong hưng phấn hét lên chói lói, nhưng hắn lại như không nghe thấy gì, ánh mắt chăm chú nhìn về Tống Tiệp, không rời một phút. Tiếng hoan hô của mọi người vang lên, trận đấu bắt đầu rồi.

“Thượng Lạc Hữu Thượng” do Tống Tiệp chỉ hu, ngay lúc đầu đã như chẻ tre, vượt lên một quãng lớn. Cao trung Bắc Sơn tuy cố gắng đuổi theo, nhưng vẫn là tụt lại đằng xa. Tối quá nửa sân, đúng lúc dứt điểm, khán giả đều nhìn ra, cao trung Bắc Sơn đã bắt đầu rối loạn đội hình, nóng nảy xâm phạm, nhất là

chủ tướng Bắc Sơn là Phạm Vĩ thỉnh thoảng lại giở trò ám muội với Tổng Tiệp, quấy nhiễu đột tấn công. “Thượng Lạc Hữu Thượng” đồng tâm chửi ầm lên!

“Bắc Sơn vô sỉ!”

“Phạm Vĩ cút đi!”

Sự tình xảy ra rất bất ngờ, ngay khi Tổng Tiệp nhảy lên chuẩn bị đưa bóng vào rổ, Phạm Vĩ ở sau lưng đột nhiên va chạm mạnh!

Bang!

Đầu Tổng Tiệp đập vào rổ, cả người ngã từ trên không xuống, rơi xuống đất dậy không nổi. Cổ Văn Phong sợ tới mức tim ngừng đập.

“Aaa!” Mọi người kêu lên sợ hãi.

Cổ Văn Phong vừa sợ vừa giận, không chút do dự nhảy từ khán đài tầng hai xuống, vọt tới trước mặt Phạm Vĩ, đâm cho một quả! “Bốp” một tiếng, Phạm Vĩ ngã lăn quay! Tất cả mọi người ngây hết cả ra. Nhất là học sinh “Thượng Lạc Hữu Thượng” ai cũng há hốc mồm. Sao lại thế? Cổ Văn Phong cùng Tổng Tiệp hai người họ không phải đối địch nhau sao? Vì cái gì hắn lại thay Tổng Tiệp trả đũa?

Lôi Kinh cũng đến xem trận đấu, không suy nghĩ được nhiều như thế, hắn vốn xem Bắc Sơn không vừa mắt, giờ thấy huynh đệ mình nhảy xuống đánh nhau, khí thế dâng tràn, cũng nhảy vào sân.

“Các anh em lên đi! Giáo huấn bọn Bắc Sơn tí tiện đi!”

“Lên đi!”

Nhìn các học sinh Thượng Lạc đều đã xuống cả, Hữu Thượng sao có thể ngồi im, cũng đều hô to xông vào. Trọng tài thổi còi hết hơi, tiếng đánh nhau vẫn không ngừng, tiếng hô cổ vũ cũng rất hăng hái, cả sân đấu lâm vào tình trạng hỗn loạn chưa từng có! Không ai phát hiện, lúc này Tổng Tiệp đã được một người lặng lẽ mang đi...

10. Chương 9-2

“Bác sỹ, hắn không sao chứ?” Tại phòng y tế cao cấp ngang khách sạn năm sao, Cổ Văn Phong lo lắng hỏi. “Yên tâm, ta vừa mới khám cho cậu ta rồi, may mắn là não không bị chấn động, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, như thế sẽ tỉnh lại nhanh thôi.” Bác sỹ về mặt ôn hoà nói.

“Cám ơn, cám ơn bác sỹ.” Cổ Văn Phong lúc này mới vứt được tảng đá trong lòng.

“Ta đi trước, người ở lại nhé, muốn gì cứ gọi y tá.” Bác sỹ kéo rèm, quay người rời đi. Cổ Văn Phong ngồi bên giường, nhẹ vuốt khuôn mặt tuần dật của Tổng Tiệp, đau lòng thiếu chút nữa là rơi nước mắt. Vì cái gì... Vì cái gì hắn trở nên tiêu tụy như thế này? Hai má gầy, hốc mắt trũng sâu, vừa nhìn cũng biết hắn mấy ngày nay sống không tốt. Là ta, đều là ta sai... Nếu ta có thể sớm một chút phát hiện tâm ý của mình, sẽ không ấu trĩ mà uy hiếp người, khi dễ người, làm người bị tổn thương. Ta rốt cuộc phải làm thế nào mới bù đắp lại được đây? Nói cho ta biết... Ta cái gì cũng sẽ làm, sẽ làm hết...

Cổ Văn Phong khổ sở hôn mãi lên mặt hắn...

“Người làm gì?” Lúc này Tổng Tiệp đột nhiên bừng tỉnh, một tay đẩy hắn ra, ngồi dậy. “Người tỉnh rồi? Có thấy đỡ hơn không? Đầu còn đau không?” Cổ Văn Phong nhìn hắn tỉnh, vừa mừng vừa lo hỏi liên tục.

“Cút ngay! Ta không muốn nhìn thấy người!”

“Người đừng kích động!” Cổ Văn Phong vội vàng ngồi phía đầu giường, ôm lấy vai hắn, “Nào, ngoan nằm xuống, bác sỹ nói người phải nghỉ ngơi.”

“Ta bảo người cút, người không nghe thấy sao?” Tổng Tiệp hất tay, túm lấy áo hắn, hung tợn nói, “Cút ngay cho ta! Tổng Tiệp ta có chết cũng không cần người giả mè khóc chuột!”

Thiếu niên kia rõ ràng nói nhấn tâm vậy mà tay nơi cổ áo run lên nhẹ nhẹ. Cổ Vân Phong tim ngừng đập, nhin không được ôm chặt hắn vào lòng, điên cuồng mà hôn.

“Ừm... ừ... buông ra...” Tổng Tiệp lúc đầu còn cố sống cố chết chân đá tay đấm, nhưng sau không biết do cánh tay mất hết sức lực, hay do bản thân cũng muốn hưởng thụ nụ hôn này, cuối cùng dần dần không giãy giụa nữa, không ngừng rên rỉ một cách mê loạn... Nhiều ngày không gần gũi, hai người đói khát mà mút nước bọt thơm ngọt của đối phương, cuồng nhiệt hôn lưỡi. Hôn đến tối tăm trời đất, không biết bao lâu, khi cả hai thở không nổi nữa mới dừng lại.

“Ha... ha...”

Nhân lúc Tổng Tiệp còn đang thần hồn điên đảo, Cổ Vân Phong dùng sức ép hắn xuống giường.

“Khốn kiếp! Người muốn gì?” Tổng Tiệp trong lòng không khỏi kinh hoàng.

“Muốn gì chứ, ta chỉ là muốn như đàn ông khắp thiên hạ làm chuyện đó với người mình thích thôi.”

Nghe trọn câu Cổ Vân Phong nói ra, Tổng Tiệp hồi lâu mới phản ứng lại được: “Hả, người mình thích?”

Nhìn thiếu niên với đôi mắt mở to, cứ như thấy người ngoài hành tinh, bộ dạng đáng yêu vô cùng khiến Cổ Vân Phong không nhịn được bật cười: “Đồ ngốc, làm sao phải kinh ngạc vậy? Được rồi, Cổ Vân Phong ta miễn cưỡng mà thừa nhận, Tổng Tiệp chính là người ta thích đó. Thế nào? Người trả lời sao?” Cổ Vân Phong tuy trong lòng sốt ruột vô cùng, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên mà nghịch tặc, nhìn hắn mong đợi. Tổng Tiệp ngẩn cả người ra. Hắn thích ta? Cái tên dê tiện luôn uy hiếp ta, làm ta nhục nhã lại thích ta? Con mẹ nó! Hắn đùa sao? Chuyện này còn không đáng buồn cười! Tổng Tiệp, nói đi, câu trả lời của người là gì?”

“Trả lời?” Tổng Tiệp lạnh lùng cười. Bốp! Hắn hung hãn một cước踢 người kia xuống đất. “Đây là câu trả lời của ta!”

Cổ Vân Phong ngã ngồi trên đất, mông thiếu chút nữa nứt ra làm hai nửa. Ô... Thôi xong, hắn quả nhiên còn giận. Nhưng cũng khó trách, tại ta đối xử không tốt với hắn, lần nào cũng lấy bí mật của hắn ra uy hiếp, hắn tin ta thích hắn mới là lạ! Biết người trong lòng còn chưa nguôi, Cổ Vân Phong đuối lý, đeo bộ mặt ỉu xìu leo lên.

“Tiệp bảo bối, đều là ta không tốt, người tha thứ cho ta đi.” “Tiệp bảo bối? Aaa! Khốn kiếp! Không được phép gọi ta thế!” Tổng Tiệp đỏ mặt kêu to! Cổ Vân Phong nhìn ái tinh trên đầu người mình thương đột nhiên phát sáng, tản mát ánh sáng hồng phấn trong trẻo, đáng yêu đến say lòng!

Tiếp của ra đáng yêu quá đi!!! Thiếu niên cao ngạo chưa từng yêu ai bao giờ, nay hận không thể đem tim lấy ra đưa cho người thương, lời ngon ngọt nói ra không chút ngưng ngừng.

“Bảo bối, chuyện trước đây đều do ta sai, ta thật sự rất thích người, người đừng bỏ mặc ta được không?” Cổ Vân Phong nâng cằm hắn, đưa sát hai khuôn mặt lại gần nhau. “Người... Người tên dê tiện này... Không được đùa cợt ta!” Nghe xong tuyên bố của hắn, Tổng Tiệp nhin không được che mặt kêu to.

“Tiệp, ta không đùa cợt người! Ta thật sự thích người! Tin ta đi!” Nói không có tình cảm là gạt người. Mấy ngày nay chia lìa, Tổng Tiệp cũng mơ hồ phát giác mình cũng thích cái tên đáng ghét này. Mỗi lần được hắn ôm vào ngực, cảm giác hạnh phúc lắm. Chỉ là... Chỉ là sau khi bị hắn phát hiện ra bí mật thật của mình, trên mặt hắn lộ ra biểu cảm sợ hãi làm Tổng Tiệp tổn thương... Không, Tổng Tiệp, người không thể tin hắn, nói không chừng hắn vẫn muốn bỏ cợt người thôi! Người ngàn vạn lần không được tin! “Ta không tin... Người không phải chê tiểu kê của ta ghê tởm sao? Người bảo ta tin người thích ta thế nào được!” Tổng Tiệp đau khổ thốt ra tiếng lòng.

“Ai chê tiểu kê? Ta thấy nó rất đẹp, rất mê người! Ta quả thực rất yêu nó!”

“Câm, nói láo!” Tổng Tiệp nghe thế buồn nôn muốn chết, khuôn mặt nóng bừng.

“Được! Nếu nói người không tin, vậy ta đành trực tiếp làm thôi!” Cổ Vân Phong đột nhiên lột quần hắn xuống, đem tính khí nhỏ nhỏ mềm mềm ngâm vào miệng.

“Aaa” Cảm xúc kì lạ nơi hạ thể làm Tổng Tiệp sợ tới mức kinh hoảng kêu to. “Không được! Người làm gì? Mau thả ta ra!”

“Ừm...” Cổ Vân Phong lờ phản đối của hắn, tiếp tục mút bảo bối đáng yêu có một không hai của mình. Tiếng động dâm mỹ quanh quẩn trong phòng y tế làm cho Tống Tiệp thẹn đến rơi nước mắt. “Ồ... Không... Không mút nữa... Aa...” Hắn tự bịt miệng lại để ngăn thanh âm dâm dăng của mình, nhưng mặc kệ hắn phủ nhận cảm giác của mình thế nào, tự bản thân cũng đã cương. Sau khi cương, cái bốt trở nên rõ ràng vô cùng, giống một đoá hoa hồng nở rộ. Cổ Vân Phong vừa yêu vừa thương mà liếm, “Đáng yêu quá... Thật sự quá đáng yêu...”. Hắn dụ dằng dùng đầu lưỡi quét lên tính khí có một không hai, dọc theo thân mà nếm đến tinh hoàn, lại gắng hít hà mùi hương của người yêu. Có lẽ vì nơi đó không có quy mao, nên hạ thể thiếu niên kia tản mát ra mùi hương nhẹ nhàng, rất khoan khoái, có vị ngọt êm dịu.

“Thơm quá... Bảo bối... Ta thật sự rất thích người... Thật hận không thể một ngụm mà nuốt người được!” Nghe Cổ Vân Phong ghé vào giữa hai chân mình, đối với tiểu kê đáng ghét mà nói lời yêu thương, thật giống chó con vừa hít lại vừa liếm, Tống Tiệp quả thật không biết nên khóc hay cười.

“Thoải mái không? Bảo bối...” Cổ Vân Phong dùng đầu lưỡi đụng vào linh khẩu.

“Aaa... Van người... Buông ra... Đừng hành hạ ta nữa...” Xấu hổ cùng khoái cảm lần lượt tới lui, khiến Tống Tiệp phải nước mắt lưng tròng cầu xin.

“Ta sao lại bỏ ra được, nó run rẩy thế này, hẳn là muốn xuất rồi chẳng? Xuất đi, bảo bối, cứ ở trong miệng ta mà xuất, ta sẽ một giọt không thừa mà đem “sữa tươi” của người nuốt vào! Mau xuất đi!” Xuất trong miệng hắn? Nuốt vào? Aaa! Gớm chết!

“Không! Ta không xuất! Người tránh ra!” Tống Tiệp cảm thấy quá thẹn, liều mạng kiềm chế.

“Thật cố chấp quá đi, xem ta thu phục người như nào..”

Cổ Vân Phong cười xấu xa, đột nhiên nhắm ngay bốt tiểu Hồng hoa, dùng răng nanh cạ nhẹ xuống. “Oa aaaa” Tống Tiệp chưa bao giờ biết tiểu Hồng hoa mình ghét nhất, lại chính là tử huyết của mình! Cảm giác kì lạ cuộn cuộn kéo đến, làm cho hắn như bị sét đánh, thân mình co quắp run rẩy, điên cuồng bắn ra. Cổ Vân Phong gắt gao nuốt hết từng đợt tinh dịch vào bụng.

“Ha... ha” Cao trào đi qua, thiếu niên kia toàn thân mềm nhũn, thở hồng hộc ngã xuống gối.

“Lần đầu uống “sữa tươi” của bảo bối, thật là nồng đậm, tinh khiết, lại thơm nữa!” Cổ Vân Phong còn chưa hết liếm liếm mép.

“Nói láo!” Tống Tiệp mặt đỏ như mông khi! Đáng ghét, người cho đây là doanh nghiệp X chuyên kinh doanh sữa tươi sao? Nói láo!

“Ta không có nói láo a, bằng không lần sau ta chữa lại chút cho người thử.”

“Ai muốn thử cái loại không có chất dinh dưỡng đó haaaaaaa?” “Sao lại không dinh dưỡng? Trăm phần trăm thiên nhiên, không chất bảo quản, có ích cho cơ thể, ăn vào trường sinh bất lão...”

“Câm miệng! Câm ngay miệng cho ta!” Tống Tiệp quả thực bị tên vô sỉ này làm cho tức chết! Nhưng nhìn bộ dạng cợt nhả của hắn, sâu trong lòng lại tràn ngập cảm xúc khó nói thành lời. Hắn... hắn không chê cái đó của ta là quái vật, còn coi nó như báu vật. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn thực sự thích ta? Giống như ta thích hắn sao? Ta thật sự... thật sự có thể tin tưởng sao? Vô cùng tự ti với cơ thể mình, nên trong lòng thiếu niên kia vẫn tràn ngập bất an nghi ngờ.

“Xem ra bảo bối của ta vẫn không chịu tin rồi, được, đành phải làm cho người thấy thôi! Hắc hắc...” Cổ Vân Phong khoe miệng cười tà, đột nhiên ép hắn xuống giường, gắt tách hai chân hắn ra.

“Aaaa! Người làm gì?” Tống Tiệp nhìn thấy ác ma kia ở giữa hai chân mình, sợ hãi kêu lên.

“Làm người thích a.” Cổ Vân Phong vươn tay, cảm tính khí mềm nhũn của hắn, nhẹ nhàng cọ xát... Vốn vừa phát tiết xong, tính khí vô cùng oặt ẹo, nhưng khi bị tên hạ lưu kia vuốt ve chơi đùa, lại ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái đứng lên. “Ồ, vật nhỏ này có tinh thần ghê. Thế nào? Đã thấy thích chưa?”

“Thích cái rắm! A... Khốn nạn... Không được đùa nữa...” Cứ cọ xát như thế này, lại xuất cho coi! Thiếu niên với vốn kinh nghiệm ngang mẩu giáo gắng kiềm chế cảm xúc dâng tràn.

“Chắc chắc, bảo bối của ta thật quá nhạy cảm, nhưng lần này không để người lãng phí tùy tiện nữa đâu, người nhần nại chút coi!” Cổ Vân Phong nhanh tay lẹ mắt bóp lấy tính khí đang run run.“Ồ... Buông ra!”

“Bảo bối ngoan, nhin chút đi mà...” Cổ Vân Phong đột nhiên dùng sức đưa hai chân hấn ép lên ngực, suýt nữa bẻ gãy người hấn được luôn.

“Ồ oa aaaaa! Đau quá! Cổ Vân Phong, người muốn giết ta hả?” Nếu xương cốt hấn không mềm, hấn là đã gãy rồi.

“Ồ chà, bảo bối, người là cán sự trưởng oai phong như thế, xương cốt nhất định mềm dẻo hơn người, không sao đâu! Lát uống nhiều “sữa tươi” hơn bổ sung canxi là được rồi!”“Người khôn kiếp... ưm...a...” Tổng Tiệp nói chưa xong, miệng đột nhiên bị nhét vào một cái gì đó.“Hê, thế nào? Bảo bối, lập xưởng* của chính mình có ngon không? Đây chính là lập xưởng hiệu “Hoa hồng” ta thích nhất đó!”Tổng Tiệp ngây dại một thoáng. Ta... ta... ta..., ta ngậm lập xưởng của chính ta rồi? Cái thứ ghê tởm ta chán ghét đến ngay cả nhìn cũng không muốn đó ư? Trời aaaaaaaaaaaaa! Giết ta đi!“Ồ ồ.. đừng... ư...” Tổng Tiệp không cách gì chấp nhận, ô ô kêu la.

“Bảo bối, đừng chống cự, gắng mót đi! Chúng ta cùng nhau vui vẻ nào!” Cổ Vân Phong mang tính khí của mình ra, điên cuồng mà dùng sức tiến vào giữa hai mông hấn.

“Ồ ư...”

Mông từng chút từng chút bị va chạm, dương vật Tổng Tiệp cũng theo cử động của người kia mà hết lần này đến lần khác tiến vào trong miệng. Cả hai cái miệng trên dưới đều ngậm dương vật đàn ông, chuyện này thực thẹn đến phát điên, Tổng Tiệp thiếu chút nữa khóc được luôn. Hấn vận vẹo cơ thể, nghẹn ngào chống cự. Nhưng một lần nữa, tên kia với tiểu huyết mình yêu thích đã sớm hoá thành dã thú dâm dục, chỉ nhìn người kia ngậm dương vật của chính mình cũng khiến hấn phát cuồng.

“Aa! Bảo bối, ta thích muốn chết! Thật hận không thể mỗi ngày mỗi giờ đều được ở trong cái mông này, vĩnh viễn không rời!”

Hấn như đói như khát mà liên tục ra vào. Cái đàn ông hoàn mỹ to lớn ở mông Tổng Tiệp hết lòng tiến lui, điên cuồng mạnh mẽ, mỗi lần tiến tới chỗ sâu nhất, tiểu huyết sẽ co lại, cắn chặt lấy. Hình ảnh dâm đảng như thế lại chỉ cách mắt Tổng Tiệp không đến 10cm! Tổng Tiệp cảm thấy vô cùng xấu hổ, rồi lại có cảm xúc dâm mỹ khó giải thích chạy toán loạn trong mạch máu, làm hấn hưng phấn không kiềm được, quy đầu co giật, điên cuồng xuất tinh.

“Ưm... ư...” Cảm giác cổ họng không ngừng nuốt tinh dịch của chính mình, Tổng Tiệp thẹn quá, càng bắn càng nhiều.

“Ư... Trời ạ... Bảo bối, người muốn giết ta sao!” Cổ Vân Phong mắt thấy cổ họng người yêu không ngừng chuyển động, từng hơi lại từng hơi nuốt tinh dịch của chính hấn, dương vật nhạy cảm lại bị cái mông của hấn ngậm chặt, giống như cái miệng nhỏ mót mát quy đầu mình, khoái cảm không gì sánh được khiến Cổ Vân Phong điên cuồng tới lui cọ xát, gào thét bắn tinh...

“Ư ư... Tiệp... Tiệp... ta thích muốn chết! Mau ăn đi...” Cổ Vân Phong đang bắn ở dưới mông thiếu niên kia, đột nhiên rút ra, nhét vào miệng hấn. “Ha... ha... Đến đây, bảo bối, uống xong “sữa hiệu Hoa hồng” thì uống tiếp “sữa hiệu Đại điều*” đi!”Ngay lúc Tổng Tiệp bị ép nuốt vào một đồng “sữa” thì cửa phòng y tế bật mở, một đồng người lú lú kéo vào.

Cổ Vân Phong lẩn Tổng Tiệp hoảng hốt vô cùng. Nhất là Tổng Tiệp, sợ tới mức cả người cứng đơ.“Đội trưởng! Người có khoẻ không?” Đội viên đội bóng rổ vây quanh phía ngoài rèm giường bệnh, lớn tiếng hỏi.

“Nhỏ giọng cái coi, bác sỹ không phải nói đội trưởng cần nghỉ ngơi sao?”“Đội trưởng không biết thế nào, hay chúng ta ngó thử xem.”

Tổng Tiệp nghe vậy thiếu chút nữa bị hù chết! Aaaa! Không được! Trong miệng ngậm hai cây lập xưởng, trong đó một của mình, một của kẻ thù không đội trời chung, bộ dạng hạ lưu dâm dật như này làm nào gặp ai được hả? Sĩ diện trong Tổng Tiệp trào lên, không để ý, thiếu chút nữa bị sắc “sữa tươi”!“Khụ khụ!” Một trận ho dữ dội vang lên, bốn phía trong phòng y tế lập tức lặng như tờ. Cổ Vân Phong vội vàng nằm

xuống, đưa tay vuốt vuốt ngực người kia. “Trời ạ! Đội trưởng có khoẻ không?” “Đội trưởng, người sao thế? Như nào lại ho dữ vậy?”

“Có muốn ta gọi bác sỹ không?” Ngoài rèm, đội viên đều sốt ruột hỏi han. “Khụ khụ, không sao, ta chỉ là vừa uống “sữa tươi” thôi...”

Lời này nói ra, Tống Tiệp hận không thể cắn đứt lưỡi cho rồi! Cổ Vân Phong ở một bên che miệng, vai run không ngừng, cổ không phát ra tiếng động. Ô... Giết ta đi, sao ta lại nói được lời hạ lưu như thế!!! Tống Tiệp quả thật khóc không ra nước mắt. “Đội trưởng muốn uống sữa à? Không thành vấn đề! Chúng ta đi mua ngay! Đội trưởng, người muốn uống hiệu gì?”

“Ách, cái này...”

Muốn chết! Kêu bản thiếu gia trả lời sao đây? Cổ Vân Phong ngừng cười, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói.

“Mau kêu họ là, hiệu “Hoa hồng”, nếu có hiệu “Đại điều” thì tốt hơn.”

Người đi chết đi! Tống Tiệp dùng ánh mắt hung hăng chém hắn một đao. “Đội trưởng! Người nói phải mua loại gì đây?” “Không, không cần. Loại này các người không mua được đâu.” “Oa, đội trưởng uống sữa ngoại nhập phải không ạ?” “Là loại nổi tiếng ạ?”

“Đội trưởng chúng ra quả nhiên rất kỹ tính với sức khoẻ nha.”

Tống Tiệp trên mặt tối sầm, Cổ Vân Phong nhìn thấy vẻ mặt đó quả tình nhịn không được, cười lẫn đến đau bụng, đành ôm bụng chịu trận. Mẹ ơi, những kẻ dở hơi này mà còn nói tiếp, hắn chịu sao nổi! Tống Tiệp đảo cặp mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói. “Các người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi!” “Dạ, đội trưởng, chúng em ra đây, người nghỉ cho tốt nhé.” Đợi cho đội viên đi cả, Tống Tiệp lập tức bật dậy, đấm đá Cổ Vân Phong.

“Cười! Ta cho người cười!”

“Haha... Là chính người làm ta cười, sao lại trách ta?”

“Nếu người không bắt ta ăn cái Lạp xưởng ghê tởm cùng cái thứ sữa kia, ta nói thế được sao?” “Ghê tởm? Người vì sao lại ghê tởm tiểu đệ đệ của mình? Ta không thấy thế.”

“Người không cần an ủi! Ta chán ghét nó! Chán muốn chết!”

“Tiệp, người phải hiểu, phải yêu nó, người mới yêu chính mình được.” Cổ Vân Phong tròng mắt nhìn hắn. “Mặc kệ ai thấy thế nào, người nhất định phải yêu mình, hiểu mình. Như vậy mới thực sự hạnh phúc.”

Tống Tiệp bị lời hắn làm lay động. Yêu nó mới yêu chính mình được! Ta chưa từng nghĩ thế. Ta có thể không? Có thể yêu nó không? Ta có thể yêu chính mình không? Nước mắt chậm chậm rơi, giống như rửa sạch hết bụi tì trong Tống Tiệp... Cổ Vân Phong đau lòng ôm hắn, ánh mắt dịu dàng vô hạn.

“Tiệp, ta yêu người, người không cần giấu giếm bí mật nào với ta cả, mỗi nơi trên cơ thể người, ta đều yêu, rất yêu... Bởi vì đó đều chính là người.”

Hắn yêu ta... Hắn yêu ta... Biết hết bí mật của ta, hắn vẫn yêu ta! Giống như đang tuyệt vọng chìm dưới đáy biển, nay lại được cứu lên... Tống Tiệp vươn tay ôm chặt lấy hắn, nước mắt vòng quanh.

“Ta cũng yêu người... Cổ Vân Phong... Ta yêu người... Tuy người rất đáng ghét, nhưng... Cảm ơn người...” Cảm ơn người đã yêu ta. Vốn tưởng rằng không ai yêu ta, đời này ta không thể yêu ai, nhưng người lại yêu ta, chúng ta yêu nhau, biến cái không thể thành có thể, làm cho cuộc đời ta từ nay về sau hoàn toàn khác trước. Cảm ơn người, cảm ơn người. Ta hứa sẽ cố gắng yêu chính bản thân mình, cố gắng yêu người hết lòng. Tống Tiệp ôm người yêu, ở trong lòng âm thầm hứa hẹn.

Cổ Vân Phong nghe được lời người yêu, vốn phải cảm động đến rơi nước mắt, nhưng hắn đột nhiên thấy ái tính của người kia hiện lên một con chim to, nhịn không được mà cười.

“Haha... Bảo bối, ta nghĩ người yêu đại điều hơn ta đó!”***

*Lạp xưởng, đại điều: =))))))))))))))

~ ứ hứ hứ

~ không nói ai cũng hiểu ha =))))))))))~

Rồi, phần quan trọng nhất đã qua. 8-> ấy nhưng không phải chuyện hay đã hết đâu nha:> Các em nó vốn còn nhiều cái thú vị lắm đó 8-> thêm nữa, bạn nào là fan của hai anh hiệu trưởng thì gắng chờ thêm xíu, hai ảnh xin hứa sẽ lại tái xuất giang hồ bằng một cách vô cùng Ổ vs Á ;) have fun na!!!

si tư nói thật, hai đứa này yêu quá đi cơ 8-> bình vậy mờ mình vẫn iêu quá luôn nà!!!

11. Chương 10

Cuối cùng hai người yêu nhau đã hiểu rõ lòng nhau, chỉ mong được từng giây từng phút đều không phải xa rời; nhưng vì rằng “Thượng Lạc” cùng “Hữu Thượng” vẫn còn đối nghịch, họ sợ một khi công khai tình yêu nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn, nên đành sống đời hai mặt mà thôi.

Tỉ như cứ về ký túc đóng cửa lại, là hai người sẽ cùng xem TV, cùng học bài, cùng tắm rửa, cùng đi ngủ; từng góc nhỏ trong phòng đều như ghi dấu vết động dục của chó con vậy, gắn bó keo sơn, ngọt ngào vô cùng. Nhưng một khi ra ngoài, hai người liền làm bộ như đối chọi gay gắt, không xem đối phương ra gì, khiến mọi người có chết cũng không đoán được thực tế bọn họ lại là một đôi tình nhân yêu nhau đến chết đi sống lại. Có điều, đôi khi có cơ hội, hai người liền không coi ai ra gì, dùng cảm trình diễn màn “yêu đương vùng trộm”. Giống như hôm nay đây...

Thầy âm nhạc dẫn đám học sinh lớp hai năm ba đến nhà hát.

“Hôm nay chiếu phim về ban nhạc xuất sắc đến từ Viena, các trò phải chăm chú theo dõi nhé. Xem xong phải làm bài thu hoạch, cuối tuần nộp cho tôi. Các trò tự chọn vị trí thích hợp để ngồi đi.”

Cổ Vân Phong lẫn Tống Tiệp liếc nhau một cái, lập tức đồng tâm ngồi hàng cuối cùng. Đèn tắt, thứ âm nhạc bác học đỉnh cao của thế giới hào hùng vang lên, vang vọng khắp nhà hát tuyệt mỹ sang trọng... Hai người chuyên tâm thưởng thức, còn thật sự đặt bút ghi chép nữa kìa. Nhưng đột nhiên, Tống Tiệp làm rơi bút xuống đất. Hắn khom lưng cúi đầu tìm tìm kiếm kiếm, rồi thỉnh thoảng phát hiện “bút” của mình ở ngay trên người bạn học bên cạnh.

“Cổ đồng môn, người có phải đã đem “bút” của ta giấu đi không?”

“Không được nói bậy, Thượng Lạc chúng ta không làm loại chuyện hạ lưu này.”

“Thật? Ta không tin.”

“Vậy cho người kiểm tra đó.”

“Được, ta nhất định khiến người tâm phục khẩu phục.” Thiếu niên bèn sờ mó khắp người hắn, bộ dạng vô cùng nghiêm túc. “A ha, còn nói không có, đây rõ ràng là bút của ta mà.”

Trong bóng tối, Tống Tiệp đụng đến một vật cứng cứng to to trên người hắn, lập tức lùi ra.

“Không xong, bị người tìm thấy rồi.”

“Còn nói, dám trộm mất bút yêu của ta, xem ta trừng phạt người như thế nào...” Tống Tiệp quỳ trên đất, đưa “bút” của mình ngậm vào miệng, mút vào nhả ra gấp gáp.

“Ừm... ừ...” Cổ Vân Phong sợ người khác nghe thấy tiếng rên rỉ của mình, vội đưa tay bịt miệng, hít một hơi thật sâu.

“Ừm... Lớn quá... Cứng quá... Phong... Ta rất muốn... Cho ta đi...” Say mê liếm đại trư hoàn mỹ mình yêu nhất, Tống Tiệp thực sự không còn biết mình đang ở chỗ nào, chỉ mong nhanh được thỏa mãn cái mộng mà thôi.

“Ha... ha... Chết tiệt, báo cáo làm không xong, người chịu trách nhiệm thế nào đây!”

“Yên tâm đi Phong, ta đã sớm kêu Thiên Kỳ giúp chúng ta làm rồi.”

“Đồ hư hỏng tinh ranh này, đến WC đi, ta sẽ dùng “tuyệt bút” mà người yêu làm hài lòng cái mông dâm loạn kia!”

Tổng Tiệp gần như không chờ được nữa mà nhảy dựng lên, hai người lập tức chạy đến toilet không một bóng người, chui vào phòng cuối cùng, đóng cửa, vội vàng lột quần người kia xuống.

“Ừ... Mau cho ta!” Tổng Tiệp ngồi lên bồn cầu, cầm lấy dương vật người yêu, một hơi mút lấy.

“Ừm... Mút sướng muốn chết!” Đứng ở trước mặt bảo bối cực cứng của mình, Cổ Vân Phong nắm lấy đầu hân, ra sức đưa đẩy thất lưng, “Thật muốn cho học sinh Hữu Thượng đến coi cán sự trưởng chúng sùng bái hư hỏng đến mức nào, khi hân đang mút đại trư đàn ông như thế này!”

Bị người yêu làm nhục thế, Tổng Tiệp xấu hổ đến phát run, khuôn mặt tuấn dật ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp bắt đầu rơm rớm,

“Khốn kiếp... Ta rõ ràng chỉ mút của người... Vì cái gì lại nói oan cho ta...”

“Thật chỉ mút của ta?” Cổ Vân Phong cúi đầu nhìn thẳng vào mắt người yêu tuấn mỹ của mình, “Đàn ông khác người chưa từng có hứng thú?”

“Nói nhảm! Ta chỉ có người, kẻ khác ta đều ghê tởm cả. Mau, ta chịu không nổi nữa, van người mau cắm vào đi...”

“Muốn ta cắm vào, trước tiên người cho hai ngón tay vào trước ta xem.”

“Cái... cái gì?”

“Không làm thì ta quay lại coi phim.”

“Đừng mà! Ta... ta làm là được chứ gì...” Ô... Hân đúng là quỷ dâm dật mà! Chỉ toàn làm trò biến thái bắt nạt ta! Nhưng mà... Ai bảo chính ta cũng muốn bị hân bắt nạt như vậy chứ...

Tổng Tiệp trên người vẫn mặc áo đồng phục sang trọng được làm thủ công tinh xảo, nhưng bên dưới lại trơ trụi ngồi trên bồn cầu, hai chân rần chắc đang rộng, giơ cao trên không, hai ngón tay tự tiến lùi ở chính mông mình.... Cảnh tượng dâm dăng vậy khiến Cổ Vân Phong thiếu chút nữa xị máu mũi...

“Ừ... ừm... Ngứa quá... Bên trong ngứa quá... Ô... Phong... Ta chịu không nổi... Cứu... Cứu ta...” Tổng Tiệp ngo nguậy đầu, khó chịu khóc lóc.

“Kêu một tiếng “chồng”, ta tha miễn người liền.”

“Ô... Khốn nạn!”

“Mau gọi, không là ta đi à.”

“Đừng mà! Chồng... Chồng à...”

Tuy là thiếu niên nhỏ giọng lí nhí, nhưng Cổ Vân Phong vẫn nghe thấy, cái đó lập tức hài lòng mà trưởng to.

“Hee, vợ ngoan, đừng xấu hổ, chồng sẽ giúp người đây!” Cổ Vân Phong nâng cao cái mông bảo bối lên, mang đại trư đã trưởng đến đau nhức, dùng sức tiến mạnh vào.

“Ôi chào ôi...” Tổng Tiệp thiếu chút nữa bị làm ngất đi! “Ô... Khốn nạn! Tay ta còn chưa có rút ra mà!”

“Không cần rút, vậy mới tốt à. Như vậy người có thể một bên âu yếm tiểu kê kê của mình, một bên được hưởng thụ sự sung sướng! Người xem, chồng quan tâm săn sóc người thế có tốt hay không!”

“Săn sóc cái đầu! Ôi trời... Nhẹ chút... Đụng vào quy đầu rồi... Ô... Xót quá... Chồng à... Cứu mạng đi... Làm ta chết đi...”

Lớp trưởng lớp phó đều ở tại WC, sau lưng thầy cùng đám bạn học làm chuyện đó đến tối tắm trời đất, cực khoái đến không biết đã bắn bao nhiêu lần. May là WC cái gì không nhiều chứ giấy vệ sinh thì vô kể, nên hai người không kiêng nể gì nữa. Nhưng mà bọn họ hoàn toàn quên mất, phim hết thì gần như tất cả học sinh đều lập tức chạy vào toilet trút nước.

“Kỳ quái, sao lại không thấy lớp trưởng nhỉ?”

“Đúng vậy, lớp phó cùng không thấy đâu.”

“À! Ta nghĩ là hai người bọn họ vốn không ưa nhau, có khi nào ra ngoài quyết đấu rồi không?”

“Oa, nói đúng lắm! Có khi thế thật!”

“Vậy người nói ai thắng?”

“Khó nói lắm, lớp phó là cán sự thể thao, thể lực không xem thường được; nhưng lớp trưởng có khí thế rất đáng sợ, nhìn cũng biết không dễ xơi.”

“Chính là ngang tài ngang sức mới có hứng chứ! Chúng ta cược đi!”

“Được, trồng chuối quanh sân tập một vòng, ta cược lớp trưởng thắng!” Học sinh Thượng Lạc đương nhiên về phe Cổ Vân Phong.

“Kém thế, trồng chuối ba vòng, ta cược lớp phó thắng!” Học sinh Hữu Thượng cũng lớn tiếng ủng hộ Tống Tiệp.

Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy chúng rất sôi nổi tham gia...

“Hi hi, tình hình chiến sự thật quyết liệt a, vợ, người nói coi chúng ta ai sẽ thắng?” Cổ Vân Phong căn nhẹ tai hần, ha ha cười.

“Hừ... Đương nhiên ta thắng...”

“Ai nói? Được, từ lúc này bắt đầu tính giờ, ai xuất trước người đó thua, thế nào?”

“Được, bắt đầu đi!”

Cổ Vân Phong lập tức sử dụng tuyệt chiêu, một tay vè đầu ngực mẫn cảm của hần, một tay cầm “lạp xưởng hiệu Hoa hồng” cọ xát, dưới tiểu huyết ẩm ướt ẩm áp thì đại điều đánh đụng lung tung, tạo ra tiếng động dâm dật không ngừng.

Ồ aaa... Trời ạ... Thích muốn chết...

Tống Tiệp bị đại điều yêu dấu làm cho thiếu chút nữa xuất tinh, nhưng vì danh dự của Hữu Thượng, hần cắn răng, đau khổ chống đỡ, còn cố gắng phản kích lại. Hần một mặt co chặt tiểu huyết dưới thân, dùng sức cắn con chim lớn đáng ghét kia, một mặt thò tay tới tinh hoàn của chồng nhằm ngay điểm nhạy cảm mà nhấn mạnh một cái.

Mẹ ơi, aaa...

Cổ Vân Phong bị kích thích thiếu chút nữa bắn ra!

Hai người cứ một bên thủ một bên công, “giáp lá cà” vô cùng dữ dội! Không biết đánh nhau bao lâu, rốt cuộc chống không được khoái cảm mãnh liệt mà bắn cả đôi. Vì thế cuối cùng trận đấu bất phân thắng bại. Đến khi lên lớp, hai người lập tức bị truy ngay là có phải vừa đi quyết đấu về hay không.

“Ừ, đúng rồi, đại chiến đến ba trăm hiệp, vô cùng tổn hao công lực đó.”

Cổ Vân Phong nín cười, liếc Tống Tiệp một cái. Thiếu niên kia quả nhiên đỏ mặt, hung hăng trừng mắt liếc lại cái tên hạ lưu kia.

“Oa, lợi hại quá! Rốt cuộc ai thắng ạ?”

“Chúng ta đánh nhau vô cùng cam go, đến cuối cùng...”

“Cuối cùng thế nào ạ?” Tất cả học sinh tham gia đánh cược đều nín thở chờ đợi.

“Cuối cùng không phân thắng bại, hoà nhau thôi.”

“Aaa... Không thể nào!”

Đám người tham gia đánh cược đáng thương không ngờ đến kết quả như thế, toàn bộ đều thua cuộc. Nên trên sân tập, lớp hai năm ba cùng điểu hành trông chuối tập thể, khiến cho cả trường được bữa cười thoải thích...

8-> Đầu tiên, về vấn đề xưng hô chồng vợ của hai em. Nguyên là tác giả dùng “lão bà” và “lão công”, nhưng thực mình hèm muốn dùng hai từ đó cho lắm, vì (theo mình) nghe “lão bà” êm Tiệp bị hướng nữ quá đi, làm mình khó chịu xịu~:”> nên đã (tự ý) chuyển qua là “vợ”, vì (cũng lại theo mình), từ vợ nó không gây phản cảm (cho mình):D. 8-> (theo mình, again) “chồng vợ” cũng chỉ là từ người gán cho người thôi ha?

Ai nha~ Tội lũ fanboy của hai em Phong Tiệp quá đi mất~ Khộ thân hèm

~*nhìn nhìn* chương nầy ngắn ha

8-> còn có ba chương nữa nà hoàn ồi XD

12. Chương 11-1

Tối cuối tuần, câu lạc bộ võ thuật chuẩn bị triển khai tập huấn. Hai “trẻ sinh đôi gắn bó” cũng đành tách nhau ra.

“Bảo bối, người nhất định phải đi sao?” Cổ Vân Phong trên giường ôm cục cưng yêu dấu của mình, bắt mãi nói.

“Không có lựa chọn khác mà, ta là đội trưởng, không đi không được.” Tống Tiệp làm sao có thể cam lòng rời khỏi người mình yêu tha thiết được. Nhưng lần này tập huấn rất quan trọng, bọn họ nhất định phải đạt được chức vô địch toàn quốc, ngay cả hiệu trưởng cũng phó hiệu trưởng cũng tham gia. Cho nên dù hân không muốn như thế nào thì vẫn phải xa người yêu ba ngày liền.

“Bảo bối, không ôm người, ta buổi tối ngủ thế nào được đây?” Cổ Vân Phong bĩu môi, chán nản nói.

Tống Tiệp yêu thương giụi vào ngực hân, giống cún con làm nũng, âu yếm cười,

“Để ta đi đi, rồi chúng ta quy ước thế này, chín giờ tối, lúc tắt đèn, ta sẽ qua sân thể dục chờ điện thoại của người. Buổi tối nơi đó không có ai cả, nói lớn tiếng chút cũng không sao.”

“Người tới đó rồi buổi tối ngủ cùng người khác sao?”

“Sao thể được? Ta có phòng riêng mà. Đây là điều kiện khi ta nhận chức đội trưởng đó. Trừ người ra, cơ bản ta không quen ngủ qua đêm cùng phòng với người khác. Đó là thói quen từ khi dậy thì rồi, ngay cả đám F4 chỉ cốt ta cũng chưa bao giờ ngủ cùng một phòng luôn.”

“Thế tốt rồi. Ta cũng không ưng cho vợ ta cùng đám con trai thói ngủ qua đêm đâu. Người gọi cảm như vậy, vạn nhất bọn chúng nửa đêm nổi thú tính, cưỡng hiếp người, ta thì giết sạch!”

“Câm miệng cho ta! Cổ Vân Phong! Người thực coi ta là con gái yếu ớt sao? Bọn chúng dù muốn làm trò đó với ta, cũng còn phải cân nhắc sức lực kìa! Ta chính là đại diện nhĩ đẳng đó, có đội viên nào không sợ ta chứ? Muốn làm trò biến thái chính là tự tìm đường chết rồi!”

“Ừ ừ, biết mà, bảo bối của ta lợi hại nhất, không chỉ công phu võ thuật lợi hại, công phu trên giường còn đỉnh cao hơn, đại điều của chồng toàn bị người kẹp đến miệng phun “bọt mép”, kêu lên ai ái.” Cổ Vân Phong trên chộc nói.

“A, câm miệng!” Tống Tiệp rống lên giận dữ, đỏ bừng mặt.

“Ha, vợ đừng nóng. Đúng rồi, ta có chuyện muốn hỏi nè. Chữ F trong F4 rốt cuộc là chỉ cái gì? Có phải là FUCK hay không?”

Tống Tiệp nghe xong thiếu chút nữa hộc máu!

“Hạ lưu! Đầu óc người là đồ đồng nát à? Ta bị người làm tức chết mất thôi!” Tống Tiệp tức giận gõ đầu hân.

“Rồi rồi, ta vốn hạ lưu mà, nhưng F4 rốt cuộc là chỉ cái gì?”

“F là First, cũng chính là hạng nhất. Trong F4, từng vi Vương tử Phí Tử Ngang có tài lãnh đạo nhất, Vương Vũ Kiệt có vẻ ngoài quyền rũ nhất, Duẩn Thiên Kỳ có chỉ số thông minh cùng thành tích thứ nhất, còn ta, đương nhiên thể thao cùng thể lực thứ nhất rồi!”

“A, thì ra là thế. Bảo bối của ta quả là thể lực hạng nhất! Có thể cùng chồng ngày cũng fuck, đêm cũng fuck thì danh hiệu hạng nhất hoàn toàn xứng đáng a!”

“Câm miệng!” Hình ảnh oai phong lâu nay của vị cán sự trưởng lại bị người yêu hạ lưu của mình bôi xấu thể này, quả muốn tức đến hộc máu.

“Được, không nói nữa... Thế còn bao lâu nữa thì tập trung?”

“Không đến một giờ nữa.”

“VẬY CÒN KỊP.”

“KỊP CÁI GÌ?”

“KỊP ĐỂ LƯU LẠI DẤU HIỆU TÌNH YÊU, BA NGÀY CŨNG KHÔNG PHAI ĐÓ!”

“CÁI GÌ? KHOAN ĐÃ! PHONG... NGƯỜI LÀM GÌ? AAA... CỨU MẠNG A!”

Ở trung tâm huấn luyện phía nam, câu lạc bộ võ thuật “Thượng Lạc Hữu Thượng đang tiến hành đợt tập huấn căng thẳng.

“Đội trưởng, thời tiết nóng như vậy, người mặc quần áo như thế, thực dễ bị cảm nắng đó.” Đội viên quan tâm nói. Đội trưởng của chúng hôm nay mặc võ phục còn nguyên kimono bên trong, nhìn rất quái đản.

“Ách... Ta có hơi bị cảm một chút... Cho nên...” Tổng Tiệp quả thực khổ không nói lên lời. Bởi vì hắn bị người yêu tạo cho vô số “kí hiệu tình yêu” ở ngực lẫn thân thể, Tổng Tiệp sợ bị nhìn thấy nên đành ăn mặc như vậy.

Ô... Cái tên tiểu nhân thích ghen đó! Sợ ta bị người khác nhìn thấy thân thể, cố ý để lại một đồng vết hôn, hại ta không dám cùng đội viên luyện tập, để tránh quần áo bị xộc xệch. Tức quá đi, thể này còn gì là tập huấn? Có ức không khi thân là đội trưởng mà lại chỉ dùng miệng chỉ đạo đấu tập.

Mặc dù ở trong lòng mắng cái tên thâm hiểm kia, nhưng vừa tối trời, đến giờ hẹn, Tổng Tiệp không đợi được, chuồn ngay đến sân thể dục, lo lắng vô cùng chờ điện thoại người yêu.

Ring... ring...

Chuông điện thoại định riêng cho người yêu đúng chín giờ vang lên, Tổng Tiệp tim đập thành thịch, vội nhấn nút trả lời.

“Này bảo bối, là ta.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm mê người, làm cho Tổng Tiệp cả người mềm nhũn.

“Người... Người hôm nay có khoẻ không?”

“Không khoẻ tí nào. Người không ở bên ta, ta làm thế nào khoẻ được?”

“Gật người...” Biết rõ đó là lời ngon tiếng ngọt, trong lòng Tổng Tiệp vẫn thấy rất hạnh phúc.

“Là thật mà, ai nói xạo người đó là cún con. Người sao? Hôm nay luyện tập có tốt không?”

“Có thể tốt sao? Là ai đề tiện dùng thủ đoạn hạ lưu, hại ta cả ngày không thể đấu tập với đội viên được?”

“Thế sao? Trên thế giới sao lại có người như thế được? Thật quá đáng mà! Vợ à, người nói coi, là ai? Chồng sẽ thay người giáo huấn hắn!”

Tổng Tiệp nói không nên lời. Hắn thế nào mà lại đi thích được cái kẻ da mặt còn dày hơn cả tường như thế này!

“Tiệp? Làm sao thế? Sao lại không nói gì?”

“Ta không còn gì để nói, đồ ngốc! Người hiện ở đâu? Ở nhà không có chuyện gì chứ?” Tống Tiệp nhớ hẳn nói cuối tuần phải về thăm cha mẹ.

“Không, ta mới từ nhà đi ra ngoài mà.”

“Đã trễ thế này người còn đi đâu?” Tốt nhất không nên trốn bản thiếu gia đến nơi không tử tế, bằng không đừng trách ta quyền cước vô tình!

“Ta chạy đi gặp mối tình đầu của mình á.”

“Cái gì? Mối tình đầu?” Tống Tiệp ức đến thiếu chút nữa ngã lăn quay ra đất! “Cổ Vân Phong, người muốn chết à?”

“Ta đương nhiên không muốn rồi. Ta đang ở bên cạnh mối tình đầu nè, rất vui đó.”

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Người lập tức về ngay cho ta, bằng không ta một cước làm cho người tàn tật, coi người lấy cái gì đi ve vãn!”

“Hiii, vợ ta nổi giận trông thật xinh đẹp.”

“Người nói gì?”

“Hắn mặc quần soóc thể thao chân cũng rất đẹp.”

“A?”

“Dưới ánh trăng, hắn nhìn gợi cảm quá, làm cho ta nhìn không được mà muốn... hắn!”

Quần soóc thể thao? Ánh trăng? Aaa! Chẳng lẽ hắn ở đây? Tống Tiệp sợ tới mức nhảy dựng, nhìn xung quanh!

“Cổ Vân Phong, ta đếm tới ba, nếu người không lăn ra đây, sau này ra phòng khách mà ngủ!”

“A không được!” Cổ Vân Phong chuyện này không dám trêu đùa bảo bối của mình, vội vàng từ sau đại thụ chạy ra!

“Người dám trêu ta, đồ tồi!” Tống Tiệp âu yếm nhìn người mới xuất hiện, vừa tức vừa mừng, đập cho hắn hai phát!

“Hii, vợ không vui rồi.” Cổ Vân Phong bị người yêu đập cũng biết hắn không thực sự tức, vội vàng ôm cổ hắn.

“Người tên khốn kiếp này! Vì cái gì mà dám gạt ta là đi tìm mối tình đầu?”

Tống Tiệp nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn. Đáng ghét, làm hắn ghen đến muốn điên rồi! May là không phải thật, bằng không hắn không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra. Trước kia hắn có nghe chuyện cái gì mà đánh ghen, cũng chỉ nghĩ họ sao mà xuẩn ngốc, làm ra loại chuyện như vậy. Nhưng vạn nhất người hắn yêu thực sự muốn làm chuyện lén lút, hắn nhất định sẽ ghen đến phát cuồng, tuyệt đối không từ thủ đoạn nào khiến cho kẻ kia biến mất! Tống Tiệp cảm nhận được mình thật sự đã yêu người kia đến tận xương tủy, không bao giờ... không bao giờ có thể xa hắn...

“Đồ tồi... Về sau không được gạt ta thế nữa!” Tống Tiệp ôm chặt lấy hắn.

“Ta không có lừa người, người vốn là mối tình đầu của ta, ta thật không có lừa người mà.” Cổ Vân Phong vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.

“Cái gì? Gạt... gạt người... Người có kinh nghiệm như vậy...” Tống Tiệp không dám tin, trợn mắt nhìn.

“Đúng vậy, ta thừa nhận, trước khi gặp Tiệp, ta có không ít kinh nghiệm, nhưng về chuyện yêu đương thì quả thật không có! Tiệp chính là mối tình đầu của ta, cũng là người ta yêu suốt đời! Là vợ của ta vĩnh viễn!”

Cổ Vân Phong chính mình cũng rất kinh ngạc, sao hắn lại có thể nói về tình yêu, càng nói càng buồn nôn thế này, còn nói liên tục không ngừng nữa chứ. Nếu bị anh Cả cùng Lôi Kinh nghe được, không phun máu mới là lạ.

Tổng Tiệp nghe được người yêu dịu dàng khẳng định như thế, cả người bay bổng, hạnh phúc muốn bắn lên trời được luôn.

“Phong... Người cũng là mối tình đầu của ta! Ta cả đời yêu người! Ta vĩnh viễn là...” Nói tới đây Tổng Tiệp xấu hổ không tiếp được nữa.

“A, nói mau bảo bối, người vĩnh viễn là cái gì?”

“Vĩnh viễn là vợ! Mà vì cái gì mà ta lại là vợ mà người lại là chồng chứ? Ta bề ngoài không thua người, thể lực cũng không hề kém mà!”

“A, so thể lực thì... Được! Giờ so luôn đi!” Chẳng hiểu tại sao nhìn thấy vẻ tà ác trên mặt người yêu, Tổng Tiệp lưng thấy lạnh thế này?

“Qua bên đây.” Cổ Vân Phong kéo hẳn tới xà đơn.

“Người... Người muốn làm gì?” Ô... Tên hạ lưu này lại nghĩ được trò biến thái thôi gì?

“Độ thể lực ấy. Ta muốn kiểm tra coi người có thể lên xà được bao nhiêu lần.”

“Đơn giản thế thôi?” Tổng Tiệp hoài nghi nhìn hẳn. Hẳn hôm nay có lương tâm vậy sao?

“Đúng, chứ còn gì nữa?”

“Ha ha, xà đơn là sở trường của ta, ta mà là hạng hai thì không còn ai dám nhận hạng nhất đâu. Người thua rồi, Cổ Vân Phong.”

“Thế sao?” Chờ coi! Cổ Vân Phong cười xấu xa. “Bắt đầu đi!”

“Xem ta đây!” Tổng Tiệp lắc lắc tay, làm nóng người, rồi nhảy một cách hoàn hảo, nắm lấy xà đơn, đếm ngay. “Một, hai, ba...”

Tổng Tiệp quả nhiên nói không ngoa, một hơi làm đến ba mươi lần, động tác trôi chảy đẹp mắt, phô bày thể lực cùng thần kinh vận động hơn người.

“Quá lợi hại! Bảo bối, người giỏi nhất!” Cổ Vân Phong đứng ở phía sau, vỗ vỗ mông hẳn.

Nghe được hẳn âu yếm khen mình, Tổng Tiệp đắc ý làm nhanh hơn! Nhưng lên xuống vài lần nữa, cánh tay hẳn đã thấy đau nhức, chuẩn bị làm nốt lần cuối thì... Xoạt... Quần Tổng Tiệp đột nhiên bị lột xuống.

“Aaa!” Mông chợt lạnh toát, Tổng Tiệp sợ hãi kêu lên! Quay đầu lại mắng to, “Cổ Vân Phong, người làm gì?”

“Làm trắc nghiệm động tác xà đơn thôi.”

“Đây là loại biến thái trắc...” Mông đột nhiên bị cầm vào một ngón tay, Tổng Tiệp kinh hãi kêu to! “Cái gì dính thế? Người bôi cái gì vậy?”

“Mật đó, ta nói với cha mẹ là đi xem vợ tương lai của hai người, họ liền đưa ta một lọ mật ong rừng, bảo ta cho người bôi bổ cơ thể. Vốn là cho cái miệng nhỏ bên trên của người uống, nhưng giờ cho cái miệng nhỏ bên dưới này thử trước cũng không sao. Người xem ta có tốt không?”

“Tốt cái đầu! Hạ lưu khốn nạn!”

“A, nhục mạ chồng đáng tội gì? Ngoan ngoan nhận trừng phạt đi! Hắc hắc...” Cổ vân Phong cười tà. Hẳn thừa dịp người yêu còn ở trên không, bèn nắm lấy đùi, tách mạnh ra.

“Người làm gì?” Tổng Tiệp hoảng sợ!

“Tới đi bảo bối, ta làm trắc nghiệm coi thể lực người có thể trụ bao lâu, chỉ cần người buông tay, sẽ bị đại thiết bổng của ta hung hăng đâm vào đó.” Cổ Vân Phong cố vận sức phát động tính khí, cười một cách đậm ô.

“Người là đồ biến thái!”

“Hii, bắt đầu tính thời gian này! Một... hai... ba...”

Đếm đến giây thứ ba mươi, tay Tổng Tiệp đã nhức muốn chết!

Ô... Cái tên tiểu nhân dê tiện thâm hiểm này! Lúc trước bày trò này nọ hoá ra là cố ý làm tiêu hao thể lực ta mà! Không được... Thật sự không được...

Tuy là không cam tâm, nhưng tay đã nhức lắm rồi... Lúc Tổng Tiệp chịu không nổi nữa, từ trên xà đơn rơi tự do xuống, Cổ Vân Phong nhắm đúng mục tiêu, thiết bồng cứng rắn, mập mập bồng bồng phần chấn xuyên vào cục huyết của hắn. Do chịu sức nặng của chính mình cùng trọng lực, kết quả làm cho vật cực nóng kia đâm sâu vào tận trục tràng Tổng Tiệp, đập mạnh vào dương vật, làm cho hắn xuất tinh.

“Ô aaa...” Cơ thể thiếu niên xinh đẹp bị một trận run rẩy không ngừng, tinh dịch màu trắng tung toé dữ dội khắp ra đất, nền đất đen loang lổ nhiều chỗ trông rất dâm loạn.

“Ừ ư... Đại điều bị rụng mất thôi! Đừng cắn chặt như vậy chứ!” Cục huyết nóng hầm hập của người yêu ngậm chặt tinh khí của Cổ Vân Phong khiến hắn ai ái kêu lên!

“A... ư...” Tổng Tiệp mất hết sức lực ngã đầu về phía sau tựa lên vai người kia.

“Aa... Được rồi, thiếu chút nữa đã bị người ép chết. Bảo bối à, thể lực của người không tồi nhưng sức chịu đựng kém quá đi.”

Cao trào qua đi, lại nghe thấy hắn châm chọc như thế, Tổng Tiệp mặc dù tức muốn chết, nhưng tiếc là người không còn chút sức nào để đập cho hắn một trận.

“Ha... ha... Người... người là tên khốn kiếp mà...”

“Bảo bối, kiểm tra thể lực còn chưa hết, lại tiếp tục nha.”

“Tài thánh mới tiếp tục được á!!!”

“Không được, sao có thể nửa đường bỏ cuộc chứ. Chồng người còn chưa có bắn à.”

“Người đi chết đi!”

“Ấy không vợ à, sao lại trở mặt như thế...” Cổ Vân Phong cười khở.

“Ta mặc kệ người, sắp điểm danh rồi, ta phải về. Mau rút ra cho bản thiếu gia! Rút ra!”

“Không!” Cổ Vân Phong kiên quyết.

Hắn tháo cà vạt, cột chặt thiếu niên kia lên trên xà, rồi ôm lấy đùi hắn, từ dưới ra sức tiến lên trên.

“Ô aaa... Không mà... Ô... Buông...” Tựa vào người hắn, hai chân bị tách ra thật rộng, loại tư thế xấu hổ muốn chết này là Tổng Tiệp hai mắt nhắm lại, rất đáng thương.

“Ừ... Thích... Rất thích! Vợ à... Tư thế này có phải làm được rất sâu không? Ừ... Người lại kẹp ta rồi, thích quá! Xà đơn thực sự là đạo cụ thú vị đúng không!”

Vốn nghĩ hai người voc dáng không khác nhau là mấy, muốn làm kiểu “Tàu hoả”* e có chút khó khăn, nhưng may mắn hiện tại có ngay cái xà đơn “đạo cụ tình yêu” này trợ giúp, Cổ Vân Phong vô cùng thuận buồm xuôi gió, quả thực sướng đến cực điểm luôn!

Nghe thấy người yêu gọi thứ rèn luyện thân thể thành thứ đạo cụ hạ lưu, Tổng Tiệp khóc không ra nước mắt.

“Khốn kiếp... Aa... Đừng đâm nữa... Ta không được... Chịu không được...” Thiếu niên thực sự là rất khó chịu, hơn nữa hắn vừa mới bắn một lần rồi, bây giờ quả đã hết sức lực rồi.

“A... Chịu không được mới hay chứ, mỗi lần người từ trên đó rơi xuống, ta lại đâm sâu hơn, thật sự rất là thích!” Cổ Vân Phong đáng ghét chính là đang vui sướng trên nỗi khổ của người khác.

“Khốn kiếp... Ô aaa... Lại đâm tới đó... trời aaaa... Sâu quá... Ô... Ruột cũng bị đâm tới rồi... Chồng à... Tha ta đi...”

Trong tràng huyết bị thiết bồng to lớn mạnh mẽ điên cuồng đâm chọc, mỗi lần đều giống như quây tung nội tạng, đau tới cực điểm, nhưng cũng thích đến cực điểm, làm cho mông Tổng Tiệp run rẩy co rút, không

ngừng kêu khóc... Ở giữa sân thể dục, thiếu niên vô cùng cao ngạo bị đại điều làm cho phải lớn tiếng khóc lóc cầu xin, khiến Cổ Vân Phong tự nhiên có một cảm xúc lạ thường, hận không thể ôm xiết hắn chặt hơn nữa vào ngực mình.

“Ha... ha... Vợ à, còn chưa xong đâu, tuyệt chiêu người yêu thích nhất chồng còn chưa sử dụng mà, cam đoan dùng đến là người sướng đến lên trời được luôn đó!”

“Cái gì? Không cần... Không cần làm việc đó!” Tổng Tiệp kinh hoảng kêu to!

“Không kịp nữa rồi bảo bối!” Cổ Vân Phong cười tà, dùng sức ép hắn xuống, đẩy thật sâu để lớp quy mao rậm rạp cọ vào cửa huyết, cọ xát điên cuồng.

“Ồ aaa... Không mà...” Cúc huyết mẫn cảm bị quy mao âu yếm như thế, Tổng Tiệp cong người, thân mình run rẩy mãnh liệt.

“Aa... Cái mông hư hỏng lại kẹp chặt đại điều rồi, bảo bối, thích lắm phải không?” Cổ Vân Phong càng cố cọ xát.

“Aaa... Thích muốn chết... Chồng à... Ta chết mất...” Tổng Tiệp ngọ nguậy đầu, tinh khí không ngừng phun trào tinh dịch, được hai đợt thì ngất xỉu.

“Trời ạ, ta cũng thích muốn chết, bảo bối, ta bắn đây...” Cổ Vân Phong gào lên, bắn vào cái mông của vợ yêu, rất thoả mãn mà ôm hắn vào lòng...

Cuối cùng, Tổng Tiệp bị người yêu đè tiện quấy rối cả buổi tối, không kịp điểm danh, lại còn bị hắn ép tới khách sạn gần đó, điên cuồng hết cả cuối tuần.

*Tàu hoả: 8-> Mình chịu không biết cái tư thế abc nầy là gì *thợ dài* đệ bao giờ biết mình nói nhỏ cho nghe ;))

13. Chương 11-2

Không đếm được chính mình bắn bao nhiêu lần, càng không đếm được hắn ở trong mình bắn nhiều hay ít, dù sao thì mông cũng tràn trề tinh dịch, trong miệng, trên mặt cùng trên người toàn là mùi vị tinh dịch... Hai người trừ lúc đi WC, thì chưa rời giường lấy một giây, ăn cơm cũng gọi người mang đến, ăn quáng ăn quàng rồi lại bắt đầu làm loạn như chó động dục vậy. Tổng Tiệp chưa từng điên cuồng như vậy. Giống như toàn bộ thế giới này đều đã biến mất, chỉ còn có người kia... Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, hắn chỉ cần người đang ở bên cạnh mình mà thôi...

Nhưng dù hai người có chìm trong thế giới riêng thế nào, thì thực tế vẫn phải trở lại trường. Tổng Tiệp vì tự ý bỏ đội, hiệu trưởng rất tức giận, quyết định phải phạt nặng. Chuyện này đã làm kinh động cả trường, ai ai cũng bàn tán.

“Bảo bối, thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều là ta hại người.” Nghe được tin, Cổ Vân Phong lo lắng kéo người yêu lên sân thượng, ôm lấy hắn không ngừng giải thích. “Đều là ta tùy hứng, thực xin lỗi mà.”

“Nói tùy hứng thì ta cũng có phần, thế nào có thể trách người hết được?” Tổng Tiệp vuốt ve khuôn mặt chán nản của người yêu, cười nhẹ. “Không sao, có tội thì chịu tội, không có gì phải sợ.”

Bản thân bị phạt nhưng Tổng Tiệp cũng không để tâm, hắn cảm thấy có lỗi chính là đã không làm tròn trách nhiệm, tự tiện bỏ tập huấn, bỏ đội viên mà đi, chuyện này, hắn đã đi xin lỗi hết thầy đội viên rồi.

“Ta sẽ từ chức đội trưởng.”

“Cái gì?” Cổ Vân Phong kinh ngạc.

“Khi cùng với người vui vẻ, ta đã không lo lắng đến câu lạc bộ, chỉ biết sa vào hưởng lạc, thí có tư cách gì mà tiếp tục đây?” Tổng Tiệp cười buồn.

“Tiệp! Không được nói như vậy!”

Cổ Vân Phong quả thực không muốn bảo bối của mình tham gia nhiều câu lạc bộ, lấy mất thời gian hai người bên nhau. Nhưng nhìn người yêu trên mặt đau khổ, trong lòng rất đau đớn. Cho dù thế nào, hắn cũng muốn nhất là bảo bối của mình được vui vẻ.

“Tiếp, chúng ta đi tìm hiệu trưởng!”

“Tìm hiệu trưởng làm gì?”

“Ta nói với hắn là ta bắt cóc người, kêu hắn phạt ta, người hoàn toàn vô tội!”

“Người điên rồi? Ta không đi!” Tổng Tiệp là tự nguyện nhận tội, không hề muốn liên lụy đến người yêu.

“Người không đi thì ta đi một mình!” Cổ Vân Phong sao có thể khoanh tay đứng nhìn, liền hướng về phòng hiệu trưởng chạy đi.

“Phong!!!” Tổng Tiệp sợ người yêu gặp rắc rối, cũng vội vàng đuổi theo.

Phong hiệu trưởng “Thượng Lạc Hữu Thượng” xa hoa rộng rãi, bày ra hai cái bàn làm việc giống nhau. Phó hiệu trưởng Lâm Kỳ Vĩ ngồi bên phải, bất mãn nhìn công văn trên tay.

“Người thực muốn phạt nặng Tổng Tiệp?”

“Đúng rồi!” Hiệu trưởng Lục Thanh Vũ nói như dao chém cột.

“Tổng Tiệp xử sự rất đúng mực, chẳng qua vô tình phạm sai lầm, có nên làm khó hắn như vậy không?” Lâm Kỳ Vĩ nhíu mày. Hắn luôn chủ trương giáo dục là phải yêu thương, đám học sinh trung học thì vốn máu nóng bốc đồng, có làm trái nội quy một chút cũng là điều dễ hiểu.

“Không được! Việc khác ta có thể tha, nhưng vì người, ta phải giúp câu lạc bộ võ thuật đạt vô địch toàn quốc, Tổng Tiệp cũng biết ta vô cùng coi trọng đợt tập huấn này, không ngờ hắn dám bỏ đội mà đi mất tích!” Lục Thanh Vũ nổi giận đập bàn! “Uổng công ta tín nhiệm, thật sự làm ta rất thất vọng!”

“Dù sao ta cũng không đồng ý phạt nặng, người có thể nghĩ cách để hắn lấy công chuộc tội mà.”

“Người muốn xin tha hộ hắn sao?” Lục Thanh Vũ đang tức giận bỗng trở nên nhu hoà, khoé miệng gợi một nụ cười không tốt đẹp gì cả, “Dùng chính người làm người giận cho ta, nói không chừng ta sẽ đổi ý đó...”

“Người là đồ cầm thú! Tối hôm qua mới cho người làm đến nửa đêm, người còn muốn nữa sao?” Lâm Kỳ Vĩ hung hăng trừng mắt.

“Tối hôm qua mới được có hai lần, sao bỏ dính răng? Người không muốn, ta mang đi dán.” Lục Thanh Vũ đi tới trước bàn, giật lấy công văn.

“Không được! Ta không cho người dán! Ta không thể để cho người tùy tiện phá hoại tiền đồ tươi sáng của học sinh, vết nhơ như vậy xoá làm sao được!”

“Nói hay lắm! Như vậy, phó hiệu trưởng nhân từ của chúng ta có hay không giúp hiệu trưởng hạ hỏa đây?”

Nhìn Lục Thanh Vũ dáng vẻ cợt nhả, Lâm Kỳ Vĩ quả thật khóc không ra nước mắt.

“Được! Được! Lâm Kỳ Vĩ ta đây kiếp trước nhất định sống không tốt nên mới gặp tiểu nhân đề tiện như người!”

“Haha, vậy Lục Thanh Vũ ta đây kiếp trước nhất định đã sống tốt nên mới gặp được Tiểu Vĩ Vĩ đáng yêu ha...” Đem bảo bối nhỏ hắn mong mỏi nhiều năm ép lên bàn, Lục Thanh Vũ bắt đầu dùng bữa trưa thịnh soạn của mình.

“Ừm... Đừng cắn chỗ đó...” Thân thể miễn cưỡng bị hắn cắn khiến Lâm Kỳ Vĩ run rẩy không ngừng!

“Kì quái, sao lại lớn như thế này?” Lục Thanh Vũ tò mò sờ đầu vú hơi sưng, “Tiểu Vĩ Vĩ, người không phải đang có mang con ta đó chứ?”

“Thần kinh!” Lâm Kỳ Vĩ không nhận được mà gõ cho hắn một phát.

“Đau quá!” Lục Thanh Vũ xoa xoa cái trán, “Ta nói có gì sai mà người đánh ta?”

“Đánh thôi sao? Ta hận không thể giết người ấy chứ! Ta là đàn ông không phải đàn bà! Muốn có con thì đi tìm họ đi, đừng phiền đến ta!” Với điều kiện của tên đàn ông thối này thì tìm đâu chả có đàn bà, cần gì đến hần chứ.

“Ta không cần có con, nếu muốn, nhất định phải là Tiểu Vĩ Vĩ sinh cho ta.” Lục Thanh Vũ yêu thương xoa bụng hần. “Nếu có thì phải nói cho ta biết nhé, ta sẽ làm nhẹ nhàng một chút để tránh động thai.”

“Thai cái đầu người! Ta bị người làm cho tức chết mà!” Lâm Kỳ Vĩ thật sự bị tên càn quấy khốn nạn này làm cho phát điên luôn!

“Rồi rồi, đừng giận mà bảo bối nhỏ...”

“Nói với người rồi, không được gọi ta là bảo bối nhỏ!”

“Rồi rồi, vợ yêu, đừng nóng mà.”

“Cũng không được gọi ta là vợ...”

Lâm Kỳ Vĩ còn chưa nói hết câu, đã bị hôn tới tấp. Lần nào tiếp xúc với đầu lưỡi nóng hổi, linh hoạt của người kia, Lâm Kỳ Vĩ trong đầu liền trống rỗng. Đầu lưỡi hai người quấn quýt không ngừng, ở trên bàn làm việc mà điên cuồng hôn lưỡi... Lục Thanh Vũ vừa hôn đến điên đảo, vừa đưa tay cởi quần hai người xuống. Hần kéo cặp đùi rắn chắc của người kia đặt trên vai mình, dương vật cương cứng lập tức tìm thấy mục tiêu, hung hăng tiến vào.

“Ồ ư...” Lâm Kỳ Vĩ tới qua mới quan hệ, có lẽ tiểu huyết còn mềm, nên tuy không hề được báo trước nhưng cũng không thấy đau nhiều, đói khát mà đem cắn chặt đại trụ kia.

“Ừ...” Lục Thanh Vũ cong người lên! “Thích quá đi! Vợ yêu à! Cái huyết nhỏ hư hỏng này quả thật rất đáng yêu! Ta làm nhiều đến thế nào cũng không đủ phải không?”

“Khốn kiếp! Câm cho ta... AA... Đừng dùng sức thế... Aaaa...”

“Nói láo, người rõ ràng thích ta hung hăng như thế này! Mỗi lần đại trụ của ta đâm vào, người liền có bộ dạng thích muốn chết mà, vật nhỏ này thật đúng là đồ hai miệng mà!”

“Ta không có... Không có... Aaaa.... Tới đỉnh rồi... Tới đỉnh rồi...”

“Đến lúc rồi ư? Mỗi lần ta đưa đẩy ba cái ở trong này, người nhất định sẽ bắn! Một... hai...”

“Ôaaa... Không...”

“Ba!”

“Không...” Lâm Kỳ Vĩ quả nhiên như lời hần nói, bị đại trụ hung hăng ba cái thân thể cong lên dữ dội, một đợt tinh dịch màu trắng bắn ra.

“Chắc chắc, bắn xa quá đi... Làm bắn công văn rồi. Nêu ta đem nó đi dán... Ai cha, Tiểu Vĩ Vĩ, người nói coi bọn chúng có nhìn ra đây là tinh dịch của phó hiệu trưởng hay không?” Lục Thanh Vũ cười khiếm nhã.

“Ha... ha... Khốn kiếp... Người... Người dám mang đi dán... Ta sẽ giết người...”

“Haha, yên tâm đi bảo bối, ta thế nào lại mang thứ này của người cho người khác xem chứ? Trên thế giới này chỉ có ta mới có quyền xem thôi... Tới đây, người đã góp phần rồi, ta cũng không thể keo kiệt được, ta sẽ cho cái mông của người được ăn no...”

“Không cần... Người không cần bắn ở trong đó... Cứu với...”

Cổ Vân Phong vội chạy tới phòng hiệu trưởng, Tống Tiệp cũng kịp đuổi theo tới trước cửa. Có lẽ là đang giờ nghỉ trưa, nên bọn họ không thấy thư kí Trần phụ trách văn phòng đâu cả.

“Phong, hiệu trưởng không ở đây đâu, ta về đi.”

“Không, đã đến đây rồi sao lại dễ dàng trở về chứ. Hiệu trưởng không có thì ta tìm phó hiệu trưởng. Hần trước giờ đều rất yêu thương bọn ta, ta tìm hần nói giúp, có lẽ là được.”

“Phong, đừng vất vả vì ta như vậy.” Tống Tiệp cầm tay hần, tha thiết nói.

“Ngốc này, vì người ta cái gì cũng làm mà, đừng nghĩ lung tung ha.” Cổ Vân Phong đặt tay lên môi hắn, nhẹ nhàng hôn. “Đi thôi, chúng ta gõ cửa coi hiệu trưởng có trong đó không.”

“Ừ.”

Ngay lúc Cổ Vân Phong chuẩn bị gõ cửa, siêu năng lực của hắn bỗng cảm thấy đằng sau cánh cửa, có một luồng khí yêu đương vô cùng mạnh mẽ. Kì quái, sao có thể? Bình thường loại khí này chỉ khi hai người cực kì yêu nhau làm tình mới xuất hiện. Sao bây giờ lại xuất hiện trong phòng hiệu trưởng chứ? Dán chặt tai vào cửa cũng không nghe thấy gì, Cổ Vân Phong trong lòng nảy ra một ý. Chắc, nhất định là hiệu trưởng dẫn phụ nữ bên ngoài tới rồi, nếu bị ta bắt ngay tại trận trên giường, nói không chừng có thể lấy làm điều kiện trao đổi, giúp Tiệp yêu của hắn không bị phạt. Được, thử coi! Cổ Vân Phong hưng phấn kéo Tổng Tiệp ra ngoài.

“Tiệp, đừng lên tiếng, chúng ta ra phía ngoài cửa sổ đi.”

“Xem cái gì?”

“Xem diễn chuyện tình yêu! Đi theo ta!” Cổ Vân Phong nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Hai người tới góc gần cửa sổ, lại đứng trên tảng đá nhón chân, phần khởi nhìn vào trong.

Mẹ ôi!

Hai người vừa nhìn thấy bị dọa cho sợ đến ngã lăn quay xuống đất. Bởi vì nhìn thấy hiệu trưởng ép phó hiệu trưởng lên bàn, dáng vẻ muốn fuck đến chết đi sống lại, hai người kinh hãi không nói nên lời.

“Tiệp... ta có nhìn nhầm không? Người đó... Không phải là phó hiệu trưởng chứ?” Cổ Vân Phong thực sự không chịu được việc phó hiệu trưởng bị hiệu trưởng giày vò như thế!

“Đúng... là hắn, tuy hắn vẻ mặt muốn khóc, nhưng rõ ràng ta thấy hắn rất hạnh phúc...” Tổng Tiệp ôm lấy người yêu an ủi. “Phong, người đừng buồn...”

“Đáng ghét! Ta biết mà! Vì cái gì Hữu Thượng các người bỏ nhiều tiền vậy mua Thượng Lạc chúng ta? Hoá ra đều là bụng dạ con buôn nham hiểm, muốn bắt nạt Lâm hiệu trưởng!”

“Ai bắt nạt hắn?” Bên cửa sổ đột nhiên xuất hiện bóng Lục Thanh Vũ. “Hai tên tiểu quỷ các người, vào đây hết cho ta!”

Hai người đi vào phòng hiệu trưởng vừa lúc phó hiệu trưởng được hiệu trưởng dịu dàng bế lên, mang vào trong phòng ngủ.

“Đứng đó cho ta, không được nhúc nhích.”

Cổ Vân Phong cùng Tổng Tiệp nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc, chuyện lớn đổ bể như thế này, không biết hiệu trưởng sẽ làm gì bọn họ.

“Tiệp, đừng sợ. Người cứ nói mình chưa thấy gì, ta sẽ nhận chỉ mình ta xem, người cái gì cũng không biết, nghe không?”

“Người sao lại thích cướp lời ta thế? Những lời đó ta nói mới đúng.” Tổng Tiệp trừng mắt nhìn, trong lòng vừa giận vừa hạnh phúc. Ngốc quá, người nghĩ muốn bảo vệ ta, nhưng ta cũng muốn bảo vệ người mà.

“Chắc, đều do siêu năng lực của ta gây hoạ... Có một số việc không biết vẫn là tốt hơn. Bởi vì ta không muốn làm tổn thương phó hiệu trưởng, hắn đúng là người tốt mà.”

Nhìn người yêu vẻ mặt ảo não, Tổng Tiệp ôm lấy hắn.

“Phong, đây là quà trời ban cho người, người đừng chán ghét nó. Không nhớ sao? Người đã nói thích nhất là nhìn ái tinh của ta chuyển thành màu hồng phấn, mỗi lần như vậy người rất hạnh phúc mà.”

“Đúng, ta rất hạnh phúc. Nếu không có siêu năng lực này, ta sao có thể nhận ra cán sự thể thao Thiên nhân trầm thật ra chỉ là tiểu xử nam đáng thương chứ.”

“Cổ Vân Phong! Tên khốn kiếp này! Lại lấy chuyện đó ra giễu cợt ta!” Tổng Tiệp tức giận quay ngoắt đầu, không thèm nhìn hắn.

“Đừng nóng mà vợ, đều là ta không tốt, đừng lơ ta mà...” Cổ Vân Phong ôm lấy hắn, không ngừng làm nũng.

“Buông tay! Xấu xa!”

Ngay khi hai người đang liếc mắt đưa tình, hiệu trưởng từ phòng ngủ đi ra. Hai người lập tức dừng lại.

“Tình cảm hai người tốt quá nhỉ?” Lục Thanh Vũ liếc mắt một cái, ngồi vào ghế

Cổ Vân Phong cùng Tống Tiệp nghe xong tim đập loạn xạ. Chết thật, vạn nhất bị con người nham hiểm này phát hiện, thì chúng ta xong đời!

“Tốt đâu mà tốt! Toàn bộ học sinh đều biết chúng ta đối đầu nhau mà.” Cổ Vân Phong vội vàng giải thích.

“Đúng đúng, ta ghét nhất là hắn, quan hệ của chúng ta xấu vô cùng.” Tống Tiệp cũng giải thích tiếp.

“Như vậy sao... Vừa đúng lúc, các người sẽ không phải ở với nhau nữa. Ta có cậu em muốn về đây dạy học, bên kia tức xá giáo viên hết chỗ rồi, ta muốn chuyển hẳn qua kia. Tống Tiệp, vậy người qua bên Vương Vũ Kiệt đi, còn Cổ Vân Phong thì ở với em ta.” Lục Thanh Vũ mỉm cười nhìn bọn chúng, tựa rất hài lòng với sự sắp xếp của mình.

“Không! Chúng ta tuyệt đối không xa rời nhau!” Hai người nghe thấy vậy đều hoảng hốt, đồng lòng hô to!

“Haha... Lỡ rồi ư?” Lục Thanh Vũ đắc ý cười, “Quan hệ của hai người, ta nhìn cũng biết. Đừng mơ giấu giếm ta.”

“Nếu hiệu trưởng đã biết quan hệ của bọn ta, hắn cũng biết hôm nay ta đến đây làm gì?” Cổ Vân Phong đi trực tiếp vào vấn đề.

“Muốn ta không phạt nặng Tống Tiệp đúng không?”

“Đúng.”

“Vì sao ta phải đáp ứng người?”

“Người không sợ ta mang chuyện người và phó hiệu trưởng nói ra ư?”

“Ta biết người sẽ không làm đâu.” Lục Thanh Vũ nói chắc nịch, “Người sẽ không làm tổn thương hắn. Kỳ thực những lời các người nói ở trong văn phòng, ta đều nghe hết.”

“Cái gì? Khốn...” Cổ Vân Phong tức muốn chửi ầm lên. “Tiệp!”

Tống Tiệp vội kéo tay hắn, không cho nói tiếp. Đắc tội với vị hiệu trưởng nham hiểm này không phải ý hay. Có lẽ sẽ chết lúc nào không biết đó.

“Tóm lại, kệ các người nghĩ gì, ta cảnh cáo các người, chuyện hôm nay nếu ta nghe được điều gì khiến Tiểu Vĩ Vĩ khó xử, ta lập tức sẽ tách các người ra!”

“Tiểu Vĩ Vĩ?” Cổ Vân Phong đột nhiên loé lên một ý! Chắc, đồ nham hiểm, người bị ta nắm trúng nhược điểm rồi! “Hiệu trưởng, người có muốn biết phó hiệu trưởng thích người hay không? Siêu năng lực của ta chính là có thể thấy ái tình trên đầu hắn đó.”

“Ái tình?” Lục Thanh Vũ mắt chợt sáng lên,

Cổ Vân Phong nhìn hắn mắc câu, lập tức thừa thắng xông lên!

“Chỉ cần người không phạt Tống Tiệp, ta có thể giúp người, cam đoan người sẽ hoàn toàn có được hắn!”

“Haha.. Cái này hay đó! Không thành vấn đề, Tống Tiệp, lỗi của người ta cho qua, nhưng người phải cố luyện tập, phải đưa cậu lạc bộ võ thuật của chúng ta đoạt vô địch toàn quốc!”

“Được, hiệu trưởng.”

“Nào Cổ Vân Phong, mau nói cho ta biết, ái tình trên đầu Tiểu Vĩ Vĩ có gì?”

“Hiệu trưởng, ta nhất định sẽ nói, nhưng người phải hứa không tách ta và Tống Tiệp khỏi nhau.”

“Yên tâm, em ta đã có chỗ rồi, sẽ ở cùng Vương Vũ Kiệt, nên các người đừng lo.”

“Hiệu trưởng sao lại nhất định phải để em trai ở cùng Vương Vũ Kiệt?” Tổng Tiệp khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không biết. Dù sao cũng đã định rồi.”

“Vậy người sao còn dọa ta?” Tổng Tiệp trừng mắt.

“Không nói thế, các người có ngoan ngoãn khai ra không, ha ha...”

“...”

Cổ Vân Phong cùng Tổng Tiệp không biết nói gì nữa. Quên đi, chỉ cần chúng ta ở bên nhau là tốt rồi. Hai người nắm lồng chặt mười đầu ngón tay, nhìn nhau cười.

“Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng” hôm nay vẫn rất náo nhiệt, tình nhân xuất hiện khắp nơi...

Chết rồi!!! Kiệt ở cùng em trai của vị hiệu trưởng siêu nham hiểm kia rồi =))))))

~Kiệt (có khi) gặp hạn ời!!!! *gào* Mê tĩ, làm ơn mần cho hết cái đám mập mờ của tĩ đi!!! Ngang Kì rồi Kình Kì rồi (có lẽ) cả đệ đệ hiệu trưởng vs Kiệt nữa *gào to hơn* Tĩ mần nhanh lên coi!!!! =))))))

~~

14. Chương 12: Ngoại Truyện

Chào mọi người! Mọi người có thích truyện mới về trường học này của Dương tĩ tĩ không? “Thượng Lạc Hữu Thượng”, mọi người đều biết đó là những từ hài âm* ha, nhưng “Y Linh trấn” ngay đầu truyện mọi người có nhìn ra là gì không? Nếu các bạn đoán ra được đáp án, thì chúc mừng! Chúc mừng! Bạn nhất định là giống Dương tĩ tĩ, siêu cấp hủ bại nha! Haha...

Mấy chương trước thật ra có rất nhiều phục bút* đó, mọi người không biết có một khi đọc không? Phải vậy thôi, chính là có rất nhiều nhân vật, đọc xong mọi người cũng biết Dương tĩ tĩ ghép ai với ai thành đôi ha. Lần sau gặp lại mọi người hẳn là phải một năm nữa. Từ lần trước cho ra “Mê mê ngoại truyện tổng hợp”, tĩ tĩ liền có một ý tưởng mới. Hy vọng năm sau có thể ra sách về các nhân vật phụ. Nói cách khác, Dương tĩ tĩ sẽ theo các tình tiết trong tác phẩm, lấy các nhân vật ra ghép đôi, vì bọn họ mà viết thành một truyện, có thể dài cũng có thể ngắn, sẽ dotình tiết quyết định tất cả. Về phần khác, trước mắt là muốn viết thể loại 3P là Tiểu Lang cùng Tiểu Báo, nhưng mọi người cũng có thể mạnh dạn viết thư nói ý tưởng của mình cho tĩ tĩ ha!

Cuối cùng, xin được cảm ơn chồng yêu, Lộng Lộng, Sana, Khoai sọ cùng Bánh Pudding, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, yêu thương tĩ tĩ. Rất cảm ơn độc giả thân yêu, tĩ tĩ rất yêu mọi người... Hẹn năm sau gặp lại.

Yêu mọi người nên Mê Dương tĩ tĩ viết phần đặc biệt cho “Vận động khổ hạ bí mật”:

~ Tôm chân mềm

~Cao trung “Thượng Lạc Hữu Thượng”, lớp hai năm ba đang học quốc văn. Trên bảng, thầy Hoàng đang giảng, tuy rằng giảng bài nội dung rất phong phú, nhưng biểu hiện lại quá nghiêm túc, ngữ điệu đều đều, khiến học trò giống như nghe hoà thượng niệm Kinh, rất buồn ngủ. Nhưng Cổ Vân Phong lại là ngoại lệ. Hắn một chút cũng không buồn ngủ. Ngược lại, tinh thần khá phấn chấn, huyết mạch sôi sục. Việc này đương nhiên không phải vì hắn yêu văn học, hay ngưỡng mộ gì cái đầu hói của thầy Hoàng. Bởi đã sa vào tình yêu tha thiết một đời, nên tất cả nhiệt tình cùng sự chú ý của hắn đều hướng về người yêu ngồi phía trước,

Mái tóc đen dày kia, khi cúi đầu xuống, bèn lộ ra cái cổ gợn cảm phía sau cổ áo...

Aaaa! Ta chịu không nổi mà!

Một tờ giấy vo tròn được thầy lên bàn Tổng Tiệp. Nguyên hắn đã sớm đi hầu Chu Công chơi cờ rồi, nhưng nhìn thấy nội dung trong tờ giấy, nhất thời giật mình tỉnh giấc,

“Bây giờ ta rất muốn được ôm người!”

Chỉ vòn vẹn vài chữ nhưng cũng đủ mang cơn buồn ngủ đi mất.

Bảo bối đáng thương của ta, hẳn nhất định nhìn đến muốn nổ tung rồi?

Bởi vì câu lạc bộ võ thuật lại tập huấn, hai người đã xa nhau suốt một tuần, cho đến tận hôm nay mới chạm mặt nhau ở lớp học. Vì tuân thủ lời hứa với hiệu trưởng, cũng vì bù lại lần mất tích trước, Tống Tiệp đem hết toàn lực, tăng cường luyện tập, nhất quyết phải đưa “Thượng Lạc Hữu Thượng” đoạt vô địch toàn quốc!

Hai người yêu nhau tha thiết, lại bị tách ra lâu như vậy, thân thể trai trẻ đầy nhiệt huyết quả thực cô đơn, trống trải vô cùng! Tống Tiệp hàng ngày đều luyện tập vất vả nên còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, nhưng người yêu hẳn quả tình không chịu được. Lúc trước mỗi ngày đều cùng hẳn làm đến hai, ba lần, nay đến tận cuối tuần rồi mà cũng chưa được lần nào, thật sự rất tội nghiệp đó!

Bảo bối, rất xin lỗi, rồi ta sẽ bù cho ngươi. Nhưng bây giờ chính là tiết của thầy Hoàng siêu nghiêm khắc, làm nào mà thoát ra được?

Tống Tiệp suy nghĩ, đột nhiên loé lên một ý.

Ha ha, Tống Tiệp ta quả nhiên là thiên tài mà!!!

Hắn bèn háng giọng, quắc mắt nhìn người kia, lớn tiếng mắng,

“Cổ Vân Phong! Ngươi tại sao lại đá ta?” Ngữ khí Tống Tiệp tuy hung ác, nhưng đôi mắt to mê người lại chớp chớp nhìn chòng.

Ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, Cổ Vân Phong lập tức hiểu ra vấn đề, hôn nhẹ vợ bằng mắt rồi rất ăn ý diễn theo.

“Hừ, ta đá ngươi bao giờ? Nói láo.” Cổ Vân Phong làm mặt hằn học.

“Dám làm sao không dám nhận? Ngươi là tên khốn kiếp! Xem ta giáo huấn ngươi thế nào!” Tống Tiệp phần nộ xông lên.

“Ai giáo huấn ai còn chưa biết!” Cổ Vân Phong bắt được tay hắn, vội kéo vào ngực.

Bạn cùng lớp sợ hãi kêu lên, hai người lăn trên đất đánh nhau.

Ư ư... Trời ạ!!!

Thân thể nóng bỏng vừa tiếp xúc, một cảm giác ngọt ngào mãnh liệt dâng lên khắp, mắt muốn nổ đom đóm, làm cho bọn họ phải gắng kiềm chế hết mức mới không bật ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Hai người thở dốc, ở trên người đối phương mà “Giả đánh, thực sờ”, cọ sát thân thể đến muốn bốc cháy!

“Khốn kiếp! Ta đánh chết ngươi!” Chồng à, mau ôm ta đi! Dừng “đại điều” ta yêu nhất hung hăng cắn vào đi!

“Khốn kiếp! Ta đánh chết ngươi!” Vợ à, ta muốn ôm ngươi! Dừng “đại điều” ngươi yêu nhất hung hăng cắn vào!

Hai người bề ngoài muốn đánh cho kẻ kia đến chỗ chết, nhưng trong lòng thì hận muốn chết khi không thể quấn chặt lấy nhau ngay!

“Lớp trưởng cố lên!”

“Lớp phó cố lên!”

Trong lúc học trò phát cơn reo hò cổ vũ, thầy Hoàng điên tiết hét lên!

“Cổ Vân Phong! Tống Tiệp! Dừng ngay cho ta!”

Hai người đang ôm chặt nhau, vội sờ trộm nhau mấy cái rồi mới “bị rận” buông nhau ra. Thầy Hoàng phần nộ quát!

“Các trò đường đường là lớp trưởng, lớp phó nhưng trong giờ lại đánh nhau như thế, làm thế nào làm gương cho bạn bè được đây?”

Tổng Tiệp đã sớm nghĩ ra lời thoại, lập tức làm bộ hối lỗi cúi đầu nói.

“Thầy, thực xin lỗi, là do em kích động, em tự nguyện chịu phạt, ra sau núi chạy ba vòng.”

Cổ Vân Phong cũng cúi đầu,

“Em cũng vậy, thầy, em cũng xin chịu phạt, ra sau núi chạy ba vòng.”

Hai người liếc trộm nhau một cái, khoé miệng không khỏi nổi lên nụ cười gian. Đáng tiếc tính toán của bọn chúng lại bị lòng nhân từ trăm năm khó gặp của thầy Hoàng đánh bại!

“Ừ, hai trò đã biết ăn năn như thế, thầy sẽ tha thứ cho các trò lần này. Ra ngoài hành lang chịu phạt, tan học mới thôi.”

“Cái gì? Hành lang?” Cổ Vân Phong cùng Tổng Tiệp đồng thanh hô to!

Ô... Chết mất! Như vậy còn làm ăn được gì đâyyyyyyyyyyyyyyyyyyy???

“Thế nào? Không hài lòng sao? Cho là nặng sao?”

“Không có! Bọn em vừa lòng... Rất vừa lòng...”

Hai người ủ rũ ra ngoài. Vì mọi người đều đang học, nên không có ai ngoài hành lang, Tổng Tiệp đứng dựa vào tường, cười khổ.

“Phong, xin lỗi, kế hoạch thất bại rồi.”

“Không sao, Tiệp, ít ra hiện giờ chúng ta cũng được ở cạnh nhau.” Cổ Vân Phong dịu dàng nhìn chăm chú người yêu.

“Ta không ở nhà mấy hôm nay, người khỏe không?” Tổng Tiệp ngó bốn xung quanh, thấy không có ai mới yêu thương mà vuốt khuôn mặt người yêu. “Người có chịu ăn không đó? Sao lại gầy thế này?”

“Không... Người không ở bên, ta ăn không được.” Cổ Vân Phong làm nũng, hôn vào lòng bàn tay người kia.

“Phong, xin lỗi mà, mấy hôm nay người nhất định rất cô đơn?”

“Cô đơn muốn chết! Không có Tiệp, tối ta không ngủ được!” Cổ Vân Phong nắm chặt tay hắn, thuận thế kéo bảo bối vào lòng.

“Không được, Phong, mau buông ra! Sẽ có người đến bắt chột đó.” Tổng Tiệp căng thẳng nhìn chung quanh.

“Không đâu, một chút thôi, chỉ một chút thôi...”

Cổ Vân Phong mặt dày mày dạn hôn Tổng Tiệp. Môi vừa chạm, hai người xa lâu ngày, giống như thiên lôi rạch trời xé đất mà hôn không ngừng, hoàn toàn quên mình đang ở đâu.

“Ừm... ừ...” Lưỡi Tổng Tiệp bị người yêu cuồng nhiệt mút, toàn thân bốc hỏa, không ngừng rên rỉ...

“Ta muốn người... Bảo bối... Ta muốn người...” Cổ Vân Phong thở dốc, len chân vào giữa hai chân Tổng Tiệp, làm động tác giao hợp, vắn vẹo thất lưng, va chạm từng hồi.

“Ô... Trời ạ.... Ta không được rồi... Phong...” Tổng Tiệp cắn môi dưới, ôm chặt người yêu, ghé vào tai hắn nức nở rên rỉ.

“Ừ... Bảo bối! Ta chịu không nổi! Cho ta vào đi!”

Cảm giác được người yêu đang kéo quần mình, Tổng Tiệp kinh hãi tỉnh lại.

“Không được! Người điên rồi! Mau buông!”

“Ta không muốn!”

“Phong, ngoan nào, tan học về kí túc xá rồi làm nhé? Làm bao lần cũng tùy người mà.”

“Không cần! Chờ lâu như vậy, ta làm luôn bây giờ cho xong!”

“Ngu ngốc! Người sao lại nói không nghe hả?”

Hai người cuống quýt lôi kéo nhau, không cẩn thận đạp đổ bình hoa lớn trên sàn. Xoảng một tiếng, bình hoa lập tức nát thành một đồng. Thầy Hoàng nghe được âm thanh đổ vỡ vội chạy ra, thấy trên sàn đầy mảnh gốm, cùng hai đứa học trò đang quần nhau, lập tức nổi trận lôi đình!

“Các trò! Cả hai ra sau núi chạy mười vòng cho ta!”

Cổ Vân Phong cùng Tống Tiệp đã bị phạt nghiêm như thế! Nhưng chúng không hề thấy khổ, ngược lại còn rất cao hứng, phấn khởi “chịu phạt”.

Chạy tới sau núi, hai người lập tức chui vào bụi cây rậm rạp, ở trên bãi cỏ mà quần lấy nhau.

“Ừ, bảo bối! Mau cho ta...” Cởi vội quần áo người kia, Cổ Vân Phong lôi quần hần xuống, quỳ trên đất, ngậm lấy “lạp xưởng hiệu Hồng hoa” hần yêu nhất.

“Aaa... Chồng à... Thích quá! Ta cũng muốn! Đưa cho ta đi!” Tống Tiệp khấn trương kéo quần chồng, lấy ra đại trư hần yêu nhất, đói khát mút vào.

“Ừ ư... Bảo bối! Người mút làm chồng rất thích đó!”

Hai người lăn lộn trên cỏ, làm tư thế 69 mà điên cuồng khẩu giao.

“Ô... Không! Đừng đụng chỗ đó...” Người yêu xấu xa không ngừng liếm bớt tiểu Hồng hoa, còn dùng răng nanh cạ nhẹ khiến Tống Tiệp bị đánh trúng tử huyệt, khổ sở kêu khóc.

“Ừm... Sao lại không được? Đoá tiểu Hồng hoa này là vật đính ước của hai ta, ta phải chậm chậm mà liếm, cẩn thận mà liếm, cho nó biết là ta yêu nó nhiều lắm...”

“Đừng... Đừng liếm như thế... Ta chịu không nổi... Phong... Tha ta đi... Ô aaaa...”

Hần bị người yêu búng bình liếm láp, khoái cảm ồ ạt khiến hần nhین không được mà xuất tinh. Từng đợt chất lỏng hơi đắng chất tuôn ra, Cổ Vân Phong vui mừng mà nuốt món ngon lâu ngày mới thưởng thức, còn thêm thưởng mà liếm mép.

“Chắc... “sữa hiệu Hoa hồng” quả nhiên ngon! Thật đặc, tinh khiết, lại thơm, ăn trăm lần cũng không ngán! Vợ yêu à, người tập huấn nhất định một muốn chết rồi, tới đây, chồng tặng người một ly “sữa hiệu Đại điều” người ưa nhất, giúp người bồi bổ cơ thể! Cam đoan thể lực người sẽ lại dồi dào, tinh thần nâng cao!”

Nghe người yêu tự biên tự diễn như thế, Tống Tiệp cao trào đã qua chỉ còn biết trừng mắt nhìn,

“Tới đây, bảo bối, mở miệng ra, “sữa hiệu Đại điều” đây này...”

Tống Tiệp còn chưa kịp phản ứng, đại trư trước mặt đã phun một “cột nước” mạnh, đột ngột bắn vào mặt hần.

“Ha... ha... thích chết mất...” Sảng khoái mà bắn xong một trận, Cổ Vân Phong mới quay đầu, phát hiện trên mặt người yêu dính đầy “kiệt tác” của mình, không khỏi le lưỡi, “Ai cha, bảo bối, sao lại không nhận hả? Như vậy là quá lãng phí sữa của chồng người đó, tới đây, tự mình liếm sạch coi.”

Cổ Vân Phong lấy tay quẹt tinh dịch trên mặt Tống Tiệp, đưa tới miệng hần. Tống Tiệp nhìn ngón tay bên miệng mình, thực muốn cắn một nhát, nhưng ngửi thấy mùi vị the the mà hần đến nằm mơ cũng cảm nhận được, thân mình bỗng mềm nhũn, vươn đầu lưỡi ra vâng lời mà liếm láp.

“Đó, bảo bối, làm như thế...” Mỗi lần người yêu liếm sạch tinh dịch trên tay, Cổ Vân Phong giống như khen ngợi mà đưa hai ngón tay vào miệng hần, giống giao hợp mà chậm rãi đưa đẩy, “Mút đi, bảo bối, như mút đại trư của ta đi...”

“Ừm... ư... Ta muốn... ta còn muốn...” Tống Tiệp hai mắt ươn ướt, thần trí mê muội, không ngừng mút tinh dịch trên miệng...”

“Tiểu dân phụ, tinh dịch của chồng thật sự ngon vậy sao?”

“Đúng, rất ngon... ta còn muốn...” Hắn đói khát liếm mút, tinh dịch trên mặt nhanh chóng bị ăn gọn, Tống Tiệp giống như trẻ con ăn chưa đủ no, tiếp tục mút ngón tay người yêu.

“Chắc, còn chưa no sao? Nếu mọi người biết đường đường là cán sự trưởng thể thao lại dùng tinh dịch của đối thủ một mất một còn nâng cao thể lực, không biết họ nghĩ thế nào đây?” Cổ Vân Phong cười tà, dùng ngón cái vỗ về, đùa nghịch đôi môi sưng mọng đỏ tươi kia.

“Ừ... Họ biết cũng không sao, ta chính là ăn tinh dịch của chồng mà thôi... Phong, cho ta nữa... Van người...”

“Yên tâm, bảo bối của ta, chồng sẽ cho ngươi ăn đủ! Ngươi nói đi, lần này là cái miệng trên mặt, hay cái miệng phía dưới muốn ăn?”

“Phía dưới! Là cái miệng phía dưới đói đó! Chồng mau làm đi!”

Tuy rằng có chút thẹn, nhưng không thể phủ nhận mỗi lần bị đại trư của người yêu chinh phục, Tống Tiệp vô cùng hạnh phúc. Nhìn vợ yêu khao khát nhìn mình, Cổ Vân Phong lửa dục bốc cao, hận không thể nhanh đem đại trư đâm vào, hung hăng làm hắn chết đi sống lại; nhưng vì rượu để lâu mới thơm, hắn vẫn la quyết định chậm rãi hưởng thụ niềm vui “làm nhục” người yêu....

“Thật sao? Tách móng ra đi, cho chồng coi cái miệng nhỏ bên dưới rốt cuộc đói thế nào?”

“Cái... Cái gì?” Tống Tiệp xấu hổ đỏ mặt.

“Không làm à? Được, chúng ta đi thôi. Thầy bảo chúng ta chạy mười vòng, giờ về được rồi.” Cổ Vân Phong làm bộ đứng dậy.

“Đừng mà!” Tống Tiệp vội kéo hắn lại.

Đã xa người yêu lâu như vậy, khao khát được cùng hắn hợp làm một khiến hắn muốn phát điên rồi, hắn sao có thể cứ thế mà bỏ được chứ?

“Ta... Ta làm là được mà...”

“Vậy mau lên. Thời gian của ta rất quý giá đó...” Cổ Vân Phong cười quả thực giống tên lưu manh cấp ba vậy.

“Ồ tời...” Tống Tiệp oán giận trừng mắt nhìn, nhưng vẫn quỳ rạp xuống đất, xấu hổ đến run rẩy, dùng tay chậm chậm tách hai cánh móng.

“Hiii, bảo bối, rất nghe lời, chồng thưởng cho ngươi này, cho ngươi chút lễ vật...”

“Cái gì lễ vật?” Tống Tiệp chỉ cảm thấy móng ngứa ngứa.

“Ha ha, vợ à mau nhìn, đây là quà chồng tặng này, tiểu hồng hoa nha!”

Tiểu hồng hoa? Tống Tiệp lập tức tò mò mà quay đầu lại.

“Aaaaa! Cổ Vân Phong, ngươi làm cái quái gì? Bản thiếu gia giết ngươi!” Tống Tiệp quả thật giận đến phát điên!

Nhưng mà cũng khó trách Tống đại thiếu gia thịnh nộ, khi mà trên cú huyết của hắn bị cái tên tư tưởng biến thái kia cắm vào một đoá hoa đại màu đỏ, quả thật rất buồn cười!

“Ai cha, vợ không vui sao? Ta vừa thấy đoá hồng nhỏ xinh đẹp này trên núi, thấy nó với “lạp xưởng hiệu Hoa hồng” của ngươi rất hợp! Ngươi xem, nó còn lay lay trong gió nữa kia!”

“Lay cái đầu ngươi! Cổ Vân Phong, ngươi coi cái móng của bản thiếu gia là bình hoa à? Muốn chết không! Mau rút ra cho ta, rút ra!!!”

“Hắc hắc, bảo bối đừng nóng, ta cam đoan ngươi sẽ thích lễ vật của chồng mà...” Cổ Vân Phong cười một tiếng, đem đoá hoa nhỏ tiến lùi nơi cái móng đáng yêu.

“Aaa... Không... Không...” Cơn ngứa ngáy khó chịu xuất hiện sâu tận bên trong ruột, Tống Tiệp lắc mạnh móng, kêu lên tê tái.

“Haa, có phải rất ngứa ngứa không, bảo bối?”

“Ô... Rất ngứa... Bên trong ngứa muốn chết... Ô... Chồng à, đừng tra tấn ta nữa, nhanh cầm vào đi, van người...”

“Dùng cái gì cầm vào? Cầm làm sao? Nói to coi!”

“Ô... Đại trư... Dùng đại trư hung hăng cầm vào mông ta đi!” Gia thế hiển hách, bề ngoài xuất chúng, mặc kệ có là tiêu điểm của mọi người nữa hay không, đối với người yêu dấu trước mặt, Tống Tiệp sẵn sàng từ bỏ nỗi xấu hổ, trở thành thứ thú* dâm dục.

“Ừ, hiếm khi vợ thành thật như hôm nay, chồng cũng nên chiều người thôi.” Cổ Vân Phong nhéo hai cái vào cái mông khiêu gợi, rút mạnh đũa hoa nhỏ ra, đem đại trư người yêu yêu nhất hung hăng đâm vào. Cục huyết hư hồng ngứa ngáy bị đại trư to lớn, nóng bỏng xuyên qua, Tống Tiệp ngứa đầu, sâu trong cổ họng phát ra tiếng kêu dâm loạn chói tai.

“To quá! Đại trư thích muốn chết! Chồng ơi!”

“Ha...ha... Cái mông hư hồng của người cũng thích đại trư sao...” Cổ Vân Phong nắm chặt cái eo xinh đẹp rắn chắc, điên cuồng vụng vẹo mông, liên tục dùng sức đâm mạnh vào chỗ sâu nhất.

“Aaaa... Sâu quá... Sâu quá... Đúng rồi, chính là nơi đó... Ô... Dùng sức đi... Chồng à...”

“Ừm... Thích quá... bảo bối...” Cổ Vân Phong áp trên lưng hắn, ghé vào tai mà hét to, “Bảo bối, ta rất nhớ người! Mấy ngày nay ta nghĩ đến người muốn điên rồi... Người thì sao? Người có nhớ ta không?”

“Ô... Chồng yêu, ta cũng rất nhớ người, ta yêu người! Ta rất yêu người! Nếu người không cần ta nữa, ta một ngày cũng không sống nổi... Phong...”

Tống Tiệp xoay đầu điên cuồng hôn người kia. Cái miệng nhỏ trên mặt bị cái lưỡi nóng hung hăng chiếm giữ, cái miệng nhỏ bên dưới cũng bị đại trư hung hăng đâm chọc, thể xác và tinh thần đều bị khoái cảm cuồng nhiệt chinh phục, Tống Tiệp nhịn không được muốn bắn ra.

“Ừ ư... Ta cũng yêu người chết mất! Bảo bối, muốn bắn rồi sao? Chúng ta cùng nhau... Chúng ta cùng nhau sung sướng mà bắn đi...”

Ngay khi hai người điên cuồng vụng vẹo, sắp tới lúc cao trào...

“A Phong, ta mang túi sách cho người đây, người ở đâu?” Tiếng của bạn tốt Lôi Kinh truyền đến tai, hai người đồng thời kinh hãi.

“Phong, mau rút, rút ra đi!” Tống Tiệp hoảng sợ nói nhỏ.

“Không, ta còn chưa có bắn mà.”

Nhịn lâu ngày như vậy, mà không được xuất tinh bây giờ Cổ Vân Phong làm sao chịu.

“Tống Tiệp, ta cũng mang túi cho người nè, người mau ra đây.”

“Trời ạ, là Thiên Kì! Ô... Không, sẽ bị thấy mất, Phong, mau rút ra!”

“Không! Ai tới cũng vậy! Ta mặc kệ!”

Giống như thể hiện rõ quyết tâm của mình, hắn đột nhiên dùng sức đưa đẩy mạnh thắt lưng, ra sức đâm chọc.

Ô aaa! Thích muốn chết!

Vì sợ chính mình không nhịn được mà rên rỉ, Tống Tiệp cúi đầu cắn tay áo, đóng đũa mông về phía sau hòa theo người yêu. Hai người không quan tâm bạn tốt cách mình có 1m, ở trong lùm cây giống chó ven đường điên cuồng giao cấu vậy, sung sướng mà xuất tinh ồ ạt! Cảm giác thấy lượng tinh dịch nóng bỏng bắn đầy sâu trong tràng huyết mình, không biết là cực thẹn hay cực khoái mà khi cao trào qua, Tống Tiệp ngất đi trong lòng người yêu.

“Kì lạ, sao lại không gặp chứ?” Lôi Kinh khó hiểu nói.

“Đúng vậy, chúng ta đi tìm một vòng rồi, sao lại không thấy?” Duẩn Thiên Kì cũng thấy vô cùng kì lạ.

“Chúng ta ở đây.”

Lau rửa sạch cho người yêu xong, Cổ Vân Phong dìu hắn đi ra.

“Aaa! Trời ạ, Tống Tiệp sao vậy?” Duẫn Thiên Kỳ lo lắng chạy lại hỏi.

“Chắc... Chân hắn trọ.. Cho nên ta...” Cổ Vân Phong còn chưa nói hết, đã bị tiếng cười của Lôi Kinh cắt ngang!

“Haha... Cười chết người, đường đường cán sự trưởng thể thao mà chạy đến trọ chân, thật quá mất mặt! Tiểu bất điểm, thấy không? Hữu Thượng các người chính là yếu đuối vô dụng thể đó!”

“Câm miệng!” Duẫn Thiên Kỳ phẫn nộ gào lên, “Ta không tin Tống Tiệp trọ chân, nhất định là tên tiểu nhân này dùng thủ đoạn dè tiện!”

“Người nói ai dè tiện? Không được làm nhục người anh em của ta! Tống Tiệp chính là trọ chân, chứng cứ vô cùng xác thực, có gì sai? Không chịu thì người gọi người đến phân xử đi!” Lôi Kinh phẫn nộ gào lại.

Đang nghĩ nên mau mang người yêu về nghỉ ngơi, Cổ Vân Phong cũng mặc kệ bọn họ, thừa dịp họ cãi nhau túi bụi mà lên đi. Tống Tiệp đi học, phát hiện mình bị gán biệt danh “chân tôm mềm”, tức giận đến nổi trợn lồi đình! Vì muốn dừng cơn giận của vợ, vì cũng không muốn ngủ phòng khách, nên không ai biết được, hiện giờ Cổ Vân Phong đang như cún con cúi đầu nhận lỗi, quỳ trước giường suốt một đêm! Thật đáng thương a!!!

Toàn bộ văn hoàn

*hài âm: âm đọc gần giống hoặc giống nhau.

*phục bút: đoạn văn dẫn đầu ý cho đoạn văn sau.

*Thư thú: thú cái:”>

chớp chớp mắt hết thật rồi:”> Đoạn tâm sự của chị Dương, mình thật không dám đảm bảo đã edit chính xác đến từng câu chữ, nhưng có một điều có thể khẳng định XD

~ Các couple còn lại chắc chắn sẽ được chị í mó tới XD

cùng nhau đợi thôi!!!

cúi chào Tạm biệt hai em Tiệp Phong,:”>, hẹn gặp lại ở các bộ khác na(trước mắt là Thủy tiết nà XD)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-dong-kho-ha-bi-mat>